

CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS

Călătorie pe mare cu
Zori-de-zi

Clive Staples Lewis

Cronicile din Narnia - Vol. 5

CĂLĂTORIE PE MARE CU „ZORI DE ZI”

Capitolul 1

TABLOUL DIN DORMITOR.

A fost odată un băiat pe care îl chema Eustace Clarence Scrubb { 1 } și aproape că își merita numele. Părinții îl strigau Eustace Clarence, iar profesorii – Scrubb. Nu vă pot spune cum i se adresau prietenii, fiindcă nu avea niciunul. Nu le spunea tatălui și mamei lui „tată” și „mamă”, ci Harold și Alberta. Erau niște persoane foarte moderne și luminate la minte. Vegetarieni și nefumători, nu consumau băuturi alcoolice și purtau un anumit gen de rufărie de corp. În casa lor erau foarte puține mobile, lenjeria de pat era sumară, iar ferestrele stăteau tot timpul deschise.

Lui Eustace Clarence îi plăceau animalele, în special scarabeul, dacă erau morți și prinși cu acul pe un carton. Îi plăceau cărțile, dacă erau cărți de informație și aveau poze cu silozuri de cereale și copii străini foarte grași, care făceau gimnastică în școli model.

Eustace Clarence nu-i putea suferi pe verii lui, cei patru frați Pevensie, Peter, Susan, Edmund și Lucy. Dar s-a bucurat mult când a aflat că Edmund și Lucy veneau să stea la ei. Și asta fiindcă, în sinea lui, îi plăcea să facă pe șeful și pe zbirul; or, deși era tare pirpiriu și nu i-ar fi putut ține piept într-o încăierare nici măcar lui Lucy, darămite lui Edmund, știa că există zeci de metode de a-i sâcâi pe alții, dacă ești la tine acasă și ei sunt doar musafiri.

Edmund și Lucy nu vroiau nicidecum să vină să stea la unchiul Harold și la mătușa Alberta. Numai că efectiv n-aveau încotro. Tata urma să țină niște prelegeri în America, timp de șaisprezece săptămâni în vara aceea, iar mama mergea cu el, fiindcă nu mai avusese o vacanță adevărată de zece ani de zile.

Peter muncea din greu pentru un examen și trebuia să-și petreacă vacanța meditându-se cu bătrânul profesor Kirke, în a cărei casă cei patru copii avuseseră niște aventuri minunate mai demult, în anii de război. Dacă ar mai fi locuit încă în acea casă, i-ar fi chemat pe toți să stea la el. De atunci însă,

sărăcise și trăia într-o căscioară, în care nu exista decât un singur dormitor de oaspeți. Pe de altă parte, ar fi costat prea mulți bani ca părinții să-i ia și pe ceilalți trei copii în America, deoarece Susan plecase.

Oamenii mari o socoteau pe Susan cea mai frumoasă din familie, dar nu era deloc bună la școală (deși, altminteri, foarte matură pentru vârsta ei), iar mama zicea că „ar profita mult mai mult decât cei mici de pe urma unei călătorii în America”. Edmund și Lucy încercau să nu o invidieze pe Susan pentru norocul de care avea parte, însă era îngrozitor să fie nevoiți să-și petreacă vacanța de vară la mătușa lor. „E și mai rău, însă, pentru mine, zicea Edmund, fiindcă tu măcar vei avea camera ta, pe când eu va trebui să stau în același dormitor cu împuțitul ăla de Eustace”.

Povestea începe într-o după-amiază, când Edmund și Lucy izbutiseră să fure câteva minute prețioase pentru a rămâne singuri. Și, firește, vorbeau despre Namia, care era numele țărâmului lor tainic și neștiut de nimeni. Majoritatea dintre noi, presupun, avem un țărâm tainic, însă pentru noi acesta este doar un țărâm imaginar. În această privință, Edmund și Lucy erau mai norocoși decât alți oameni. Țărâmul lor tainic exista aieva. Fuseseră deja acolo de două ori; nu în joacă sau în vis, ci în realitate. Ajunseseră acolo prin Vrajă, care este singura cale de a pătrunde în Namia. Și li se făgăduise în Namia sau, în fine, li se dăduse speranța că într-o bună zi aveau să se întoarcă acolo. Vă puteți închipui cât de mult discutau despre asta, când găseau prilejul.

Erau în camera lui Lucy, unde stăteau pe pat și se uitau la un tablou atârnat pe peretele din față. Era singurul tablou din casă care le plăcea. Mătușa Alberta nu-l putea suferi (de aceea și fusese surghiunit într-o odăiță dosnică de la etaj), însă nu se putea descotorosi de el, fiindcă îl primise în dar de nuntă de la o persoană pe care nu voia s-o jignească.

Tabloul înfățișa o corabie – o corabie care plutea drept spre tine. Prora era suflată cu aur și avea forma unui cap de balaur cu botul larg deschis. Avea doar un singur catarg și o singură pânză mare și pătrată, de culoare purpurie. Părțile laterale ale corabiei – ceea ce se vedea din ele acolo unde se terminau aripile aurii ale balaurului – erau verzi. Vasul tocmai se cocoțase pe creasta unui fabulos val azuriu, al cărui pânzece involburat se rostogolea spre tine, plin de spumă și clăbuci mari. Se vedea limpede cum corabia naviga iute, sub rafalele unui vânt vioi, înclinată ușor pe partea babordului. (Apropo, dacă aveți de gând să citiți până la urmă această poveste și dacă nu

știți deja, n-ar strica să băgați la cap că partea stângă a unei corăbii, când te uiți din față, se numește babord, iar partea dreaptă tribord.) Toată lumina soarelui cădea pe corabie în acea parte, iar apa pe acea parte era plină de irizări verzi și purpurii. Pe cealaltă parte, avea o tentă de albastru închis, de la umbra corabiei.

— Întrebarea e, zise Edmund, dacă nu-i mai rău să privești o corabie namiană, când știi bine că nu poți ajunge la ea.

— Până și privitul e mai bun decât nimic, spuse Lucy. Oh și cât de namiană e corabia asta.

— Tot cu jocul ăla al vostru? Spuse Eustace Clarence, care trăsesse cu urechea la ușă și acum intrase înăuntru, rânjind. Anul trecut, când locuise la familia Pevensie, făcuse ce făcuse și izbutise să-i audă pe toți vorbind despre Namia, plăcându-i să-i tachineze pe această temă. Se gândea, firește, că născociseră totul; și, fiind prea nătărău ca să poată născoci și el ceva, nu privea cu ochi buni toată povestea asta.

— Prezența ta nu e dorită aici, zise Edmund, tăios.

— Încerc să mă gândesc la o poezioară, spuse Eustace. Ceva de genul: Niște puștani care s-au jucat de-a Narnia s-au făcut treptat tot mai natantoli.

— Păi, una la mână, Namia nu rimează cu natantoli, zise Lucy.

— E o asonanță, spuse Eustace.

— Nu care cumva să-l întrebi ce-i aia o aso-scâr-țambălanie, spuse Edmund. Abia așteaptă să-i pui întrebarea asta. Nu zi nimic, că poate așa pleacă.

Confruntat cu o asemenea primire, orice băiat ar fi spălat putina sau și-ar fi ieșit din pepeni. Nu însă și Eustace. A rămas locului, teleleu, rânjind cu gura până la urechi, după care s-a trezit din nou vorbind:

— Vă place tabloul ăla? Întrebă el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să înceapă să turuie despre artă și chestii din astea, se grăbi Edmund să zică.

Numai că Lucy, care era foarte sinceră, apucase să spună:

— Da. Mie îmi place foarte mult.

— E infect, zise Eustace.

— Cară-te și n-ai să-l mai vezi, spuse Edmund.

— Și de ce îți place? O descusu Eustace pe Lucy.

— Păi, în primul rând, începu Lucy, îmi place fiindcă ai impresia că într-adevăr corabia se mișcă. Iar apa pare lichidă de-adevărat. Iar valurile par că se ridică și coboară de-adevărat.

Desigur, Eustace avea o sumedenie de răspunsuri la aceste afirmații, numai că tăcea mîlc. Motivul era faptul că exact în acea clipă se uită la valuri și constată că îți dădeau efectiv senzația că se ridicau și coborau. Nu mersese decât o singură dată cu vaporul (și atunci doar până la Insula Wight), când avusese un rău de mare îngrozitor. Văzând valurile din tablou, i se făcu din nou greață. Se cam înverzi la față, încumetându-se însă să se mai uite o dată. După care, toți trei copiii rămaseră holbați și cu gura căscată.

Ce vedeau ei poate fi greu de crezut când citești tipărit pe hârtie, însă era aproape la fel de greu de crezut și dacă vedeai cu ochii tăi ce se întâmpla. În tablou, totul se mișca. Dar nu era nicidecum ca la cinema; culorile erau prea reale, clare și naturale. Văââj, în valuri se înfîgea prora corabiei și sus țâșnea o trombă de stropi înspumați. Și, pe urmă, hop, în sus valul în spatele corabiei, de se vedeau în sfârșit cârma și puntea, care dispăreau iarăși când un nou val se năpustea spre vas și prora ieșea iar la iveală, în același moment, un caiet care era pe pat lângă Edmund începu să-și fâlfâie paginile, se ridică și porni plutind prin aer spre peretele din spatele băiatului, iar Lucy simți cum părul îi biciuiește obrajii, așa cum se întmplă pe o zi vântoasă. Și era o zi vântoasă; numai că vîntul sufla din tablou spre ei. Și, brusc, o dată cu vîntul începură zgomotele – bufniturile valurilor, plescăitul apei ce se izbea de laturile corabiei, vîjâitul și vuietul asurzitor făcut de aer și de apă. Mirosul, însă, mirosul acela sălbatic și sărat o convinse pe Lucy că nu visa.

— Astâmpărați-vă, se auzi glasul lui Eustace, pițigăiat de spaimă și de țâfnă. Încetați cu gluma asta proastă. Astâmpărați-vă. Am să vă spun Albertei. Uouu!

Ceilalți doi erau mult mai obișnuiți cu aventurile, însă, exact când Eustace Clarence spunea „Uouu”, exclamă și ei „Uouu”. Motivul era faptul că, din ramă, țâșnise afară o trîmbă uriașă de apă sărată și rece, împrôșcându-i zdravăn, de înlemniră cu răsuflarea tăiată și uzi leoarcă până la piele.

— Am să sparg în bucăți porcăria asta, strigă Eustace; apoi, însă, se petrecură simultan câteva lucruri. Eustace se năpusti spre tablou, Edmund, care se pricepea cât de cât la vrăji, țâșni după el, prevenindu-l să aibă grijă și să nu fie prost. Lucy îl înșfăcă de cealaltă parte, fiind târâtă în față. Iar acum, ori ei se micșorară prea mult, ori tabloul se făcuse mult mai mare. Eustace

sări încercând să-l smulgă de pe perete, însă se trezi postat în picioare pe ramă; în fața lui nu era un geam, ci marea adevărată, cu vânt și valuri, ce se izbeau de ramă, de parcă ar fi fost o stâncă. Se zăpăci de tot și se prinse de ceilalți doi, care săriseră sus lângă el. Se zbătură, urlând, câteva clipe, dar exact când credeau că își recăpătaseră echilibrul, se treziră învăluiți de un imens brizant albastru, care îi luă pe sus, trăgându-i în jos, în mare. Țipătul disperat al lui Eustace se curmă brusc, când gura i se umplu de apă.

Lucy mulțumea cerului că își dăduse toată silința la înot în ultimul trimestru. E adevărat că s-ar fi descurcat mult mai bine dacă ar fi dat mai încet din mâini, iar pe deasupra apa era mult mai rece decât părea pe când era doar un tablou. Oricum, ținând capul sus, zvârli din picioare ca să scape de pantofi, așa cum se cuvine să facă oricine cade îmbrăcat într-o apă adâncă. Ba chiar stătea cu gura închisă și cu ochii deschiși. Erau în continuare destul de aproape de corabie; Lucy vedea sus de tot, deasupra lor, flancul verde al vasului și oameni care se uitau la ea de pe punte. Apoi, cum și era de așteptat, Eustace se agăță panicat de ea și amândoi se duseră drept la fund.

Când ieșiră din nou la suprafață, zări o siluetă albă care se ivise din apele mării, lângă corabie. Edmund era acum foarte aproape de ea, călcând apa și îl prinsese de brațe pe Eustace, care zbiera sinistru ca din gură de șarpe. Apoi, altcineva, cu un chip vag cunoscut, își strecură o mână pe sub ea, din cealaltă parte. De pe corabie se auzeau țipete, nenumărate capete se înghesuiau unele în altele peste parapet, de unde se zvârleau frânghii. După aceea urmă un răstimp care i se păru foarte lung, când se învineți la față și dinții începură să-i clănțane în gură. În realitate, răstimpul acesta nu fusese chiar atât de lung; oamenii așteptau momentul când să o poată trage pe punte, fără să existe riscul de a fi trântită și izbită de corabie; în ciuda strădaniilor lor admirabile, tot s-a ales cu o vânătaie la genunchi, cum s-a putut vedea când s-a trezit în final în picioare, pe vas, șiroind de apă și dârdâind de mama focului. După ea, îl săltară, opintindu-se, pe Edmund, iar apoi pe nefericitul de Eustace. Ultimul apăru străinul, un băiat cu părul bălai, mai mare cu câțiva ani decât ea.

— Cas – Cas – Caspian! Rosti Lucy, gâfâind, de îndată ce izbuti să-și mai tragă sufletul.

Căci chiar Caspian era; Caspian, băiatul care era regele Namiei și pe care îl ajutaseră să urce pe tron în timpul ultimei lor vizite. Edmund îl recunoscuse și

el imediat, își dădura toți mâna, bătându-se pe umăr foarte încântați.

— Dar cine e prietenul vostru? Întrebă aproape numaidecât Caspian, întorcându-se spre Eustace, cu zâmbetul lui voios.

Numai că Eustace plângea mult mai rău decât s-ar fi convenit să plângă un băiat de vârsta lui, care nu pățise nimic altceva decât că se făcuse ciuciulete și zbiera în gura mare:

— Vreau să plec. Vreau înapoi. Nu-mi place!

— Vrei să pleci? Făcu Caspian. Unde?

Eustace se duse glonț spre marginea corabiei, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă rama tabloului spânzurată deasupra mării și să zărească vreun colțișor din dormitorul lui Lucy. Nu-i văzură ochii decât valuri albastre, cu creste înspumate și un cer azuriu mai pal, ambele întinzându-se la nesfârșit până în zare, hăt, departe. Poate nici n-ar trebui să-l condamnăm dacă îi tresări inima în piept și i se făcu brusc rău.

— Hei! Rynelf! Îl strigă Caspian pe unul dintre marinari. Adu niște vin cu mirodenii pentru maiestățile lor. E bine să beți ceva ca să vă încălziți, după ce v-ați udat atât de rău. Le spunea lui Edmund și lui Lucy „Maiestățile lor”, fiindcă ei, împreună cu Peter și Susan fuseseră demult de tot regi și regine ai Namiei. Timpul în Namia curge altfel decât la noi.

Dacă petreci o sută de ani în Namia, te întorci totuși în lumea noastră exact la aceeași oră din aceeași zi în care ai plecat. Și apoi, dacă revii în Namia după ce ai petrecut o săptămână aici, se prea poate să constați că au trecut o mie de ani namieni, sau doar o zi, ori că timpul a stat în loc. N-ai cum să știi exact cât, până nu ajungi acolo. Drept urmare, când frații Pevensie se întorseseră în Namia ultima oară în cea de-a doua lor vizită, a fost (pentru namieni) ca și cum Regele Arthur ar fi revenit în Anglia, cum ziceau unii că se va întâmpla. Iar eu zic: cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Rynelf se întoarse aducând vinul cu mirodenii aburind într-un clondir și patru cupe de argint. Era exact ce ți-ai fi putut dori pe lume în acea clipă, încât, sorbind din minunata licoare, Lucy și Edmund simțeau cum căldura li se prelinge până în vârful degetelor de la picioare. Eustace, însă, se strâmbă și făcea mutre, bombănea și scuipa vinul afară, până i se făcu rău din nou și începu iarăși să se smiorcăie, întrebând dacă n-aveau cacao granulată cu vitamine, pe care să i-o dizolve în apă distilată și insistând ca, oricum, să fie lăsat la țarm la următoarea oprire.

— Mare măscărici tovarășul ăsta de drum pe care ni l-ai adus, frate, îi șopti Caspian lui Edmund, chicotind; dar până să mai apuce să adauge ceva, Eustace izbucni iarăși.

— Ooh! Ptiu! Ce naiba mai e și aia! Luați oroarea asta de-aici.

De data asta, i se putea găsi efectiv o scuză că se simțea oarecum surprins. Ceva într-adevăr foarte ciudat ieșise din cabina de pe pupa și se apropia agale de ei. Puteai să zici că e – și într-adevăr era – un Șoarece. Dar nu un șoarece ca oricare, ci unul care mergea pe picioarele dindărăt și măsura cam jumătate de metru înălțime. De jur împrejurul capului, avea o bandă fină de aur, petrecută la urechi într-o parte pe dedesubt, iar în cealaltă parte pe deasupra, în care era înfiptă o pană lungă, stacojie. (Cum blana Șoarecelui era foarte închisă la culoare, aproape neagră, efectul era puternic și izbitor.) Stătea cu laba stângă rezemată de plăselele unei săbii, lungă aproape cât coada lui. Pășea grav pe puntea care se legăna, păstrându-și perfect echilibrul, cu gesturi grațioase și elegante. Lucy și Edmund îl recunoscuseră imediat pe Pișpirici, cel mai viteaz dintre toate animalele vorbitoare din Namia și totodată Șoarecele Șef. Dobândise o glorie nemuritoare în a doua Bătălie de la Beruna. Lucy tânjea, așa cum i se întâmplase întotdeauna, să-l ia pe Pișpirici în brațe și să-l strângă la pieptul ei. Știa, însă, prea bine că n-ar fi putut avea parte niciodată de această plăcere: l-ar fi jignit profund. Se mulțumi, așadar, să se lase în genunchi ca să poată vorbi cu el.

Pișpirici puse în față piciorul stâng, îl trase în spate pe dreptul, făcu o plecăciune, îi sărută mâna, se îndreptă de spate, își răsuci mustățile și rosti cu vocea lui ascuțită și pițigăiată:

— Umilul dumneavoastră servitor, Maiestate. Și al Regelui Edmund, deopotrivă. (La care făcu o nouă plecăciune.) Nimic nu mai lipsea acestei minunate aventuri, decât prezența Maiestaților voastre.

— Pfui, luați-l de-aici, se văicărea Eustace. Nu pot să sufăr șoarecii. Și n-am suportat niciodată animalele dresate. Sunt proaste, vulgare și – și sentimentale.

— Să înțeleg oare, îi zise Pișpirici lui Lucy după ce se holbase lung la Eustace, că această persoană nespus de moșică se află sub protecția Maiestații voastre? Fiindcă, dacă nu...

În acea clipă, Lucy și Edmund traseră amândoi un strănut.

— Ce prost sunt să vă țin aici în picioare, cu hainele astea ude pe voi, spuse Caspian. Haideți jos să vă schimbați. Lucy, am să-ți dau cabina mea,

firește, însă din păcate n-am straiet femeiești la bord. Va trebui să te descurci cu niște veșminte de-ale mele. Haide, Pișpirici, fii băiat bun și arată-le drumul.

— Pentru a fi pe placul unei doamne, zise Pișpirici, renunți până și la o chestiune de onoare – măcar pe moment – la care se uită foarte aspru la Eustace.

Caspian îi împinse de la spate, zorindu-i, așa că în câteva minute Lucy se trezi intrând pe ușă în cabina de la pupa. Se îndrăgosti de ea numaidecât – cele trei ferestre pătrate care dădeau spre apa albastră și învolburata din spatele corabiei, banchetele joase și capitonate pe trei din laturile mesei, lampa de argint care se legăna deasupra (opera Piticilor, își dădu ea seama imediat după finețea și delicatețea lucrăturii) și imaginea aurie a Leului Aslan pe peretele din față, mai sus de ușă. Toate astea le sesiză într-o clipită, căci Caspian deschise numaidecât o ușă dinspre tribord și zise:

— Asta o să fie camera ta, Lucy. Îmi iau doar niște lucruri uscate – scotocea într-unul dintre cufere în timp ce vorbea – și pe urmă te las să te schimbi. Aruncă pe ușă afară hainele ude, ca să pun pe cineva să ți le ducă la cambuză, să se usuce.

Lucy se simțea ca acasă, de parcă ar fi locuit în cabina lui Caspian de săptămâni în șir, iar mișcarea corabiei n-o neliniștea, întrucât pe vremuri, când fusese regină în Namia, călătorise mult pe mare. Cabina era foarte mică, dar veselă și strălucitoare de la lambriurile pictate frumos (numai păsări, animale, balauri roșii și viță de vie); odăița sclipea de curățenie. Hainele lui Caspian îi erau prea mari, însă până la urmă izbuti să se descurce. Cu pantofii, sandalele și cizmele lui de apă n-avea ce face, nepotrivindu-i-se practic deloc, dar n-o deranja să umble desculță pe corabie. După ce se îmbracă, se uită afară pe fereastră la apa care vuia înspumată pe lângă vas și trase adânc aer în piept. Era absolut convinsă că aveau să petreacă de minune.

Capitolul 2

LA BORDUL CORABIEI „ZORI DE ZI”

— Ah, Lucy, ai venit, zise Caspian. Tocmai te așteptam. Ți-l prezint pe căpitanul meu, lordul Drinian.

Un bărbat brunet puse genunchiul în pământ și îi sărută mâna. De față mai erau doar Pișpirici și Edmund.

— Unde e Eustace? Întrebă Lucy.

— În pat, zise Edmund și nu cred că-l putem ajuta cumva. Dacă încerci să fii drăguț cu el, nu-i faci decât și mai rău.

— Până una alta, spuse Caspian, vrem să stăm de vorbă.

— Pe Jupiter, sigur că da, spuse Edmund. Și, în primul rând, despre timp. A trecut un an după timpul nostru de când ne-am despărțit de tine înainte de încoronare. Cât a însemnat asta ca durată în Namia?

— Exact trei ani, zise Caspian.

— Totul merge bine? Se interesează Edmund.

— Doar nu crezi că mi-aș fi lăsat eu regatul și să plec pe mare dacă totul n-ar fi fost în regulă, îi răspunse Regele. Nu mai există acum nici o înțelegere între Telmarinieni, Pitici, lighioane vorbitoare, Fauni și tot restul. Iar pe uriașii ăia scandalagii de la graniță i-am bătut vara trecută atât de zdravăn, încât acum ne plătesc biruri grele. Și am o persoană minunată pe care o las ca Regent, când sunt plecat – Bunilă, Piticul, îl mai țineți minte?

— Dragul de Bunilă, zise Lucy, cum să nu-l țin minte?! Nici c-ai fi putut face o alegere mai bună.

— Credincios ca un câine, Doamnă și viteaz ca un ca un Șoarece, spuse Drinian. Era să spună „ca un leu”, însă observase că Pișpirici stătea cu ochii pironiți la el.

— Și încotro ne îndreptăm? Întrebă Edmund.

— Păi, începu Caspian, e o poveste cam lungă. Poate vă mai amintiți că, atunci când eram mic, unchiul meu, uzurpatorul Miraz, s-a descotorosit de șapte prieteni de-ai tatii (care ar fi putut să-mi țină partea) trimițându-i să exploreze necunoscutele Mări Răsăritene aflate dincolo de Insulele Părăsite.

— Da, zise Lucy și niciunul dintre ei nu s-a mai întors vreodată.

— Întocmai. Ei bine, în ziua încoronării mele, cu aprobarea lui Aslan, am făcu legământul ca, în cazul în care restabilesc pacea în Namia, să navighez spre răsărit timp de un an și o zi pentru a-i găsi pe prietenii tatălui meu sau pentru a afla dacă au murit, urmând astfel să-i răzbun, dacă îmi stă în putință. Iată numele lor: Lordul Revilian, Lordul Bem, Lordul Argoz, Lordul Mavramom, Lordul Octesian, Lordul Restimar și – oh și încă unul, cu un nume pe care nu izbutesc să mi-l amintesc.

— Lordul Rhoop, Sire, spuse Drinian.

— Rhoop, Rhoop, sigur că da, zise Caspian. Aceasta este principala mea intenție, însă Pișpirici țintește la ceva și mai cutezător.

Toți ochii se întoarseră spre Șoarece.

— Cutezător ca spiritul meu, spuse el. Deși poate mărunț ca statura mea. De ce n-am încerca să ajungem tocmai până la capătul de răsărit al lumii?! Și ce-am putea oare găsi acolo? Eu, unul, mă aștept să găsim țara lui Aslan. Marele Leu vine la noi întotdeauna dinspre est, peste mări și țări.

— Ce idee nemaipomenită, exclamă Edmund, copleșit de admirație.

— Dar chiar crezi, interveni Lucy, că țara lui Aslan e într-adevăr o țară – adică genul de țară spre care să poți vreodată naviga?

— Nu știu, Doamnă, zise Pișpirici. Dar iată cum stau lucrurile. Când eram în leagăn, o nimfă a pădurii, o Driadă, mi-a recitat aceste versuri:

Acolo unde cerul se întâlnește cu marea, Acolo unde valurile nu mai sunt ca sarea, Pișpirici, dulceața mea, scrutează zarea

Și-n depărtările mărețe vei afla cătarea.

Răsăritul extrem îți este salvarea.

Nu știu ce înseamnă, însă vraja acestor cuvinte m-a urmărit toată viața.

După o scurtă tăcere, Lucy întreabă:

— Și unde ne aflăm acum, Caspian?

— Căpitanul îți poate spune mai bine decât mine, zise Caspian.

Așa că Drinian își scoase harta și o întinse pe masă.

— Iată poziția în care ne găsim, făcu el, arătând cu degetul. Sau, în fine, poziția în care ne găseam azi, la amiază. Am avut un vânt bun dinspre Cair Paravel și ne-am îndreptat ușor spre nord către Gâlma, unde am ajuns a doua zi. Am stat în port o săptămână, întrucât Ducele din Gâlma a organizat un măreț turnir pentru Maiestatea sa, care a dat jos din șa nenumărați cavaleri...

— Și m-am ales și eu cu niște căzături urâte, Drinian. Mai am și acum vânătăile de pe urma lor, se băgă în vorbă Caspian.

— Și a dat jos din șa nenumărați cavaleri, repetă Drinian, zâmbind cu gura până la urechi. Noi ne gândeam că Ducelui i-ar plăcea dacă Maiestatea sa Regele s-ar însura cu fică-sa, numai că n-a ieșit nimic.

— E sașie și are pistrui, zise Caspian.

— Oh, biata fată, o căină Lucy.

— Și am plecat din Gâlma, continuă Drinian și timp de aproape două zile am avut o mare atât de calmă, de a trebuit să vâslim, după care am avut din nou vânt bun, dar tot n-am ajuns în Terebinthia decât în a patra zi de când am părăsit Gâlma. Iar acolo regele lor ne-a trimis o solie, prevenindu-ne să acostăm întrucât în Terebinthia era o mare molimă, așa că am ocolit

promontoriul și am tras într-un golful, unde ne-am aprovizionat cu apă. Pe urmă am fost nevoiți să rămânem în radă trei zile până s-a pornit un vânt dinspre sud-est și am plecat spre Cele Șapte Insule. După trei zile de navigat în larg, un vas corsar (după velatură, din Terebinthia) ne-a ajuns din urmă, dar, când a constatat că suntem bine înarmați, și-a văzut de drum după câteva schimburi de săgeți din ambele părți...

— Ba ar fi trebuit să-l urmărim, să urcăm la bordul lui și să-i spânzurăm pe toți nemernicii ăia, zise Pișpirici.

— Iar după alte cinci zile ne-am apropiat de Mnil, insula situată cel mai la vest dintre Cele Șapte Insule. Apoi am trecut prin strâmtoare, vâslind, iar pe la asfințit am ajuns la Redhaven, pe insula Brenn, unde am fost ospătați, cu dragoste și am primit merinde și apă, cât ne-a poftit inima. Am plecat din Redhaven acum șase zile și am avut o viteză nemaipomenit de bună, așa că nădăjduiesc să putem vedea Insulele Părăsite poimâine. Pe scurt, ne aflăm de aproape treizeci de zile pe mare și, de când am plecat din Namia, am parcurs peste patru sute de leghe.

— Și după Insulele alea Părăsite? Se interesă Lucy.

— Nimeni nu știe, Maiestatea voastră, îi răspunse Drinian. Doar dacă ne vor spune locuitorii acelor insule.

— Pe vremea noastră habar n-aveau, zise Edmund.

— Păi, aventura începe, așadar, cu adevărat după Insulele Părăsite, remarcă Pișpirici.

Caspian le propuse apoi să le arate, eventual, corabia înainte de cină, însă Lucy, pe care o muștră conștiința, zise:

— Cred că ar trebui să mă duc să văd ce face Eustace. E oribil să ai rău de mare, să știți. Dacă aș avea la mine licoarea aceea întăritoare, l-aș face bine numaidecât.

— Dar chiar o ai, zise Caspian. Uitasem practic de ea. Ai uitat-o la plecare, iar eu m-am gândit că ar putea fi considerată o licoare regească, așa că am adus-o aici – de cumva crezi că e bine să fie irosită pe o chestie mărunță cum e răul de mare.

— Nu iau decât o picătură, spuse Lucy.

Caspian deschise unul dintre cuferele de sub banchetă, de unde scoase frumoasa sticlă de cleștar, de care Lucy își aducea aminte atât de bine.

— Primește înapoi ce-ți aparține, Regino, zise el.

După care, ieșiră din cabină afară, sub razele soarelui.

Puntea avea două trape mari și lungi, înainte și după catarg, ambele fiind deschise, așa cum se întâmpla întotdeauna pe vreme frumoasă, pentru ca lumina și aerul să pătrundă până în adâncul corabiei. Caspian îi conduse pe o scară în trapa de după catarg.

Se treziră într-o încăpere mare, cu banchete de vâslit dintr-o parte în cealaltă; lumina pătrundea printre găurile pentru vâsle, dănuind jucăuș pe tavan. Firește că vasul lui Caspian nu era o grozăvenie din aceea – o galeră vâslită de sclavi. Vâslele erau folosite doar când nu exista vânt prielnic ori când se intra și se ieșea din porturi și toată lumea (excepție făcând Pișpirici, care avea picioarele prea scurte) trăsesese adesea la rame, când trebuia. Pe părțile laterale, spațiul de sub banchete fusese lăsat liber pentru picioarele vâslașilor, însă în mijlocul încăperii se afla un fel de groapă, adâncă până jos în cală, plină cu tot felul de lucruri: saci de făină, butoiașe cu apă și bere, hălci de porc afumat, borcane cu miere, burdufuri pline cu vin, mere, nuci, brânzeturi, biscuiți, napi și bucăți de slănină. De tavan – adică, de sub punte – atârnav șunci și funii de ceapă, precum și hamace în care se odihneau marinarii, când nu făceau de cart. Caspian îi conduse mai încolo, pășind peste fiecare bancă; oricum, el pășea, însă Lucy pășea cumva sărind, iar Pișpirici sărea de-a binelea. Tot așa ajunseră la un perete despărțitor.

Caspian deschise ușa și intrară într-o cabină care ocupa spațiul din pupa de sub cabinele de pe punte. Nu era, desigur, la fel de frumoasă. Era o încăpere foarte joasă, iar părțile laterale se curbau în jos, apropiindu-se atât de mult, încât aproape că nici nu exista podea; și, cu toate că avea ferestre cu geamuri groase, acestea nu erau făcute să se deschidă, întrucât se aflau sub apă. De fapt, exact în acel moment, cum corabia avea tangaj mare, geamurile astea ba se făceau aurii de la razele soarelui, ba se colorau într-un verde cețos de la apa mării.

— Noi doi o să stăm aici, Edmund, spuse Caspian. Îi lăsăm rubedeniei tale cușeta de dormit și nouă ne atârnam niște hamace.

— O rog stăruitor pe Maiestatea voastră..., zise Drinian.

— Nu, nu stau cu camaradul tău, spuse Caspian, am lămurit asta. Tu și Rhince (Rhince era camaradul) conduceți corabia și v-ați chinui degeaba noapte de noapte când noi cântam voioși sau stam de povești, așa că trebuie să dormi în cabina de deasupra, de la babord. Regelui Edmund și mie ne va fi foarte comod aici, jos. Dar cum se simte străinul?

Eustace, foarte verde la față și bosumflat rău, întrebă dacă exista vreun semn că furtuna se mai potolise cumva. Dar Caspian spuse: „Care furtuna?!”, iar Drinian izbucni în hohote de râs.

— Furtună, tânărul meu stăpân, se prăpădea el de râs. Când de mult n-am văzut o zi mai senină și mai frumoasă ca asta!

— Cine-i ăsta? Întrebă Eustace, țâfnos. Să plece. Mă toacă la creieri cu vocea lui.

— Ți-am adus să iei ceva, ca să te simți mai bine, Eustace, spuse Lucy.

— Oh, plecați de-aici și lăsați-mă în pace, mormăi Eustace.

Dar tot luă o înghițitură din sticlută și, deși zicea că era o porcărie (când Lucy destupase sticluta, cabina se umpluse de un miros delicios), e limpede că la câteva clipe după ce înghițise din licoare îi reveni culoarea în obraji și pesemne că se simțea mai bine fiindcă, în loc să se smiorcăie că nu suporta furtuna și că îl durea capul, începu să pretindă să fie lăsat la țarm, afirmând că în primul port avea „să depună plângere” împotriva lor la consulatul britanic. Însă când Pișpirici îl întrebă ce era aia „plângere” și cum o depuneai (Pișpirici credea că era o nouă modalitate de a pune la punct o luptă corp la corp), Eustace nu găsi altceva de spus decât: „Hm, poftim de vezi, cum de e posibil să nu știi așa ceva!” Până la urmă, izbutiră să-l convingă pe Eustace că navigau cu toate pânzele sus spre cea mai apropiată coastă pe care o cunoșteau și că a-l trimite înapoi la Cambridge – unde locuia unchiul Harold – era la fel de greu ca și cum ar fi trebuit să-l expedieze drept pe lună. După aceea, a acceptat morocănos să-și pună hainele curate care i se pregătiseră și să vină pe punte.

Caspian continuă să le arate corabia, deși văzuseră deja aproape totul. Urcară pe teugă și văzură straja care stătea pe un fel de raft în gâtlejul balaurului aurit, privind afară prin botul deschis al lighioanei. În teugă se aflau cambuza (sau bucătăria corabiei) și niște încăperi pentru nostrom, dulgher, bucătar și arcașul șef. Dacă vi se pare ciudat că aici cambuza era în proră și vă și închipuiți cum fumul de la horn plutea înapoi peste punte, nu uitați că aceasta era o corabie și nu un vapor, unde există întotdeauna un vânt frontal. Pe o corabie vântul bate din spate, așa că orice miros este împins cât mai în față cu putință. Ajunseră în turela de pe catarg, iar la început se cam speriară simțindu-se legănați încolo și înapoi, sus de tot, de unde puntea părea tare mică și foarte departe, dedesubt. Îți dădeai seama că dacă se întâmpla să cazi de acolo, nu era absolut deloc obligatoriu să

nimerești neapărat pe punte și nu drept în apă. Plecară mai departe, pe puntea de la pupa, unde Rhince era de serviciu, împreună cu încă un tip, la fusul cârmei, iar în spatele acestora se înălța coada balaurului, poleită sclipitor, în care, înăuntru, de jur împrejur, se afla o mică banchetă. Numele corabiei era „Zori de zi”. Era tare micuță în comparație cu navele noastre sau chiar cu oricare dintre vasele (luntre, dromon, caracă și galion) existente în Namia pe vremea când Lucy și Edmund domniseră acolo sub Peter, Marele Rege, căci cât timp cârmuiseră strămoșii lui Caspian toată navigația încetase aproape complet. Când unchiul lui, Miraz uzurpatorul, îi trimisese pe mare pe cei șapte lorzi, aceștia fuseseră nevoiți să cumpere o corabie galmiană, pe care angajaseră marinari din Gâlmă. Acum, însă, Caspian începuse să-i învețe pa namieni să fie iarăși navigatori pe mare, iar „Zori de zi” era cea mai frumoasă corabie pe care o construise deocamdată. Era atât de mică, încât în fața catargului nu mai rămânea aproape nici o porțiune liberă pe punte între trapa centrală, barca vasului pe o latură și coșul cu găini (Lucy hrănea găinile) pe cealaltă latură; în felul ei era, însă, o frumusețe, o „domniță” cum spun marinarii, cu linii perfecte, culori pure, cu verge, funii și șuruburi lucrate cu măiestrie. Pe Eustace, firește, nu-l mulțumea nimic, bombănind întruna și ridicând în slăvi pacheboturile, bărcile cu motor, aeroplanele și submarinele („Ca și cum ar fi avut cumva habar de ele”, mormăia Edmund), însă ceilalți doi erau încântați de „Zori de zi”; și când, revenind în cabină la cină, au putut admira cerul spre apus străluminat de asfințitul roșu, când au simțit freamătul corabiei și, pe buze, gustul sărat al mării, când s-au gândit la ținuturile necunoscute din marginea răsăriteană a lumii, Lucy și-a dat seama că de fericire nici nu mai putea vorbi. Ce era în mintea lui Eustace ar fi cel mai bine să redăm cu propriile lui cuvinte, căci atunci când și-au primit toți hainele înapoi, bine uscate, a doua zi dimineață, băiatul și-a scos numaidecât un carnetel negru cu un creion și s-a apucat să țină un jurnal. Avea întotdeauna la el acest carnetel în care își însemna notele de la școală, căci, dacă nu se sinchisea mai deloc de nici un obiect în sine, îi păsa în schimb foarte mult de note, obișnuind chiar să se ducă la alții și să le zică: „Uite cât am luat eu. Tu cât ai luat?” Însă, cum părea puțin probabil ca pe „Zori de zi” să capete multe note, începu un jurnal. Iată prima lui însemnare.

„7 august. Sunt de douăzeci și patru de ore pe barca asta nesuferită, doar dacă nu visez cumva. Tot timpul a făcut ravagii o furtună înspăimântătoare

(bine că nu am rău de mare). Valuri uriașe se rostogolesc mereu peste parapet și, de nenumărate ori, am văzut barca asta prăpădită aproape înghițită de apă. Toii ceilalți se prefac că nu observă nimic din toate astea, ori din lăudăroșenie, ori fiindcă Harold zice că una dintre cele mai mari lașități pe care le vezi la oamenii de rând este că închid ochii la Fapte. E curată nebunie să ieși pe mare cu o porcărie parădită ca asta, nu cu mult mai mare decât o barcă de salvare. Și, firește, absolut rudimentară înăuntru. Nu tu salon, radio, săli de baie sau șezlonguri pe punte. M-au târât pe ea peste tot aseară și ți se făcea pur și simplu greață auzindu-l pe Caspian cum se fălea cu pocitania lui de barcă de jucărie, de parcă ar fi fost Queen Mary. Am încercat să-i povestesc cum arată navele adevărate, dar e prea greu de cap. E. și L., bineînțeles, nu m-au susținut deloc. Cred că o fetiță ca Lucy nu își dă seama de primejdie, iar E. îl lingusește pe C., cum face toată lumea aici. Îi spun „Rege”. I-am spus că eu sunt republican”, iar el m-a întrebat ce înseamnă asta! Parcă n-ar avea habar de nimic. Nici nu mai pomenesc de faptul că mi s-a dat cea mai proastă cabină de pe barca asta, temniță sadea, în timp ce Lucy s-a ales cu ditamai camera pe punte, numai pentru ea, o încăpere destul de drăguță în comparație cu celelalte chestii de pe-aici. C. zice că a făcut așa fiindcă e fată. Am încercat să-l fac să priceapă ce spune Alberta, că toate mofturile de genul ăsta nu fac decât să le înjosească pe fete, dar e prea greu de cap. Oricum, n-ar fi exclus să constate că am să mă îmbolnăvesc dacă mai stau mult în gaura aia. E. zice că n-ar trebui să fiu așa de cârcotaș, din moment ce C. stă acolo cu noi, ca să-i facă loc lui Lucy. Ceea ce înseamnă că va fi și mai înghesuit și mai rău acolo. Cât pe-aci să uit să spun că mai e și o chestie cu un Șoarece, care e de o neobrăzare îngrozitoare cu toată lumea. Ceilalți n-au decât să-i permită, treaba lor, dar eu îi rup coada dacă îndrăznește să-mi facă mie așa ceva. Mâncarea este și ea îngrozitoare.”

Scandalul între Eustace și Pișpirici a izbucnit mai repede decât ar fi fost de așteptat. Înainte de prânz, în ziua următoare, când ceilalți stăteau la masă și așteptau (marea îți face poftă de mâncare), Eustace dădu buzna înăuntru, frângându-și mâinile și zbierând:

— Bruta aia prizărită era să mă omoare. Insist să fie ținută sub control. Aș putea să te dau în judecată, Caspian. Aș putea să-ți poruncesc să o nimicești.

În aceeași clipă, apărură și Pișpirici. Avea sabia scoasă și își înfoiase mustățile cu un aer crunt, însă altminteri era politicos ca întotdeauna.

— Vă cer tuturor iertare, zise el și în special Maiestății sale. Dacă aș fi știut că se refugiază aici, aș fi așteptat un moment mai propice ca să-l învăț minte.

— Ce naiba se întâmplă? Exclamă Edmund.

Iată ce se întâmplase de fapt. Lui Pișpirici, care avea tot timpul impresia că nava nu înainta destul de repede, îi plăcea să stea pe parapet, în față de tot, aproape de capul balaurului, privind pierdut spre zărilor răsăritene și fredonând încetișor, cu glăsciorul lui pițigăiat, cântecul făcut de Driadă pentru el. Nu se ținea niciodată de nimic, oricât de tare s-ar fi legănat corabia, păstrându-și echilibrul fără nici un fel de dificultate; asta poate și din cauza cozii lui lungi, care atârna pe punte, în josul parapetului. Toți cei aflați la bord erau învățați cu acest obicei, care le plăcea marinarilor, căci atunci când făceau de cart mai aveau și ei cu cine schimba o vorbă. Cum s-a întâmplat de exact Eustace a alunecat, împiedicându-se și rostogolindu-se de-a dura tocmai în față, până la teugă (nu căpătase încă „picioare de marinar”), n-am aflat niciodată. Poate spera să vadă în zare uscatul, sau poate voia să dea o raită pe la bucătărie să mai șterpelească niscaiva mâncare. Oricum, de îndată ce a văzut coada aia lungă atârând în jos – pesemne destul de tentantă – s-a gândit cât ar fi de minunat să o înșface zdravăn și să-l zgâlțâie bine pe Pișpirici în sus și în jos, de vreo două ori, după care s-o ia la fugă râzând. La început, planul a funcționat aparent de minune. Șoarecele nu era cu mult mai greu decât o pisică mare. Cât ai clipi din ochi, Eustace îl zmulse de pe balustradă și ce caraghios arăta (se gândea Eustace) cu lăbuțele alea răsucite în afară și cu botul deschis. Din păcate însă, Pișpirici, care văzuse moartea cu ochii de nenumărate ori, nu-și pierdu nici o clipă cumpătul. Și nici îndemânarea. Nu-i ușor să-ți scoți sabia din teacă atunci când te zgâlțâie cineva prin aer ținându-te de coadă, însă el a izbutit. Așa că, alegându-se cu două împunsături oribile în mână, Eustace dădu drumul la coadă. Și nici cât ai zice pește, Șoarecele țâșni în sus ca o minge, dând nas în nas cu el, în timp ce o chestie oribil de ascuțită, lungă și strălucitoare, ca un fel de frigăruie, îi era fluturată încolo și înapoi, la numai câțiva centimetri de burtă. (Asta pentru șoareci, în Namia, înseamnă undeva sub cingătoare, fiindcă n-au cum să ajungă mai sus.)

— Încetează, bolborosi Eustace, pleacă de-aici. Ia chestia aia de lângă mine. E periculos, încetează, n-auzi?! Am să te spun lui Caspian. Am să-i zic să-ți pună botniță și să te lege fedeleș.

— Tu de ce nu-ți scoți sabia, mișelule! Chițăi Șoarecele. Scoate arma și luptă, că altfel te învinețesc tot cu latul săbiei.

— N-am sabie, zise Eustace. Sunt un pacifist. Nu cred în lupte.

— Să înțeleg oare, spuse Pișpirici, retrăgându-și câteva clipe sabia și vorbind foarte grav, că n-ai de gând să-mi dai satisfacție?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Eustace, frecându-și mâna de durere. Dacă nu ești în stare să guști o glumă, nu merită să-mi bat capul cu tine.

— Păi, atunci, ia vezi ce „gust” are asta, i-o trânti Pișpirici și asta – să înveți cum să te porți – și cât respect se cuvine să-i arăți unui cavaler – și unui Șoarece – și cozii unui Șoarece – și de fiecare dată îi mai ardea lui Eustace câte o lovitură zdravănă cu latul săbiei, care era subțire, din oțel călit de bună calitate, suplu și eficient ca o nuia. Eustace (desigur) urma cursurile unei școli unde nu se practica pedeapsa corporală, așa că senzația era absolut nouă pentru el. Acesta a fost și motivul pentru care, în ciuda faptului că nu avea deprinderea de a păși dezinvolt pe puntea unei corăbii care se legăna, nu i-a luat nici un minut ca să zboare practic de la teugă, să străbată ca vântul toată distanța până la cabină și să dea buzna înăuntru, urmărit cu în-focare de Pișpirici. Lui Eustace i se părea într-adevăr că atât sabia, cât și urmărirea îl frigeau ca focul. Ba după cum simțea pe piele, parcă l-ar fi ars cineva cu fierul roșu.

N-a fost prea greu să se rezolve problema, de îndată ce Eustace a priceput că toată lumea lua în serios ideea unui duel, iar Caspian se oferea să-i împrumute o sabie, în timp ce Drinian și Edmund discutau dacă n-ar fi fost nimerit să fie cumva dezavantajat, într-un fel sau altul, pentru a compensa faptul că era mult mai înalt și mai mare decât Pișpirici. Eustace se scuză morocănos și plecă împreună cu Lucy, care se oferise să-i spele și să-i bandajeze mâna, după care se vârî în cușeta lui. Avu grijă să se lungească pe o parte.

Capitolul 3

INSULELE PĂRĂSITE

— Pământ la orizont! Urlă omul de la proră.

Lucy, care stătuse la taclale cu Rhince sus pe dunetă, coborî scara tropăind mărunț și se năpusti în față. Veni după ea numaidecât și Edmund, iar acolo îi găsiră pe Caspian, Drinian și Pișpirici, care se aflau deja pe teugă. Era o dimineață friguroasă, cu un cer foarte șters și o mare foarte bleumarin, cu mici cârlionți de spumă, iar colo, ceva mai departe spre tribord, se afla cea

mai apropiată dintre Insulele Părăsite, Felimath, ca o colină verde și joasă crescută din apă; în spatele ei, ceva mai departe, se zăreau pantele cenușii ale suratei ei, Doom.

— Felimath, ești neschimbată! Și tu, Doom, la fel! Exclamă Lucy, bătând din palme. Oh, Edmund, ce mult a trecut de când le-am văzut ultima oară!

— N-am înțeles niciodată de ce aparțin Namiei, zise Caspian. Să le fi cucerit, oare, Peter, Marele Rege?

— Oh, nu, îi răspunse Edmund. Au fost ale Namiei dinainte de noi – de pe vremea Vrajitoarei Albe.

(Apropo, n-am aflat niciodată cum de aceste insule îndepărtate au intrat în proprietatea coroanei Namiei; dacă aflu vreodată și dacă povestea pare cât de cât interesantă, am să v-o spun în altă carte.)

— Urmează să ancorăm aici, Sire? Se interesă Drinian.

— Nu cred că ne-ar fi de prea mult folos să tragem la țarmul insulei Felimath, remarcă Edmund. Pe vremea noastră, era aproape nelocuită, iar după cum arată nu cred ca situația să se fi schimbat cumva. Majoritatea populației trăia pe Doom, iar o mică parte dintre locuitori erau de găsit pe Avra – a treia dintre insule; deocamdată de aici nu se vede. Pe Felimath, creșteau doar oi.

— Atunci, presupun că va trebui să ocolim promontoriul ăsta, zise Drinian și să acostăm în Doom. Asta înseamnă că va trebui să vâslim.

— Ce păcat că nu ne oprim pe Felimath, zise Lucy. Mi-ar plăcea tare mult să mă plimb pe-acolo. E atât de pustiu – dar o pustietate frumoasă, multă iarbă, trifoi și un aer marin tare plăcut.

— Și mie mi-ar plăcea să-mi dezmořesc picioarele acum, zise Caspian. Ia stați un pic. Ce-ar fi să ne ducem la țarm cu o barcă, pe care o trimitem înapoi, după care traversăm pe jos insula Felimath și așteptăm ca „Zori de zi” să vină să ne ia din cealaltă parte?!

Dacă pe atunci Caspian ar fi avut experiența pe care a dobândit-o mai târziu în această călătorie, n-ar fi făcut propunerea asta; însă, în acea clipă, ideea părea excelentă.

— Oh, hai să facem așa, zise Lucy.

— Vii și tu, nu-i așa? Îl întrebă Caspian pe Eustace, care apăruse pe punte cu mâna bandajată.

— Orice, numai să cobor de pe barca asta afurisită, zise Eustace.

— Afurisită? Se miră Drinian. Cum adică?

— Într-o țară civilizată, cum e aceea din care vin eu, îi explică Eustace, corăbiile sunt atât de mari încât, atunci când ești înăuntru, habar n-ai că te afli de fapt pe mare.

— În cazul ăsta, poți foarte bine rămâne la mal, îi spuse Caspian. Drini-an, spune-le, te rog, să coboare barca.

Regele, Șoarecele, cei doi frați Pevensie și Eustace se suiră cu toții în barcă, îndreptându-se spre plaja insulei Felimath. După ce barca plecă înapoi, de data asta cu ajutorul vâslelor, se întoarseră toți și priviră în jur. Rămaseră surprinși constatând cât de mică părea corabia „Zori de zi”.

Lucy era desigur desculță, întrucât își zvârlise pantofii din picioare când înota, însă nu era mare scofală să calci pe o iarbă atât de deasă și moale. Ce plăcere să pășești din nou pe uscat, să miroși pământul și ierburile, chiar dacă la început li se părea că terenul le sălta sub picioare ca o corabie, așa cum îndeobște se întâmplă să ai senzația când ai călătorit mult pe mare. Era mult mai cald aici decât la bordul corabiei, iar lui Lucy îi plăcea tare mult să meargă prin nisip. Undeva cânta o ciocârlie.

Ajunseră spre mijlocul insulei și începură să urce un deal destul de abrupt, deși nu prea înalt. Din vârful, desigur, priviră în urmă și văzură corabia lor, „Zori de zi”, sclipind ca o imensă insectă strălucitoare și înaintând încet spre nord-vest, cu ajutorul vâslelor. După aceea, trecură peste coama dealului și nu mai văzură corabia.

În fața lor se așternea acum insula Doom, despărțită de Felimath printr-o limbă de mare lată cam de o milă; în spatele acesteia, ceva mai la stânga, se afla insula Avra. Narrowhaven, micul orașel alb de pe Doom, se vedea perfect.

— Ei, poftim, ce mai e și asta? Exclamă Edmund, brusc.

În valea verde spre care coborau, vreo șase-șapte bărbați nețesălați și neciopliți, înarmați cu toții, stăteau jos lângă un copac.

— Să nu le spuneți cine suntem, zise Caspian.

— Și, mă rog, de ce nu, Maiestatea ta? Întrebă Pișpirici, care consimțise să meargă călare pe umărul lui Lucy.

— Mi-a trecut prin minte adineaori, îi răspunse Caspian, că e posibil ca nimeni de-aici să nu mai fi auzit de multă vreme de Namia. Nu-i exclus, așadar, să nu recunoască încă supremația noastră, în care caz e destul de riscant să te prezinți ca Rege.

— Avem săbii, Sire, spuse Pișpirici.

— Da, Pișpirici, știu că avem, îi dădu dreptate Caspian. Dar în caz că ar fi vorba să recucerim cele trei insule, aș prefera să mă întorc cu o armată ceva mai mare.

Se apropiaseră destul de mult de străini, iar unul dintre ei – un flăcău voinic și brunet – le strigă: Bună dimineața tuturor!

— Bună dimineața și vouă, îi răspunse Caspian. Mai există vreun guvernator al Insulelor Părăsite?

— Ba bine că nu, zise omul, Guvernatorul Gumpas. Prisosița sa este la Narrowhaven. Dar stați să beți cu noi.

Caspian îi mulțumi, deși nici lui, nici celorlați nu le prea plăcea cum arătau noile lor cunoștințe și se așezară cu toții. Dar nici nu apucară bine să ridice cupele la gură că tipul cu părul negru le făcu un semn din cap camarazilor lui și, cât ai zice pește, toți cei cinci musafiri se treziră prinși strâns în cleștele unor brațe vânjoase. Urmară câteva clipe de luptă, însă avantajul era de o singură parte, așa că, în scurt timp, se văzură dezarmați și cu mâinile bine legate la spate – cu excepția lui Pișpirici, care se frângea și se răsucea, mușcând furios, în pumnul celui care îl ținea captiv.

— Ai grijă cu lighioana, Tacks, îi spuse căpetenia. Să nu pățească ceva. Pun rămașag că pe asta vom scoate cel mai bun preț.

— Lașule! Mișelule! Chițăi Pișpirici. Ia să te vedem dacă îndrăznești să-mi dai sabia și să-mi dezlegi labele.

— Ei, na! Fluieră negustorul de sclavi (căci chiar asta era). Animalul vorbește! N-aș fi crezut că e posibil așa ceva. Să fiu al naibii dacă nu capăt pe puțin două sute de semilune pe el. (Semiluna calormenilor, care este principala monedă prin acele locuri, valorează cam o treime de Ură.)

— Prin urmare, asta ești, zise Caspian. Răpitor și negustor de sclavi. Să-ți fie rușine.

— Ei, ușurel, ușurel, zise negustorul de sclavi. Pliscul mai mic. Ești cuminte, e bine pentru toată lumea, pricepi? Nu fac asta ca să mă distrez. Trebuie să-mi câștig și eu existența ca oricare altul.

— Unde o să ne duceți? Întrebă Lucy, rostind cuvintele cu oarecare greutate.

— La Narrowhaven, îi replică negustorul de sclavi. Mâine e zi de târg.

— E acolo vreun consul britanic? Întrebă Eustace.

— Vreun ce?! Se miră omul.

Fără să-i lase, însă, lui Eustace răgazul de a încerca să-i explice, negustorul de sclavi spuse sec:

— Ei, gata, m-am săturat de trăncăneala asta. Șoarecele e o dulceață, pe lângă ăsta care poate scoate din minți și o stană de piatră. S-o luăm din loc, băieți.

După aceea, cei patru prizonieri fură legați cu funii împreună, nu cu cruzime, însă bine strâns, fiind puși să meargă pe jos spre țărm. Pișpirici era dus în brațe. Sub amenințarea de a fi legat la bot, încetase cu mușcatul, însă turuia neconținut, iar Lucy efectiv se minuna cum de era posibil ca un om să suporte să i se spună tot ce-i spunea Șoarecele negustorului de sclavi, însă negustorul de sclavi, în loc să protesteze, spunea doar: „Hai, continuă”, ori de câte ori Pișpirici se oprea să-și tragă sufletul, adăugând din când în când „Parcă-i o piesă de teatru”, sau: „Ei drăcie, mai că-ți vine să crezi că știe ce spune!” ori: „L-a dresat vreunul dintre voi?” Chestia asta îl înfurie atât de tare pe Pișpirici, încât, până la urmă, toate lucrurile pe care se gândea să le spună deodată aproape că îl sufocară, așa că în cele din urmă amuți de tot.

Când au coborât pe țărmul care dădea spre insula Doom, au dat peste un sătuc; pe plajă, se afla o barcă lungă, iar ceva mai departe, o corabie murdară și plină de noroi.

— Hai, puștanilor, zise negustorul de sclavi. Dacă sunteți cuminți și nu faceți tărațoi, n-o să pățiți nimic. Toată lumea la bord.

În acel moment, un bărbos chipeș ieși dintr-o casă (un han, cred eu) și zise:

— Hei, Pug, tot marfa de-aia de-a ta?

Negustorul de sclavi, pe care se pare că-l chema Pug, făcu o plecăciune până la pământ și rosti cu un glas nespus de mios și lingușitor:

— Da, Măria ta.

— Cât vrei pe băiatu' ăla? Întrebă celălalt, arătând spre Caspian.

— Ah, zise Pug, știam eu că Măria ta vei alege ce-i mai bun. Nu vreau să o înșel pe Măria ta cu marfă de calitate proastă. Pentru băiatul ăsta, am făcut un fel de pasiune. Am prins drag de el, pe cuvânt. Sunt atât de milos, încât n-ar fi trebuit să fac meseria asta. Oricum, pentru un client cum e Măria ta...

— Spune prețul, stârpitură, zise stăpânul, aspru. N-am chef de trăncănelile tale de negustor împruțit.

— Trei sute de semilune, stăpâne, pentru venerata persoană a Măriei tale, însă pentru oricine altcineva...

— Îți dau o sută cincizeci.

— Oh, vă rog, vă rog frumos, interveni Lucy. Orice ar fi, dar nu ne despărțiți. Nici nu știți... Dar se opri, văzând că nici măcar acum Caspian nu voia să se afle cine era.

— Deci o sută cincizeci de semilune, zise stăpânul. Cât despre tine, fetițo, îmi pare rău că nu vă pot cumpăra pe toți. Dezleagă-l pe băiat, Pug. Și, bagă de seamă, poartă-te frumos cu ceilalți până îi dai, căci altminteri va fi rău de tine.

— Ei, bravo! Exclamă Pug. Unde s-a mai pomenit negustor care să-și trateze marfa mai bine decât mine?! Hei, aud? Păi, mă port cu ei ca și cum ar fi copiii mei.

— Ceea ce nu-i departe de adevăr, mormăi celălalt, sumbru.

Venise și momentul cumplit al despărțirii. Caspian a fost dezlegat, iar noul lui stăpân i-a spus: „Pe-aici, băiete”, iar Lucy a izbucnit în plâns și Edmund s-a făcut livid la față. Însă Caspian privi peste umăr și zise:

— Hei, fruntea sus. Sunt sigur că până la urmă totul se va termina cu bine. La revedere.

— Haide, zău așa, domnișorico, zise Pug. Nu-mi începe acum cu smiorcăiala ca să arăți șifonată la târg. Fii fetiță cuminte și n-ai să pățești nimic, pricepi?

Apoi, au fost duși cu barca până la corabia cu sclavi, unde au fost puși să coboare într-o hrubă lungă, destul de întunecoasă și nicidecum curată, plină de alți nefericiți prizonieri; căci Pug era, firește, pirat și tocmai se întorsese dintr-un raid prin insule, capturând cât putuse de mult. Copiii nu văzură acolo pe nimeni cunoscut; prizonierii erau în cea mai mare parte din Gâlma și Terebinthia. Și se așezară pe paie, întrebându-se ce se întâmplase cu Caspian și încercând să-l facă pe Eustace să nu mai vorbească de parcă toată lumea era vinovată, în afară de el.

Între timp Caspian își petrecea timpul mult mai interesant. Omul care îl cumpărase îl conduse pe o mică alee dintre două case, ieșind apoi pe un spațiu deschis, în spatele satului. Pe urmă se întoarse cu fața la el.

— Să nu-ți fie frică de mine, băiete, zise el. Am să mă port frumos cu tine. Te-am cumpărat pentru chipul tău. Îmi amintești de cineva.

— Pot să te întreb de cine anume, stăpâne? Zise Caspian.

— Îmi amintești de domnul meu, Regele Caspian din Namia.

Caspian se hotărî atunci să riște totul dintr-o mutare.

— Stăpâne, zise el. Eu sunt domnul tău. Sunt Caspian, Regele Namiei.

— M-ai luat cam repede, spuse omul. De unde știi eu că spui adevărul?

— În primul rând după felul cum arăt la față, zise Caspian. În al doilea rând, fiindcă din șase încercări pot ghici cine ești. Ești unul dintre cei șapte lorzi din Namia pe care unchiul Miraz i-a trimis pe mare și în căutarea cărora am pornit eu – Argoz, Bem, Octesian, Restimar, Mavramom și – și – pe ceilalți i-am uitat. Și, în sfârșit, dacă Luminăția ta îmi vei da o sabie, voi dovedi în duel cinstit cu oricine că eu sunt Caspian, fiul lui Caspian, Regele legiuit al Namiei, stăpân în Cair Paravel și împărat al Insulelor Părăsite.

— Pe cuvânt, zău așa, exclamă omul, e chiar glasul și felul de a vorbi al tatălui său. Supusul tău credincios – Maiestate. Și, chiar acolo, pe câmp, îngenunche și sărută mâna Regelui.

— Banii cheltuiți de Luminăția ta pentru persoana noastră vor fi recuperați din vistierie, zise Caspian.

— N-au ajuns încă în punga lui Pug, Sire, spuse Lordul Bem, căci el era. Și nici nu vor ajunge vreodată, cred eu. L-am înduioșat de nenumărate ori pe Prisosița sa guvernatorul și l-am convins să curme acest trafic ordinar cu carne omenească.

— Lord Bem, spuse Caspian, trebuie să discutăm despre starea acestor insule. Dar, mai întâi, povestește-mi Luminăția ta ce-ai pățit.

— Am să fiu scurt, Sire, zise Bem. Am ajuns până aici cu cei șase camarazi ai mei, m-am îndrăgostit de o fată din insule și am simțit că mă săturasem de mare. Și n-avea nici un rost să revin în Namia, atâta vreme cât unchiul Maiestății tale avea frâiele cârmuirii. Așa că m-am însurat, iar de atunci locuiesc aici.

— Și cum e guvernatorul Gumpas? Recunoaște în continuare că Regele Namiei îi e stăpân și domnitor?

— Cu vorba, da. Totul se face în numele Regelui, însă nu cred că i-ar conveni să se trezească pe cap cu însuși Regele Namiei. Iar dacă Maiestatea ta ai apărea în fața lui singur și neînarmat – ei bine, n-ar refuza să-și îndeplinească obligațiile de vasal, însă s-ar preface că nu te crede. Viața înălțimii tale ar fi în primejdie. Ce alai are maiestatea ta pe apă?

— Corabia mea, care ocolește acum insula, zise Caspian. Dacă se ajunge la luptă, suntem cam treizeci de oameni care mânuim spada. Nu crezi că ar fi bine să luăm corabia mea și să tăbărâm pe Pug, care mi-a luat prizonieri prietenii, ca să-i eliberăm?

— Nu te-aș povățui să faci așa, îi răspunse Bem. De îndată ce izbucnește o luptă, te poți aștepta ca două-trei corăbii să plece din Narrowhaven ca să-l salveze pe Pug. Maiestatea ta trebuie să le arate că are mult mai multă forță și putere decât în realitate și să bage spaimă-n ei prin numele de ”Rege”. Să nu se ajungă la luptă directă. Gumpas e slab de înger și poate fi cu ușurință epatat și intimidat.

După ce mai discutară un pic, Caspian și Bem coborâră pe coastă ceva mai la vest de sat, iar acolo Caspian sună din corn. (Nu era vorba de mărețul corn vrăjit al Namiei, cornul Reginei Susan: pe acesta i-l lăsase acasă regentului Bunilă, să-l folosească de cumva asupra țării se abătea vreo năpastă în lipsa Regelui). Drinian, care făcea de strajă așteptând un semnal, recunoscuse numaidecât cornul regesc, iar „Zori de zi” porni de îndată spre țărm. Apoi, barca se îndreptă din nou spre mal și în câteva momente, Caspian și Lordul Bem ajunseră pe punte, unde îi explicară toată situația lui Drinian. El, ca și Caspian, voia să deplaseze imediat corabia „Zori de zi” lângă vasul de sclavi, pe care ar fi urmat să-l abordeze, însă Bem făcu aceeași obiecție.

— Cârmește corabia drept spre strâmtoare, căpitane, îi zise Bem, iar apoi ocolește până la Avra, unde se află moșiile mele. Dar mai întâi arborează stindardul Regelui, agață afară toate scuturile și trimite pe turela de pe catarg cât mai mulți oameni. Și cam la cinci aruncături de săgeată de aici, când ai la babord mare întinsă, dă drumul la câteva semnale.

— Semnale?! Către cine? Întrebă Drinian.

— Păi, către toate celelalte corăbii pe care nu le avem, dar de care n-ar strica să-l facem pe Gumpas să creadă că dispunem.

— Oh, am priceput, zise Drinian frecându-și mâinile. Iar ei or să descifreze semnalele. Ce să spun în ele? Toată flota ocolește pe la sud de Avra și se adună la...

— Bemstead, zise Lordul Bem. E excelent așa. Dacă ar exista într-adevăr aceste corăbii, nici nu s-ar putea vedea din Narrowhaven.

Lui Caspian îi părea tare rău că ceilalți zăceau neputincioși în hruba corabiei de sclavi a lui Pug, însă cu toate astea îi plăcu tare mult cum își petrecu restul zilei. Târziu în acea după-amiază (fiindcă trebuiseră să înainteze doar cu ajutorul vâslelor), cârmind la dreapta pentru a ocoli capătul nord-estic al insulei Doom și apoi la stânga din nou pe lângă Avra, pătrunseră în cele din urmă într-un port bun pe țărmul sudic al insulei Avra,

unde pământurile lui Bem coborau în pantă dulce până la marginea apei. Oamenii lui Bem, dintre care pe mulți îi văzură lucrând la câmp, erau liberi, așa că pe moșie domneau fericirea și prosperitatea. Aici coborâră cu toții pe țarm, fiind ospătați împărătește într-o casă joasă, cu mulți stâlpi, care dădea spre golf.

Bem, amabila sa soție și fiicele lor voioase îi înveseliră pe cinste, însă după ce se înseră, Bem trimise un sol cu barca la Doom să poruncească niște pregătiri (n-a precizat ce anume exact), pentru ziua următoare.

Capitolul 4

CE A FĂCUT CASPIAN ACOLO.

A doua zi dimineată, Lordul Bem își chemă oaspeții devreme și, după micul dejun, îl rugă pe Caspian să le poruncească oamenilor săi să se îmbrace în zale din cap până-n picioare.

— Și, mai cu seamă, adăugă el, ai grijă ca totul să fie în bună rânduială și să sclipească de curățenie, ca și cum ar fi dimineata dinaintea primei bătălii dintr-un mare război purtat între regi nobili, la care toată lumea privește ca la spectacol.

Zis și făcut; după care, folosind trei bărci, Caspian, oamenii lui, Bem și câțiva supuși de-ai săi au pornit spre Narrowhaven.

Când ajunseră la pontonul Narrowhaven, Caspian observă că acolo îi aștepta, să-i întâmpine, o mare mulțime de oameni.

— Pentru asta am trimis solia de aseară, zise Bem. Sunt toți prieteni de-ai mei și oameni de ispravă.

De îndată ce Caspian a pășit pe mal, mulțimea a izbucnit în urale, strigând: „Namia! Namia! Trăiască Regele”; în același timp – aceasta datorându-se tot solilor lui Bem – clopotele au început să bată din nenumărate părți ale orașului. Apoi, Caspian ceru să se ridice stindardul regal și să se sune din goarnă, iar toți bărbații își scoaseră sabia, cu un aer vesel dar neînduplecat; porniră imediat în marș pe strada care părea că se zgâlțâie, iar armurile lor străluceau (căci era o dimineată însorită), încât aproape că nici nu te puteai uita la acel spectacol orbitor.

La început, singurii oameni care au ovaționat au fost cei preveniți de solul lui Bem, cei care știau ce se întâmplă și voiau să se întâmple așa. Pe urmă, însă, li se alăturară toți copiii, fiindcă le plăceau defilările și nu prea avuseseră parte de ele. După aceea, li se alăturară toți elevii fiindcă și lor le plăceau defilările, iar în plus, socoteau ei, cu atâta tărași și zarvă, puțin

probabil să se mai facă școală în aceea dimineață. Și, apoi, toate bătrânele scoaseră capul pe la uși și ferestre, sporovăind între ele și aclamând din suflet, căci, nu-i așa, vedeau un rege, or ce-i un guvernator în comparație cu un vlăstar regesc?! Și toate tinerele fete se alăturară din același motiv și, de asemenea, deoarece Caspian, Drinian și ceilalți erau atât de chipeși.

După care, toți tinerii veniră și ei să vadă la ce se uitau femeile, așa că atunci când Caspian ajunse la porțile castelului, aproape întreg orașul striga și aclama; iar de unde stătea el în castel, foindu-se fără nici un rost și făcându-și de lucru de mântuială la registre, norme, regulamente și socoteli, Gumpas auzi gălăgia de afară.

La poarta castelului, gornistul lui Caspian suflă un sunet prelung și strigă: „Deschideți pentru Regele Namiei, care a venit să-l viziteze pe credinciosul și preaiubitul său servitor, guvernatorul Insulelor Părăsite”. Pe vremea aceea, totul în insule se făcea neglijent și dezordonat. Nu se deschise decât ușița din spate, de unde ieși un individ ciufulit și șifonat, pe cap cu o vechitură de pălărie împruțită, în loc de coif, iar în mână cu o sulită rablagită și ruginită. „Nu-i voi'a pisosinsa”, mormăi el, ceea ce pe graiul lui pocit voia să însemne „Nu e voie la Prisosița sa”.

— Nici o întrevedere fără programare decât între nouă și zece a doua sâmbătă din lună.

— Scoate-ți pălăria în fața Namiei, jigodie, tună Lordul Bem și îi arse una cu dosul mânușii de fier de-i zbură din cap joarsa aia de pălărie.

— Ei?! Ce-i asta? Îngână ușierul, însă nimeni nu-l luă în seamă. Doi dintre oamenii lui Caspian pășiră înăuntru pe ușiță și după ce se luptară puțin cu niște bare și zăvoare (căci totul era ruginit), deschiseră larg ambele canaturi ale porții. Apoi, Regele și alaiul său intrară în curte. Aici, câteva gărzii ale guvernatorului umblau teleleu de colo-colo, iar altele (majoritatea ștergându-se la gură) ieșeau împiedicându-se pe diferite uși. Deși armurile lor erau într-o stare jalnică, oamenii ăștia ar fi luptat totuși cu dârzenie, dacă ar fi fost bine conduși sau ar fi știut ce se întâmplă; prin urmare, aceasta era clipa periculoasă. Caspian nu le lăsa răgazul să se gândească.

— Unde e căpitanul? Întrebă el.

— Eu sunt, mai mult sau mai puțin, dacă mă pot face înțeleș, zise un tinerel molatic și destul de spilcuit, care nu purta armură.

— Dorința noastră este, spuse Caspian, ca vizita noastră regală pe tărâmul nostru din Insulele Părăsite să fie, dacă se poate, un prilej de bucurie și nu

de teroare, pentru supușii noștri leali. Dacă n-ar fi așa, aș avea ceva de spus, despre halul în care se află armurile și armele oamenilor tăi. Acum, însă, te iert. Poruncește să se deschidă un butoi cu vin, pentru ca oamenii tăi să bea în sănătatea noastră. Mâine, însă, la amiază, vreau să-i văd aici în această curte arătând ca niște oșteni și nu ca o șleahță de haimanale. Ocupă-te de asta, pentru a ne scuti de durerea unei nemulțumiri adânci.

Căpitanul se holbă cu gura căscată, însă Bem strigă imediat:

— De trei ori URA pentru Rege!

Soldații care pricepuseră măcar că aveau să capete un butoi cu vin, chiar dacă din restul nu înțeleseseră nimic, aclamară din răspuțeri. Caspian porunci, apoi, ca aproape toți oamenii săi să rămână în curte. El, împreună cu Bem, Drinian și alți patru intrară în hol.

Într-un capăt de masă, cu diverși secretari în jur, stătea Prisosița sa, Guvernatorul Insulelor Părăsite. Gumpas avea o mutră supărăcioasă, cu un păr care fusese cândva roșcovan, iar acum era aproape cărunț. Ridică privirea când intrară străinii, după care coborî ochii spre hârtiile de pe masă, spunând automat:

— Nici o întrevvedere fără programare, decât între nouă și zece a doua sâmbătă din lună.

Caspian dădu din cap spre Bem, după care se trase într-o parte. Bem și Drinian făcură un pas în față, apucând fiecare de un colț al mesei. O ridicară și o azvârliră spre perete, unde se răsturnă, împrăștiind pe jos o cascadă de scrisori, dosare, călimări, tocuri, ceară de peceti și documente. După care, fără brutalitate, dar ferm, ca și cum mâinile lor ar fi fost niște clești de oțel, îl smulseră pe Gumpas de pe jilț și îl proptiră cu picioarele pe podea, cam la un metru jumătate mai încolo, cu fața spre scaun. Caspian se așeză numaidecât pe jilț, cu sabia scoasă din teacă și pusă peste genunchi.

— Luminăția ta, zise el, pironindu-și ochii pe Gumpas. Nu ne-ai făcut tocmai primirea la care ne așteptam. Eu sunt Regele Namiei.

— Nu se pomenește nimic despre asta în corespondență, zise guvernatorul. Nimic în dările de seamă. N-am fost înștiințat despre așa ceva. Absolut neregulamentar. Sunt dispus să analizez orice cerere...

— Iar noi suntem aici pentru a cerceta felul în care Prisosița ta îți îndeplinești funcția, continuă Caspian. Există două aspecte în privința cărora solicit în special o explicație. În primul rând, nu am nici un act din

care să rezulte că birul datorat de aceste Insule coroanei namiene a mai fost primit de circa o sută cincizeci de ani.

— Această chestiune trebuie pusă în discuție la Consiliul ce va avea loc luna viitoare, spuse Gumpas. Dacă se votează în unanimitate pentru înființarea unei comisii de anchetă care să întocmească un raport privind istoricul financiar al insulelor, ce ar urma să fie prezentat la prima ședință de la anul, nu văd de ce...

— Am găsit, totodată, scris foarte clar în legile noastre, continuă Caspian, că dacă birul nu este plătit, atunci întreaga datorie trebuie achitată de Guvernatorul Insulelor Părăsite din propriul buzunar.

Acestea fiind zise, Gumpas deveni cu adevărat atent.

— Oh, așa ceva e absolut exclus, spuse el. E vorba de o imposibilitate economică – ăăă – cred că Maiestatea voastră glumește, pesemne.

În sinea lui, se întreba dacă exista vreo modalitate de a se descotorosi de acești musafiri nepoftiți. Să fi știut el că Regele Caspian n-avea cu el decât o singură corabie, ar fi vorbit deocamdată mioros, sperând că noaptea să-i împresoare pe toți și să-i ucidă. Văzuse, însă, o corabie de război navigând prin strâmtoare ieri și remarcase semnalele pe care le transmisese, cum presupunea el – celorlalte vase din flotă. Nu-și dăduse seama atunci că era vorba de corabia Regelui, întrucât vântul nu sufla suficient de puternic pentru a umfla stindardul regesc, lăsând să se vadă leul auriu, așa că așteptase noi desfășurări de forțe. Acum, își închipuia că Regele Caspian adusese la Bemstead o întreagă flotă. Nu și-ar fi imaginat Gumpas nici în ruptul capului că cineva ar fi putut păși în Narrowhaven pentru a cuceri insulele neavând cu el nici cincizeci de oameni; era limpede că nu s-ar fi putut închipui niciodată făcând așa ceva.

— În al doilea rând, zise Caspian, de ce ai îngăduit să se dezvolte aici acest negoț cu sclavi, oribil și nefiresc, care este contrar vechilor obiceiuri și uzanțe din dominioanele noastre.

— Necesari, de neevitat, spuse Prisosița sa. O parte esențială a dezvoltării economice a insulelor, vă asigur. Prosperitatea din momentul de față depinde de acest lucru.

— Pentru ce ai nevoie de sclavi?

— Pentru export, Maiestatea ta. Pe cei mai mulți îi vindem calormenilor; și mai avem și alte piețe. Suntem un mare centru al acestui tip de negoț.

— Cu alte cuvinte, spuse Caspian, nu ai nevoie de ei. Spune-mi la ce servesc, în afara faptului de a burduși cu bani buzunarele unora de teapa lui Pug?

— Țânând cont de vârsta fragedă a Maiestății voastre, zise Gumpas, cu ceea ce se voia a fi un zâmbet părintesc, vă vine greu probabil să înțelegeți problema economică implicată aici. Am statistici, am grafice, am...

— Oricât de fragedă ar fi vârsta mea, ripostă Caspian, am convingerea că înțeleg întru totul negoțul cu sclavi, la fel de bine ca și Prisosița ta. Și nu văd că ar aduce în insule carne, pâine, vin, cherestea, varză, cărți, instrumente muzicale, cai, armuri sau câte și mai câte alte lucruri necesare. Indiferent, însă, dacă ar aduce sau nu, acest negoț trebuie să fie curmat.

— Asta ar însemna, însă, să întoarcem timpul înapoi, făcu guvernatorul, cu glasul sugrumat. N-ați auzit de progres, de dezvoltare?

— Le-am văzut pe amândouă într-un ou, spuse Caspian. La așa ceva, în Namia, noi zicem „Merge-prost”. Acest negoț trebuie să înceteze.

— Nu-mi pot asuma responsabilitatea unei asemenea măsuri, spuse Gumpas.

— Prea bine, atunci, îi răspunse Caspian, te eliberăm din funcție. Luminăția ta, lord Bem, vino încoace.

Și, până ca Gumpas să se dumirească ce se întâmplă, Bem îngenunche deja cu mâinile între mâinile Regelui, făcând legământul de a governa în Insulele Părăsite în conformitate cu vechile obiceiuri, drepturi, uzanțe și legi ale Namiei. Iar Caspian rosti:

— Cred că ne-am cam săturat de guvernatori și îl făcu pe Bem duce, Ducele Insulelor Părăsite.

— În ceea ce te privește, Luminăția ta, îi spuse el lui Gumpas, te iert de datoria pentru bir. Însă, până mâine la amiază, tu și oamenii tăi trebuie să dispăreți din castel, care acum este reședința Ducelui.

— Uite ce e, toate bune și frumoase, zise unul dintre secretarii lui Gumpas, dar ce-ar fi, domnilor, să încetați cu mascarada asta și să ne apucăm de treabă. Întrebarea care se ridică este de fapt...

— Întrebarea este, spuse Ducele, dacă tu și restul prostimii o să plecați zvântați în bătaie sau nu. Depinde ce preferați.

După ce lămuriră toate astea frumos, Caspian porunci să li se aducă niște cai, din cei câțiva care se găseau la castel, așa prost îngrijiți cum erau, iar el, împreună cu Bem, Drinian și alți câțiva plecară călare în oraș, spre târgul de

sclavi. Acesta se afla într-o clădire joasă și lungă lângă port, iar scena pe care o descoperiră înăuntru semăna foarte mult cu oricare altă licitație; adică, în fața unei gloate imense, Pug, pe o platformă, zbiera cu glasul răgușit:

— Și-acum, domnilor, lotul douăzeci și trei. Un minunat țăran din Terebinthia, potrivit pentru a munci în mină sau la galere. N-are nici douăzeci și cinci de ani. Nici un dinte stricat în gură. Un flăcău vânjos și tare cumsecade. Scoate-i cămașa, Tacks, să vadă și domnii. Ia uitați-vă ce mai mușchi! Uitați-vă la pieptul lui. Zece semilune de la domnul din colț. Cred că glumiți, domnule! Cincisprezece! Optsprezece! Optsprezece se licitează pentru lotul douăzeci și trei. Cine plusează peste optsprezece? Douăzeci și unu. Mulțumesc, domnule. S-au oferit douăzeci și unu...

Pug, însă, se opri holbându-se cu gura căscată când văzu personajele care se cocoțaseră pe platformă, zomăindu-și armurile.

— Îngenuncheați cu toții în fața Regelui Namiei, zise Ducele.

Toată lumea auzise zăngănitul și tropăitul cailor afară, iar la urechile multora ajunsese zvonul despre debarcare și despre întâmplările de la castel. Majoritatea se supuse.

Recalcitranții se treziră împinși cu forța în jos de cei de lângă ei. Unii se apucară să aclame.

— Va trebui să plătești cu viața, Pug, fiindcă ai cutezat să pui mâna pe persoana noastră regală, zise Caspian. Îți este, însă, iertată ignoranța. Negoțul cu sclavi a fost interzis în toate dominioanele noastre acum un sfert de ceas. Îi proclam liberi pe toți sclavii din acest târg.

Ridică mâna pentru a curma ovațiile sclavilor și continuă:

— Unde sunt prietenii mei?

— Dulceața aia mică și domnișorul ăla drăguț? Întrebă Pug, cu un zâmbet mios. Păi, au fost înhățați numaidecât...

— Aici suntem, aici suntem, strigară Lucy și Edmund într-un glas.

— În slujba ta, Sire, chițăi Pișpirici din alt colț.

Fuseseră vânduți cu toții, însă indivizii care îi cumpăraseră rămăseseră în continuare, vrând să liciteze și pentru alți sclavi, așa că nu fuseseră încă luați de acolo. Mulțimea se dădu la o parte, croind cale liberă celor trei, care dădură mâna zgomotos cu Caspian, salutându-l cu entuziasm. Numaidecât se apropiară doi negustori din Calormen. Calormenii sunt foarte oacheși și bărboși. Poartă niște mantii cu falduri mari și turbane portocalii și sunt un

popor străvechi, înțelept, bogat, cuviincios și crud. I se închină lui Caspian cu temenele adânci, făcându-i complimente stufoase, despre fântânile prosperității care irigă grădinile prudenței și ale virtuții – în fine, chestii de genul ăsta – însă, desigur, ce voiau ei era să-și recapete banii pe care îi dăduseră.

— Este absolut corect, domnilor, zise Caspian. Toți cei care au cumpărat sclavi astăzi trebuie să-și primească banii înapoi. Pug, scoate ce ai încasat, până la ultima lețcaie (o lețcaie este a patruzecea parte dintr-o semilună).

— Oare Maiestatea sa vrea să mă aducă în sapă de lemn? Se jelui Pug.

— Ai trăit toată viața de pe urma inimilor sfărâmate, zise Caspian, iar dacă ajungi în sapă de lemn, să știi că oricum e mai bine să fii cerșetor, decât sclav. Dar unde-i celălalt prieten al meu?

— Oh, ăla? Zise Pug. Pe ăla ia-l și zic mersi. Bine că scap de el. De când sunt eu pe lume, n-am văzut așa un știft pe piață. Până la urmă, l-am prețluit la cinci semilune și tot nu l-a vrut nimeni. L-am băgat pe gratis cu alte loturi, dar tot degeaba. Nici să n-audă de el. Nici să nu-l vadă. Tacks, scoate-l afară pe Bosumflici.

Și-așa, Eustace își făcu apariția, într-adevăr bosumflat rău; căci, deși nimeni nu și-ar dori să fie vândut ca sclav, pesemne că e și mai deprimant să fii un fel de sclav de corvoadă și nimeni să nu vrea să te cumpere. Se duse spre Caspian și zise:

— Păi, da. Ca de obicei. Tu te-ai distrat cine știe pe unde, în timp ce noi eram prizonieri. Presupun că nici n-ai aflat măcar dacă există un consulat britanic. Bineînțeles că nu.

În seara aceea, se ospătară copios în castelul din Narrowhaven, după care Pișpirici zise:

— Mâine încep adevăratele noastre aventuri!

Și, făcând câte o plecăciune fiecăruia, se duse la culcare.

Nici vorbă, însă, să poată începe a doua zi ceva de genul ăsta. Căci acum se pregăteau să lase în urma lor toate tărâmurile și mărire cunoscute, așa că trebuiau făcute pregătiri temeinice. Corabia „Zori de zi” a fost golită și trasă pe uscat de opt cai, pe niște rulouri, iar fiecare părticică și fiecare colțișor au fost cercetate minuțios de către cei mai îndemânatici constructori de nave. Apoi, corabia a fost din nou lansată la apă, făcându-i-se aprovizionarea cu merinde și apă – pentru vreo douăzeci și opt de zile.

Chiar și așa, însă, cum remarcă Edmund cu amărăciune, nu puteau să-și permită decât două săptămâni de navigat spre răsărit, după care erau nevoiți să renunțe la căutările lor.

În tot acest timp, Caspian n-a pierdut ocazia de a discuta cu toți căpitaniii bătrâni pe care i-a putut găsi în Narrowhaven, pentru a afla dacă știau sau dacă auziseră cumva despre existența vreunui tărâm mult mai le est. A lăsat să curgă nenumărate butoiașe din berea castelului în gâttelejul unor tipi bătuți de vânturi și furtuni, cu bărbi cărunte și scurte și ochi foarte albaștri, alegându-se în schimb cu o sumedenie de povești gogonate și fantastice, însă aceia care păreau cei mai sinceri n-ar fi băgat deloc mâna în foc că ar mai fi existat uscat dincolo de Insulele Părăsite, iar mulți socoteau că dacă navigai departe, spre răsărit, intrai în valurile unei mări fără pic de pământ, care se rotea perpetuu în jurul marginii lumii – „Și acolo, bănuie eu, e locul unde prietenii Maiestății tale s-au dus la fund”. Ceilalți povesteau bazaconii crunte despre insule locuite de oameni fără cap, insule plutitoare, trombe de apă și focuri care ardeau de-a lungul apei. Numai unul, spre încântarea lui Pișpirici, a zis: „Iar dincolo de asta, e țara lui Aslan. Numai că e dincolo de capătul lumii, iar voi nu veți putea ajunge până acolo.” Când au încercat, însă, să-l descoasă mai mult, n-au putut scoate de la el decât că auzise de toate astea de la tatăl lui.

Bem știa doar că îi văzuse pe cei șase tovarăși ai lui navigând spre est, după care nu mai auzise nimic despre ei. A spus asta când stătea cu Caspian pe cel mai înalt punct de pe insula Avra, de unde contemplau oceanul spre răsărit.

— Am venit adesea aici, dimineata, spuse Ducele și am văzut soarele ridicându-se din mare, iar uneori mi se părea că nu sunt mai mult de câteva mile până la el. Și m-am tot întrebat ce fac prietenii mei și m-am mai întrebat ce se află dincolo de acel orizont. Nimic, mai mult ca sigur, dar cu toate astea mi-e rușine că am rămas aici. Dar, totodată, tare mult aș vrea ca Maiestatea ta să nu plece într-acolo. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău aici. Desființarea negoțului cu sclavi poate duce la tulburări; prevăd război cu calormenii. Stăpâne, mai gândește-te, rogu-te.

— Am făcut un legământ, Duce, zise Caspian. Și, oricum, ce aș putea să-i spun lui Pișpirici?

Capitolul 5

FURTUNA ȘI CE A IEȘIT DIN EA.

După aproape trei săptămâni de la debarcare, „Zori de zi” a fost scoasă la remorcă din portul Narrowhaven. S-au rostit cuvinte solemne de rămas bun și s-a strâns o mare mulțime de oameni pentru a asista la plecare. Când Caspian și-a rostit ultimul discurs adresat locuitorilor din Insulele Părăsite și s-a despărțit de Duce și de familia acestuia, s-au auzit ovații și s-au vărsat lacrimi, însă când corabia, cu pânza ei purpurie fluturând molcom, s-a mai îndepărtat de țărm, iar sunetul goarnei lui Caspian se auzea din ce în ce mai stins peste apă, toată lumea a amuțit. Pe urmă, corabia a intrat în bătaia vântului. Pânza s-a umflat, remorcherul s-a desprins și a pornit, vâslind, înapoi, în timp ce primul val adevărat s-a ridicat sub prora corabiei „Zori de zi”, readucând-o la viață. Marinarii care nu erau de cart au coborât sub punte, Drinian a preluat prima tură de gardă pe punte la pupa, iar corabia s-a întors spre răsărit, ocolind pe la sud insula Avra.

Următoarele câteva zile au fost încântătoare. Lucy se socotea cea mai norocoasă fată din lume, când se trezea în fiecare dimineață și vedea cum apa scăldată de razele soarelui se oglindea pe tavanul cabinei și când privea în jur la toate lucrurile noi și drăguțe pe care și le luase din Insulele Părăsite – cizme de apă, coturni, pelerine, pieptare și eșarfe. Și, pe urmă, ieșea pe punte și privea de pe teugă marea, din ce în ce mai albastră pe zi ce trecea; trăgea în piept aerul sărat, din ce în ce mai cald de la o dimineață la alta. După aceea, urma micul dejun, iar pe mare ai o foame de lup.

Își petrecea o bună bucată din timp stând pe băncuța din pupa și jucând șah cu Pișpirici. Era tare amuzant să-l vezi cum ridică piesele, mult prea mari pentru el, cu amândouă labele și cum se cocoța pe vârful degetelor dacă trebuia să facă o mutare spre mijlocul tablei. Juca bine, iar când nu uita ce făcea, câștiga mai întotdeauna. Din când în când, însă, se mai întâmpla ca Lucy să câștige, fiindcă Șoarecele făcea cine știe ce bazaconie, punând, de pildă, calul în dubla bătaie a reginei și a turei. Acest lucru se întâmpla deoarece, pe moment, uita că era vorba de un joc de șah, închipuindu-și în schimb că avea de-a face cu o bătălie reală, motiv pentru care calul acționa exact cum ar fi făcut el într-o situație similară. Căci mintea lui era plină de acțiuni disperate, de misiuni pe viață și pe moarte, de situații când trebuia să riște până la capăt.

Numai că perioada aceasta plăcută n-a durat. Într-o bună seară, privind dinspre pupa îndărăt la dâra lungă și învolburată pe care o lăsau în urmă, Lucy văzu că nori negri și groși se îngrămădeau spre vest, cu mare viteză.

După aceea, perdeaua de nori se sfâșie, iar prin spărtură se revărsă asfințitul portocaliu. Toate valurile din spatele lor căpătau parcă forme neobișnuite, iar marea avea o culoare spălăcită sau gălbuie, ca un fel de pânză murdară. Aerul se răci. Corabia se mișca oarecum stânjenită, ca și cum ar fi simțit primejdia din spatele ei. Vela catargului, ba stătea moale și dreaptă, ba se înfoia violent. În timp ce remarca aceste lucruri și se minuna de schimbarea sinistră care apăruse chiar în vuietul vântului.

Drinian strigă: „Toți marinarii pe punte”. În câteva clipe, toată lumea se puse iute în mișcare, închiseră trapele, stinseră focul la bucătărie, strânsesă terțarola la velă. Până să termine, furtuna se dezlănțui. Lui Lucy i se părea că în mare se săpase o vale imensă, exact în fața prorei și că se năpusteau în ea, adânc, cum n-ar fi crezut niciodată că era posibil. O colină uriașă de apă cenușie, mult mai înaltă decât catargul, se repezi spre ei; crezură că venise sfârșitul, însă se treziră azvârliți drept în vârful talazului. Pe urmă, corabia începu parcă să se învâртеască în loc. O cascadă de apă se revărsa peste punte; pupa și teuga erau ca două insule, cu o mare cruntă între ele. Sus de tot, marinarii stăteau întinși pe vergă încercând cu disperare să țină vela sub control. O funie ruptă stătea întinsă paralel, în bătaia vântului, dreaptă și țeapănă ca un vătrai.

— Duceți-vă dedesubt, doamnă, zbieră Drinian. Iar Lucy, care știa că pasagerii – și pasagerele – fără experiență pe mare sunt o adevărată pacoste pentru echipaj, se supuse fără să crâcnească. Nu era, însă, chiar atât de simplu. „Zori de zi” stătea cumplit de înclinată spre tribord, iar puntea forma o pantă ca acoperișul unei case. Trebui să se cațere pe lângă vârful scării, ținându-se de balustradă și apoi să stea locului pentru a lăsa doi oameni să urce, ca până la urmă să izbutească și ea să coboare. Bine că se ținea strâns de balustradă, fiindcă atunci când ajunse la capătul de jos al scării un val puternic mătură puntea, udând-o pe Lucy pe umeri. Era deja learcă de la stropii de ploaie, numai că de data asta i se făcu frig de-a binelea. După aceea, se năpusti ca o săgeată spre ușa cabinei și intră înăuntru, uitând pentru câteva momente de priveliștea aceea înspăimântătoare pe care o văzuse afară, cu nava care se ducea amenințător de repede în hăul întunecos; în schimb, aici jos, vacarmul cumplit de pârâituri, gemete, pocnete, zdrăngănit, urlete și bubuituri răsuna mult mai alarmant decât pe punte.

Și a ținut-o întruna așa toată ziua următoare și pe urmă încă o zi întreagă. Furtuna a continuat să se dezlănțuie năprasnic, de nici nu-ți mai aminteai că fusese vreodată și altfel. Și tot timpul trebuiau să fie trei oameni la fusul cârmei, care de-abia reușeau să păstreze direcția. Și tot timpul trebuiau să fie oameni la pompă. Și nimeni nu s-a odihnit o clipă măcar, nu s-a gătit și nu s-a putut usca nimic, iar un om a căzut peste bord și dus a fost, iar soarele nu l-au văzut deloc.

Când totul s-a isprăvit, Eustace a făcut următoarea însemnare în jurnal.

„3 septembrie. Prima zi, de-o veșnicie, când am izbutit să scriu ceva. Treisprezece zile și treisprezece nopți am fost la cheremul unui uragan. Știu precis, fiindcă am ținut socoteala cu mare atenție, deși ceilalți zic că n-au fost decât douăsprezece. Drăguț, nu-i așa, să faci o călătorie primejdioasă pe mare, cu niște oameni care nici măcar nu știu să numere corect! A fost sinistru, hurducat în sus și în jos de valuri enorme, ceas după ceas, de obicei learcă până la piele, fără nici măcar să încerce cineva să ne dea o masă ca lumea. Nici nu mai pomenesc de faptul că nu există radiotelegraf și nici măcar posibilitatea de a lansa vreo rachetă, prin urmare nici o șansă de a semnaliza cuiva că avem nevoie de ajutor. Se dovedește astfel câtă dreptate am avut când le-am spus că e curată nebunie să pleci pe mare cu un lighean prăpădit ca ăsta. Rău ar fi fost și dacă aș fi călătorit cu niște persoane cumsecade, darămite așa, cu niște draci împielizați cu înfățișare omenească. Caspian și Edmund sunt pur și simplu brutali cu mine. În noaptea când s-a pierdut catargul (n-a mai rămas acum decât un ciot), deși nu-mi era bine deloc, m-au forțat să vin pe punte și să muncesc ca un rob. Lucy s-a băgat și ea în vorbă, zicând că Pișpirici ardea de nerăbdare să vină și el, numai că e prea mic pentru asta. Mă mir că nu-și dă seama că tot ce face dihania asta mică e ca să-și dea aere. Chiar și la vârsta ei era de așteptat să aibă mai multă minte. Astăzi, blestemăția asta de barcă stă drept în sfârșit, a răsărit și soarele și am bătut apa în piuă cu toții ce să facem. Mâncare aveam destulă, majoritatea niște porcării, care ne pot ajunge pentru șaisprezece zile. (Pe orătanii le-a măturat apa peste bord. Oricum, din cauza furtunii tot n-ar mai fi ouat.) Problema cea mare e apa. Se pare că două butoaie s-au crăpat și sunt goale. (Aceeasi eficiență tipic namiană.) Cu rații mici, un sfert de litru fiecare zilnic, ne ajunge pentru douăsprezece zile. (Există rom și vin din belșug, dar până și ei își dau seama că astea le-ar face și mai rău sete.)

Dacă am putea, desigur, cel mai înțelept lucru ar fi să virăm numaidecât spre apus și să pornim către Insulele Părăsite. Numai că ne-a luat optsprezece zile să ajungem unde suntem, împinși nebunește de o furtună năprasnică. Chiar și cu vânt dinspre răsărit, tot ne-ar lua mult mai mult să ne întoarcem. Și, deocamdată, nu-i nici un semn că am putea avea vânt dinspre răsărit – de fapt nu bate vântul deloc. Cât privește varianta de a vâsli, ar dura prea mult, iar Caspian zice că oamenii n-au forță să vâslească dacă beau doar un sfert de apă pe zi. Am convingerea că se înșală. Am încercat să le spun că transpirația te răcorește și că, astfel, oamenii ar avea nevoie de mai puțină apă dacă ar munci. N-a luat în seamă ce i-am spus, așa cum face întotdeauna când nu știe ce să răspundă. Ceilalți au votat cu toții pentru ideea de a merge mai departe, în speranța de a găsi vreo bucată de uscat. Am considerat de datoria mea să le atrag atenția că, în fond, nu știm dacă există pământ în direcția pe care am ales-o și am încercat să-i fac să priceapă pericolul de a-ți făuri iluzii. În loc să vină cu un plan mai bun, au avut tupeul să mă întrebe pe mine ce propun să facem. Așa că le-am explicat flegmatic și că eu am fost răpit și dus în aceasta călătorie cretină fără consimțământul meu, ceea ce însemna că nu era nicidecum treaba mea să-i scot pe ei din încurcătură.

4 septembrie. Mare în continuare domoală. Porții foarte mici de mâncare, iar eu capăt mai puțin decât toți. Caspian e foarte iscusit când vine vorba să se servească la masă și crede că eu nu observ! Din nu știu ce motiv, Lucy a încercat să mă împace, oferindu-mi un pic din farfuria ei, însă măgarul ăla de Edmund, băgăreț cum e, n-a lăsat-o. Soarele arde destul de tare. Mi-a fost cumplit de sete toată seara.

5 septembrie. Marea e în continuare domoală și e foarte cald. M-am simțit groaznic toată ziua și sunt sigur că am febră. Bineînțeles că nu le-a dat prin minte să ia un termometru la bord.

6 septembrie. Zi oribilă. M-am trezit noaptea conștient că ard și că trebuie să beau apă. Asta ar fi spus orice medic. Dumnezeu mi-e martor că n-aș încerca nici în ruptul capului să obțin vreun avantaj pe nedrept, însă în viața mea nu mi-am închipuit că această raționalizare a apei se poate aplica și în cazul unui om bolnav. De fapt, ar fi trebuit să-i scol pe ceilalți și să le cer un pic de apă, numai că m-am gândit că ar fi egoist din partea mea să-i trezesc din somn. Așa că m-am dat jos din pat, mi-am luat cana și am ieșit în vârful picioarelor din gaura neagră unde dormeam, având mare grijă să nu-i

deranjez pe Caspian și pe Edmund, care au dormit foarte prost de când a început arșița și s-a redus rația de apă. Întotdeauna încerc să-i menajez pe ceilalți, indiferent dacă se poartă frumos cu mine sau nu. Am intrat așadar în camera mare, dacă asta se poate numi cameră, acolo unde sunt băncile de vâslit și bagajele. Chestia aia cu apă se află aici. Totul mergea strună, însă nici n-am apucat să scot o cană plină, că m-a și prins iscoada aia mică de Pișpirici. Am încercat să-i explic că voiam să ies pe punte să iau o gură de aer curat (treaba cu apa nu avea nici o legătură cu el), iar el m-a întrebat de ce plecasem cu cana. A făcut un asemenea tărăboi, încât a trezit toată șandramaua aia de corabie. S-au purtat cu mine revoltător. Am întrebat, așa cum ar fi făcut oricine, ce căuta Pișpirici furișat pe lângă butoiul cu apă, în toiul nopții. El a zis că, fiind prea mic pentru a fi de folos pe punte, făcea de strajă la apă în fiecare noapte ca să se poată odihni ceilalți. Acum urmează nedreptatea lor păcătoasă: toți l-au crezut pe el. Ei, poftim!

A trebuit să-mi cer scuze, căci altminteri brută aia mică și periculoasă s-ar fi repezit cu sabia la mine.

Pe urmă, Caspian și-a dat arama pe față și, purtându-se ca un tiran brutal, a strigat în gura mare, să audă toți, că oricine va fi prins «furând» apa «o va încasa de douăzeci de ori». Habar n-aveam ce însemna asta, dar mi-a explicat Edmund. Se face așa în cărțile alea pe care le citesc frații Pevensie.

După această amenințare lașă, Caspian a întors foaia și a început să facă pe protectorul. Zicea că îi părea rău că nu mă simțeam bine și că toată lumea avea febră și ardea, dar că trebuia să ne străduim cu toții din răspuțeri etc. Etc. Un măgar îngâmfat și scârbos. Astăzi, am stat în pat toată ziua.

7 septembrie. Un pic de vânt azi, dar tot dinspre vest. Am străbătut câteva mile spre est cu o parte din velă prinsă de ceea ce Drinian numește un catarg improvizat – adică bompresul pus în sus și legat (ei zic «prins cu frânghia») de ciotul catargului adevărat. În continuare, mi-e teribil de sete.

8 septembrie. Navigăm mai departe spre est. Stau acum toată ziua în priciul meu și, până vin la culcare cei doi draci împielitați, nu văd pe nimeni în afară de Lucy, care îmi dă un pic din rația ei de apă. Zice că fetelor nu li se face așa de sete ca băieților. Așa mi-am zis și eu adesea, numai că s-ar cuveni ca pe mare să se știe limpede acest lucru.

9 septembrie. Zărim uscat; un munte foarte înalt, undeva foarte departe spre sud-est.

10 septembrie. Muntele se vede mai mare și mai clar, însă e tot foarte departe. Pescăruși astăzi, pentru prima oară, după nici nu mai știu cât timp.

11 septembrie. Am prins niște pește, care s-a mâncat la dejun. Am aruncat ancora cam pe la 7 p.m. într-un golf al acestei insule muntoase, unde apa are o adâncime de trei stâneni. Idiotul ăla de Caspian nu ne-a lăsat să coborâm pe mal fiindcă se întuneca și îi era frică de barbari și de fiare sălbatice. În seara asta, rație suplimentară de apă.

Ce îi aștepta pe această insulă avea să-l privească pe Eustace mai mult decât pe oricare altul, însă nu se poate spune cu cuvintele lui, întrucât după 11 septembrie a uitat multă vreme să mai scrie în jurnal.

Când s-a făcut dimineață, cu un aer cenușiu apăsător, dar cu o zăpușeală sufocantă, aventurierii au descoperit că se aflau într-un golf împresurat de faleze abrupte și de stânci ascuțite, ce te duceau cu gândul la fiordurile norvegiene. În fața lor, la capătul golfului, exista o porțiune de pământ neted pe care creșteau înghesuiți nenumărați copaci, ca niște cedri, printre care curgea repede un pârâu. Dincolo de acest crâng, se vedea un pieptiș râpos ce se încheia printr-o creastă zimțată, după care se zărea întunecimea unor munți ce se pierdeau printre norii plumburii, de nu le mai deslușai piscurile. Stâncile aflate mai aproape, de o parte și de cealaltă a golfului, erau brăzdate ici și colo de dungi albe despre care toată lumea bănuia că erau cascade, deși de la o asemenea distanță nu se vedea că s-ar mișca și nici nu făceau vreun zgomot. Peste tot domnea o liniște desăvârșită, iar apa din golf era netedă ca oglinda; în ea se reflectau toate detaliile stâncilor. Poate că într-un tablou scena aceasta ar fi fost frumoasă, însă în viața reală părea destul de apăsătoare. Nu era un tărâm primitiv cu musafirii.

Făcând două drumuri cu barca plină, toată lumea a coborât pe mal; au băut apă și s-au desfătat spălându-se în râu, au mâncat și s-au odihnit, după care Caspian a trimis patru oameni înapoi să păzească vasul, iar ceilalți și-au început ziua de muncă. Aveau de făcut o mulțime de lucruri. Butoiașele trebuiau aduse la mal, cele crăpate urmând, pe cât posibil, să fie reparate, iar apoi umplute toate cu apă; trebuia doborât un copac – un pin, dacă găseau – din care să se facă un nou catarg; trebuiau reparate velele; urma să se organizeze o echipă care să plece la vânătoare pe insulă; hainele trebuiau spălate și cârpite; iar nenumăratele mici spărturi de pe corabie trebuiau și ele reparate. Căci „Zori de zi” – iar lucrul acesta era mai evident acum, când vedeau nava de la distanță – nu mai semăna aproape deloc cu corabia

elegantă care plecase din Narrowhaven. Arăta ca o hardughie parădită și spălăcită, pe care oricine ar fi putut s-o confunde cu o evapă. Nici ofițerii și echipajul nu arătau mai bine – slabi, palizi, cu ochii roșii de nesomn și zdrențuiți.

Stând lungit sub un copac și auzind toate planurile astea, lui Eustace i se puse un ghem în stomac. Chiar n-or să se odihnească deloc? Se părea că prima zi pe uscatul după care tânjiseră atâta avea să fie la fel de dificilă și trudnică pe cât se arătaseră toate zilele pe mare. Pe urmă îi veni o idee nemaipomenită. Nu se uita nimeni – sporovăiau cu toții despre corabia lor, ca și cum le-ar fi plăcut afurisenia aia. Ce-ar fi, pur și simplu, s-o șteargă? Putea să se plimbe spre interiorul insulei, să găsească un loc răcoros, cu aer curat și tare, sus în munți, unde să tragă un somn pe cinste, după care să nu se întoarcă la ceilalți decât atunci când se încheia ziua de muncă. Simțea că i-ar prinde tare bine. Trebuia, însă, să aibă grijă să repereze mereu poziția golfului, ca să se poată întoarce ușor la țărm. Nu care cumva să se rătăcească și să rămână uitat în ținutul ăsta.

Își puse planul numaidecât în acțiune. Se ridică tiptil și o luă printre copaci, având grijă să pășească agale și dezinvolt, astfel încât oricine l-ar fi văzut n-avea decât să-și închipuie că își mai dezmoțea și el picioarele. Rămase surprins constatând cât de repede se stinsese în urma lui zgomotul conversației, în pădurea verde și întunecoasă, unde zăpușeala creștea, domnind o liniște desăvârșită. Curând, își dădu seama că se putea încumeta să meargă mai repede și mai hotărât.

Cu mersul acesta iute, ieși repede din pădure. În fata lui, terenul începea să formeze o pantă abruptă. Cum iarba era uscată și alunecoasă, trebuia să se folosească și de mâini pentru a se cățăra și, cu toate că gâfâia și își ștergea mereu sudoarea de pe frunte, se căznea din răspuțeri să urce pieptișul râpos. Ceea ce dovedea, apropo, că noua sa existență, oricât de puțin bănuia el, îi prinsese deja tare bine; Eustace cel dinainte, Eustace băiatul lui Harold și al Albertei ar fi renunțat la urcuș după nici zece minute.

Încetul cu încetul, odihnindu-se de câteva ori, ajunse pe creastă. Se așteptase ca de aici priveliștea să se deschidă spre centrul insulei, numai că se adunaseră nori groși și apăsători, iar o mare de ceață se rostogolea tot mai aproape, împresurându-l din toate părțile. Se așază și privi în spate. Era acum atât de sus, încât golful de dedesubt părea foarte mic, înconjurat de nesfârșite mile de mare. Apoi, negura de pe munți, deasă dar nu și rece, îl

înconjură de pretutindeni, așa că se lungi pe jos, sucindu-se de pe o parte pe cealaltă ca să-și găsească o poziție cât mai confortabilă și bucurându-se de clipele pe care le trăia.

Nu prea se bucură însă, sau oricum nu pentru multă vreme. Pentru prima oară în viață, poate, i se făcu urât. La început, sentimentul acesta evolua foarte lent. Pe urmă îl cuprinse îngrijorarea, neștiind cât era ceasul. Nu se auzea nici un zgomot. Brusc, îi trecu prin minte că poate stătea lungit acolo de ceasuri întregi. Dacă ceilalți plecaseră deja?! Cine știe dacă nu cumva îl lăsaseră înadins să se rătăcească de ei, ca să îl facă uitat acolo?! Țâșni în picioare speriat și începu să coboare.

La început merse prea repede, alunecând pe panta acoperită de iarbă și ducându-se la vale câte un metru-doi. Pe urmă, se gândi că se îndepărtase prea mult spre stânga – or, urcând pe partea aceea văzuse niște prăpăstii. Așa că se cățăără înapoi, încercând să se apropie cât mai mult de locul de unde pornise, după care începu iarăși să coboare, ținând-o mereu spre dreapta. Pe urmă, lucrurile parcă se mai îndreptară. Înainta foarte prudent, întrucât de-abia dacă vedea la un metru în față, iar în jurul lui domnea în continuare aceeași liniște desăvârșită. Tare e neplăcut să fii nevoit să mergi cu prudență, când o voce înăuntrul tău îți tot repetă: „Grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te”. Căci, din clipă în clipă, îl obseda din ce în ce mai mult ideea că ar fi putut fi abandonat pe insulă. Dacă i-ar fi cunoscut cât de cât pe Caspian și pe frații Pevensie, ar fi știut, firește, că ei n-ar fi fost niciodată în stare să facă așa ceva. Își băgase însă în cap că erau cu toții niște draci împielitați cu înfățișare omenească.

— În sfârșit! Zise Eustace, când se rostogoli până jos pe niște bolovani mișcători (grohotiș, cum i se zice) și se trezi pe loc drept. Bun, unde-or fi copacii ăia? Văd ceva întunecos în față. Ei, păi cred că se ridică ceața.

Într-adevăr. Din cauza luminii din ce în ce mai puternice, Eustace începu să clipească. Ceața se ridică. Se afla într-o vale complet necunoscută, iar marea nu se vedea pe nicăieri.

Capitolul 6

AVENTURILE LUI EUSTACE.

Exact în acel moment, ceilalți se spălau pe mâini și pe față în râu, pregătindu-se pentru masă și odihnă. Trei arcași, aleși pentru faptul că trăgeau cel mai bine, urcaseră pe dealurile de la nord de golf și se întorseseră încărcăți cu două capre sălbatice, care acum se rumeneau

deasupra focului. Caspian poruncise să se aducă pe mal un butoiuș cu vin, un vin tare din Archenland, pe care trebuia să-l bei cu apă, așa că era din belșug pentru toți. Munciseră bine și aveau dreptul să se veselească la masă. Numai după ce luară a doua oară din friptura de capră, Edmund se trezi să întrebe: „Pe unde-o fi pacostea aia de Eustace?”

În tot acest răstimp, Eustace se holba cu ochi mari la valea aceea necunoscută. Fiind teribil de îngustă și de adâncă, înconjurată de prăpăstii perpendiculare, semăna cu o groapă uriașă sau cu un șanț. Pe fundul văii, se vedea iarbă presărată cu bolovani, iar ici și colo Eustace zări porțiuni arse și înnegrite, aidoma celor de lângă șina de cale ferată, vara când e arșiță mare. Cam la cincisprezece metri, se afla un iaz cu apă limpede și lină. La început, în valea aceea nu exista nimic altceva; nici un animal, nici o pasăre, nici o gănganie. Soarele dogorea fierbinte, iar peste marginile văii piscurile și crestele munților păreau că privesc în jos mânioase.

Eustace își dădu seama, desigur, că din cauza ceții coborâse greșit pe cealaltă parte a dealului abrupt, așa că se răsuci în loc numaidecât, pregătindu-se s-o ia înapoi. Numai că priveștiștea care i se așternea în fața ochilor îl făcu să se cutremure. Avusese, pare-se, uimitorul noroc de a nimeri singura cale posibilă de a coborî – o fâșie lungă de pământ, acoperită cu iarbă, oribil de povârnită și de îngustă, cu prăpăstii pe ambele părți. Nu exista alt drum pe care să se poată întoarce. Era oare în stare, însă, să răzbească pe-acolo acum, când văzuse cum arăta locul? Simțea că îl ia cu amețeală, numai gândindu-se la așa ceva.

Se răsuci din nou în loc, gândindu-se că, oricum, n-ar strica mai întâi să bea niște apă din iaz. De îndată însă ce se întoarse, pregătindu-se să pășească în vale, auzi un zgomot în spatele lui. Nu era cine știe ce zgomot, numai că răsuna puternic în liniștea aceea nețărnută. Timp de o secundă, încremeni locului. Pe urmă, întoarse capul și se uită.

La poalele stâncii, nițel spre stânga, se afla o gaură joasă și întunecoasă – pesemne intrarea într-o peșteră. Iar de acolo ieșeau două firicele subțiri de fum. Și pietrele de sub văgăuna neagră se mișcau (de unde și zgomotul pe care îl auzise), ca și cum ceva s-ar fi trântit pe întuneric în spatele lor.

Ceva se târa. Mai rău chiar, ceva ieșea afară. Edmund, Lucy sau voi v-ați fi dat seama numaidecât despre ce era vorba, însă Eustace nu citise nici o carte potrivită. Chestia care ieșea din peșteră era ceva ce nu-și închipuisese măcar vreodată – un bot prelung de culoarea plumbului, niște ochi roșii și

posomorâți, un corp lung și moale, fără pene sau blană, care se târa pe jos, picioarele îndoite de la încheieturi mai sus decât spatele, ca la păianjeni, gheare înfiorătoare, aripi de liliac care scrâșneau frecându-se de pietre, metri întregi de coadă. Și cele două dâre de fum ieșeau din nări. Nu rosti în sinea lui cuvântul Balaur. Dar și făcând acest lucru, situația tot nu s-ar fi îmbunătățit.

Dacă ar fi știut însă câte ceva despre balauri, poate că ar fi rămas oarecum surprins de comportamentul acestui balaur. Nu stătea în fund bătând din aripi și nici nu scuipa flăcări pe gură. Fumul din nări semăna cu fumul scos de un foc care nu va dura prea mult. Și nici nu s-ar fi zis că îl observase pe Eustace. Se mișca foarte lent spre iaz – încet și cu multe pauze. Chiar și așa speriat cum era, Eustace intui că avea în fața ochilor o lighioană bătrână și tristă. Se întreba dacă să se încumete să țâșnească pe pantă în sus. Dacă, însă, auzind zgomot, lighioana întorcea capul?! Poate se mai și înviora. Dacă doar se prefăcea? Oricum, la ce bun să încerci să scapi cățărându-te de o jivină care poate zbura?

Lighioana ajunsese la iaz, unde lăsa să-i alunece bărbia solzoasă și oribilă peste pietriș, ca să bea: nu apucă însă să bea, căci din gâtleej îi ieși un țipăt groaznic, croncănit și clănțănit, iar după câteva zbateri și zvârcoliri, balaurul se rostogoli pe o parte, încremenind lungit, cu o gheară în aer. Din botul larg deschis, îi țîșni un pic de sânge închis la culoare. Fumul din nări se făcu negru, plutind departe prin aer. După care se opri.

Multă vreme Eustace nu îndrăzni să se miște. Poate că asta era șiretlicul jivinei, felul în care îi amăgea pe călători, ducându-i la pierzanie. Numai că nu puteai aștepta așa la nesfârșit. Se apropie cu un pas, apoi cu doi, după care se opri din nou. Balaurul stătea nemișcat; remarcă, totodată, că din ochi îi pierise focul acela roșu. În cele din urmă, ajunsese lângă el; avea acum convingerea că lighioana murise. Înfiorat, atinse balaurul cu mâna; nu se întâmplă nimic.

Eustace trăia un asemenea sentiment de ușurare încât îi venea să râdă în gura mare. Începu să aibă senzația că se luptase și omorâse balaurul, uitând că, de fapt, doar asistase la moartea lui. Călcă peste el și se duse la iaz, să bea, căci zăpușeala devenise insuportabilă. Nu se miră când auzi bubuituri de tunet. Aproape imediat soarele dispăru și, până să termine de băut cu nesaț, începu să plouă cu picături mari.

Clima pe această insulă era tare neplăcută. În nici un minut, Eustace se pomeni ud până la piele și pe jumătate orbit de ploaie cum nu vezi niciodată prin Europa. N-avea nici un sens să încerce să urce din vale, atâta timp cât ploua așa de groaznic. Porni glonț spre singurul adăpost pe care îl zărea – peștera balaurului. Acolo, se lungi pe jos, încercând să-și recapete suflul.

Cei mai mulți dintre noi știu la ce te poți aștepta să găsești în bârlogul unui balaur, dar, așa cum am mai spus, Eustace nu citise decât cărți nepotrivite. Găseai în ele vrute și nevrute despre exporturi, importuri, guverne și cheltuieli, dar la capitolul balauri erau tare slabe. De aceea Eustace rămase foarte nedumerit de suprafața pe care stătea lungit. Unele bucăți erau prea înțepătoare pentru a fi pietre și prea dure pentru a fi ghimpi; mai erau și chestii rotunde și turtite, iar toate astea zornăiau când se foia pe ele. La gura peșterii era suficientă lumină pentru a cerceta despre ce era vorba. Și, firește, Eustace descoperi că înăuntru era ceea ce oricare dintre noi i-ar fi putut spune dinainte – o comoară: coroane (astea erau obiectele acelea înțepătoare), monede, inele, brățări, lingouri, cupe, platouri și nestemate.

Eustace (spre deosebire de majoritatea băieților) nu se sinchisise niciodată prea mult de comori, însă de data asta sesiză numaidecât cât de folositoare i-ar fi o asemenea avuție în noua lume în care făcuse prostia să intre de-a berbeleacul prin tabloul din dormitorul de-acasă al lui Lucy. „Ăștia pe-aici n-au impozite, zise el și nu trebuie să predai comoara la guvern. Cu o parte din chestiile astea, aș putea trăi decent aici – poate în Calormen. Pare cea mai puțin dubioasă dintre toate țările astea. Oare cât aș putea căra? Uite, brățara asta – chestiile alea de pe ea sunt pesemne diamante – mi-o pun la mână. Mi-e cam mare, dar dacă o împing în sus, până peste cot, nu-mi mai cade. Pe urmă, îmi umplu buzunarele cu diamante – sunt mai ușoare decât aurul. Cât o să mai dureze oare ploaia asta infernală?” Se mută pe morman într-un loc ceva mai confortabil, unde erau în special monede, pregătindu-se să aștepte. Numai că după o sperietură înfiorătoare și, mai cu seamă, când sperietura asta înfiorătoare a apărut după ce-ai cutreierat munții, te simți nespus de ostent. Așa că Eustace adormi.

Pe când dormea buștean și sforăia, ceilalți terminaseră de mâncat și erau alarmați de-a binelea în privința lui. Strigară: „Eustace! Eustace! Uuuuu!” până răgușiră, iar Caspian sună din corn.

— Nu-i pe nicăieri prin preajmă, căci altminteri ar fi auzit, zise Lucy, albă ca varul la față.

— Ei, drăcia dracului! Exclamă Edmund. Ce naiba l-o fi apucat s-o șteargă așa?

— Dar trebuie să facem ceva, spuse Lucy. Poate s-a rătăcit, sau a căzut într-o groapă ori l-au capturat niște barbari.

— S-au l-au omorât fiarele sălbatice, completă Drinian.

— Iar eu zic că, dacă-i așa, bine c-am scăpat de el, bombăni Rhince.

— Jupâne Rhince, interveni Pișpirici, nicicând n-ai rostit ceva care să-ți facă atât de puțină cinste. Individul ăsta nu mi-e prieten, însă e din neamul Reginei, iar, atâta timp cât face parte din grupul nostru, onoarea ne dictează să-l găsim și să-l răzbunăm, dacă a murit.

— Sigur că trebuie să-l găsim (dacă putem), zise Caspian, plictisit. Ce belea! Asta înseamnă să pornim în căutarea lui, de unde ne putem aștepta la tot felul de necazuri și probleme. Lua-te-ar naiba, Eustace.

Între timp, Eustace a dormit și a dormit – și a tot dormit. L-a trezit o durere în braț. Prin gura peșterii, răzbeau razele strălucitoare ale lunii, iar așternutul de nestemate și giuvaere se făcuse parcă mai confortabil; de fapt, aproape nici nu-l mai simțea. Inițial, îl nedumeri durerea aceea din braț, însă curând îi trecu prin minte că brațara pe care și-o împinse sus peste cot se strâmtase ciudat de mult. Brațul i se umflase probabil în somn (era brațul stâng).

Mișcă mâna dreaptă vrând să-și pipăie brațul, însă încremeni locului, mușcându-și buza îngrozit. Căci exact în fața lui și un pic spre dreapta, unde razele lunii luminau fundul peșterii, văzu mișcându-se o formă hidoasă. Știa prea bine ce era: o gheară de balaur. Se mișcase când își mișcase și el mâna și încremenise locului când se oprise și el.

„Oh, ce prost am fost, se gândi Eustace. Păi, normal că lighioana aia a avut o pereche și jivina zace acum lângă mine.”

Timp de câteva minute, nici nu îndrăzni să se clintească. Văzu două dâre subțiri de fum ridicându-se în fața ochilor, negre în contrast cu lumina lunii; exact ca fumul care ieșea din nărilor celui alt balaur, înainte de a muri. Fenomenul era atât de alarmant, încât își ținu răsuflarea. Cele două dâre de fum dispărură. Când nu mai putu să-și țină respirația, suflă aerul afară, pe furiș; instantaneu, reapărură cele două jeturi de fum. Nici măcar acum, însă, nu ghicise care era adevărul.

Hotărî îndată să se tragă cu multă prudență spre stânga și să încerce să iasă târâș din peșteră. Poate că lighioana dormea – și, oricum, asta era singura lui

șansă. Firește, însă, înainte de a se trage spre stânga, privi spre stânga. Oh, ce grozăvenie! Și în partea aia era o gheară de balaur.

Nimeni nu-l va blama pe Eustace fiindcă în acel moment a vărsat niște lacrimi. Se mira de mărimea lacrimilor pe care le vedea căzând pe comoara din fața lui, ca niște stropi ce împrășcau totul în jur. Păreau, totodată și straniu de fierbinți; ieșeau aburi din ele.

Degeaba plângea, însă. Trebuia să încerce să se târască afară dintre cei doi balauri. Începu să-și întindă brațul drept. Piciorul din față și gheara balaurului, dinspre partea lui dreaptă, făcură exact aceeași mișcare. Se gândi, apoi, să încerce cu mâna stânga. Mădularul balaurului din acea parte se mișcă de asemenea.

Doi balauri, câte unul pe fiecare parte, maimuțărindu-l în tot ce făcea! Lăsându-l nervii, se năpusti spre gura peșterii.

Când se repezi afară, se auzi un asemenea zomăit, hârșăit, zdrăngănit de aur și scrâșnit de pietre, încât crezu că îl urmăreau amândoi balaurii. Nu îndrăzne să privească înapoi. Se năpusti spre iaz. Forma schimonosită a balaurului mort zăcând sub razele lunii ar fi băgat în sperieți pe oricine, însă el nici nu o observă. Ideea lui fixă era să intre în apă.

Însă exact când ajunse la marginea iazului se petrecură două lucruri. În primul rând, își dădu seama, ca trăsnet, că alergase în patru labe – și de ce naiba făcuse așa?! Și, în al doilea rând, se gândi o fracțiune de secundă că încă un balaur se holba la el din iaz. Dar într-o clipită pricepu adevărul. Chipul balaurului din iaz era propria lui oglindire în apă. Nu încăpea nici o îndoială. Se mișca atunci când se mișca și el: deschidea și închidea gura o dată cu el.

Se preschimbase în balaur în timp ce dormea. Dormind pe comoara tainică a unui balaur, cu gânduri lacome ca de balaur, devenise el însuși balaur.

În felul ăsta se explica totul. În peșteră, lângă el, nu fuseseră doi balauri. Ghearele din partea dreaptă și stângă erau de fapt ghearele lui. Cele două dâre de fum îi ieșeau lui din nări. Cât despre durerea din brațul stâng (sau ceea ce fusese cândva brațul lui stâng), mijind ochiul stâng putea vedea ce se întâmplase. Brățara care se potrivea perfect pe brațul unui băiat era mult prea mică pentru piciorul gros și butucănos al unui balaur. Se îngropase adânc în carnea solzoasă, făcând o umflătură de o parte și de cealaltă. Încercă să smulgă brățara cu colții lui de balaur, dar nu izbuti s-o scoată.

În ciuda durerii, prima lui senzație a fost de ușurare. Nu mai avea de ce să-i fie teamă. Era el însuși o grozăvie și nimeni pe lumea asta în afară de un cavaler (și nu oricare cavaler) n-ar mai îndrăzni să-l atace. Putea să se răfuiască acum cu Caspian și cu Edmund...

Însă în clipa când se gândi la asta își dădu seama că nu voia așa ceva. Voia să fie prieten cu ei. Voia să se întoarcă printre oameni, să vorbească, să râdă, să împartă totul cu ei. Înțelese că era un monstru rupt complet de rasa omenească; îl copleși o singurătate înspăimântătoare. Începu să priceapă că ceilalți nu fuseseră nicidecum niște draci împielitați. Începu să se întrebe dacă el fusese într-adevăr o persoană drăguță, așa cum își închipuise el întotdeauna. Îi era dor de glasurile lor. S-ar fi mulțumit cu o vorbă bună până și de la Pișpirici.

Când se gândi la bietul balaur care se prăpădise, Eustace ridică vocea și plânse. E ceva de neînchipuit să vezi și să auzi un balaur puternic, plângând în hohote sub clar de lună, într-o vale pustie.

În cele din urmă, ajunse la concluzia că trebuia să încerce să găsească drumul înapoi spre țarm. Înțelegea acum că Regele Caspian n-ar fi plecat niciodată, abandonându-l acolo. Și avea convingerea că, într-un fel sau altul, îi putea face pe ceilalți să înțeleagă cine era.

Bău zdravăn din iaz și pe urmă (știu că pare șocant, însă nu e dacă vă gândiți mai bine) mănca aproape tot balaurul mort. Înfulecase aproape jumătate din el, când își dădu seama ce făcea; căci, vedeți voi, deși avea mintea lui Eustace, gusturile și digestia erau de balaur. Și nimic nu-i plăcea mai mult unui balaur decât carnea de balaur. De aceea, rar se întâmplă ca în același ținut să găsești mai mult de un balaur.

Apoi, se întoarse în loc pregătindu-se să urce, pentru a ieși din vale. Începu urcușul printr-o săritură și, de cum sări, descoperi că zbura. Uitase complet de aripi și ce surpriză a fost pentru el – prima surpriză plăcută pe care o avea de multă vreme. Se înalță sus în văzduh și văzu nenumărate piscuri de munți răspândite sub el, în lumina lunii. Vedeă golful ca o dală de argint, cu corabia „Zori de zi” ancorată acolo, focuri de tabără licărind în pădurea de lângă plajă. De la acea înălțime amețitoare se lăsă în jos spre ei, într-o singură planare.

Lucy dormea foarte adânc, fiindcă stătuse trează până târziu, așteptând să se întoarcă echipa plecată în căutare, de la care nădăjduia să afle vești bune despre Eustace. Echipa fusese condusă de Caspian și revenise târziu, toți

fiind plictisiți și istoviți. Veștile erau îngrijorătoare. Nici urmă de Eustace, văzuseră în schimb un balaur mort într-o vale. Încercară să vadă partea bună a lucrurilor, asigurându-se unul pe altul că era puțin probabil să mai fie și alți balauri prin preajmă, iar în plus era greu de presupus că un balaur mort cam pe la ora trei în acea după-amiază (când îl văzuseră ei) se ținuse de omorât oameni doar cu câteva ceasuri înainte.

— Doar dacă nu l-a mâncat pe mormolocul ăla și-a murit din cauza asta: puștiul ăla e otravă curată, zise Rhince. Numai că mormăise chestia asta în barbă, așa că nu-l auzi nimeni.

Mai târziu, însă, în toiul nopții Lucy a fost trezită, cu multă blândețe, constatând că se strânseseră cu toții și discutau în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Lucy.

— Trebuie să dăm dovadă toți de multă tărie, spunea Caspian. Un balaur a zburat adineaori peste vârfurile copacilor și a aterizat pe plajă. Da, tare mi-e teamă că e între noi și corabie. Iar săgețile n-au nici un efect asupra balaurilor. Și lighioanelor ăstora nu le e deloc frică de foc.

— Cu permisiunea Maiestății tale..., începu Pișpirici.

— Nu, Pișpirici, rosti Regele cu multă fermitate, nu vei încerca să te lupți singur cu el. Și, dacă nu promiți că ai să mă asculți, o să pun să te lege. Trebuie să stăm la pândă și, de îndată ce se luminează de ziuă, să mergem pe plajă să ne batem cu el. Eu voi conduce trupa. Regele Edmund va sta în dreapta mea, iar Lordul Drinian, în stânga. Alte aranjamente nu mai sunt de făcut. În câteva ceasuri, se luminează. Peste o oră, să se servească masa și ce-a mai rămas din vin. Dar totul să se facă în mare liniște.

— Poate că o să plece, spuse Lucy.

— E mai rău dacă pleacă, zise Edmund, fiindcă în cazul ăsta n-o să mai știm pe unde este. Dacă am o viespe în cameră, îmi place s-o pot vedea.

Restul nopții a fost îngrozitor, iar când s-a servit masa, deși știau foarte bine că nu strică să mănânce, mulți au constatat că n-aveau deloc poftă de mâncare. Și li se părea că timpul se scurge cu încetinitorul până ca bezna să se risipească, păsărelele să înceapă să ciripească ici și colo într-o lume unde era acum mai frig și mai umed decât în timpul nopții. În fine, Caspian spuse: „Haidem, prieteni”.

Se ridicară în picioare, toți cu săbiile scoase, formând cu trupurile lor o masă solidă cu Lucy în mijloc și cu Pișpirici pe umărul ei. Era mai plăcut decât tot așteptatul de până atunci și simțeau că se îndrăgeau mai mult decât

în momentele obișnuite. În clipa următoare, se puseră în mișcare. Pe măsură ce se apropiau de marginea pădurii, se lumina tot mai mult. Și acolo, pe nisip, ca o șopârlă uriașă sau ca un crocodil flexibil, ori ca un șarpe cu picioare, imens, oribil și ghebos, zăcea balaurul.

Însă când îi văzu, în loc să se înfoaie și să scuie foc și fum, balaurul se trase înapoi – clătinându-se parcă – spre apele puțin adânci ale golfului.

— Ce-are de mișcă așa din cap? Întrebă Edmund.

— Uite, acum parcă încuviințează, zise Caspian.

— Și îi iese ceva din ochi, spuse și Drinian.

— Oh, păi nu vedeți?! Exclamă Lucy. Plânge. Alea sunt lacrimile lui.

— Eu, unul, Doamnă, n-aș avea prea multă încredere, remarcă Drinian.

Așa fac crocodilii, ca să-ți pierzi vigilența.

— A scuturat din cap când ai spus asta, observă Edmund. Ca și cum ar fi vrut să spună NU. Uite, iarăși face așa.

— Crezi că înțelege ce spunem? Întrebă Lucy.

Balaurul încuviință din cap, violent.

Pișpirici își dădu drumul jos de pe umărul lui Lucy și făcu un pas în față:

— Balaurule, se auzi glăsciorul lui pițigăiat, înțelegi ce se vorbește?

Balaurul încuviință din cap.

— Poți vorbi și tu?

Balaurul scutură din cap.

— Pai, atunci, n-are nici un rost să te întreb ce cauți pe-aici, zise Pișpirici. Dacă juri prietenie cu noi, ridică-ți deasupra capului piciorul stâng din față.

Balaurul chiar așa și făcu, însă cu greutate fiindcă tocmai piciorul acela îl dureau tare și era umflat de la brățara de aur.

— Oh, ia uitați-vă, spuse Lucy, are ceva la picior. Sărăcuțul de el, probabil că de-aia plângea așa. Poate că a venit la noi să-l facem bine, ca în Androcles și leul.

— Ai grijă, Lucy, îi atrase atenția Caspian. Balaurul ăsta e tare deștept, dar nu știm dacă nu e și un mare mincinos.

Dar Lucy o și luase la fugă în față, urmată de Pișpirici, cât putea el de iute cu piciorușele lui scurte și pe urmă, desigur, veniră și băieții și Drinian.

— Arată-mi laba care te doare, spuse Lucy. Poate izbutesc să ți-o vindec.

Balaurul-care-fuse-Eustace întinse bucuros piciorul care îl dureau, amintindu-și cum Lucy îl vindecase de rău de mare cu licoarea ei

miraculoasă, înainte de a deveni balaur. Ce dezamăgire, însă. Lichidul vrăjit îi înmuie umflăturile și-l mai scăpă de dureri, dar nu izbuti să dizolve aurul.

Se îngrămădiseră cu toții să asiste la tratament, iar Caspian exclamă dintr-o dată:

— Ia uitați-vă!

Se holba la brățară.

Capitolul 7

CUM S-A SFÂRȘIT AVENTURA

— La ce? Întrebă Edmund.

— La emblema de pe aur, zise Caspian.

— Un ciocănel cu un diamant deasupra ca o stea, zise Drinian. Păi, parcă am mai văzut eu chestia asta undeva.

— Parcă?! Exclamă Caspian. Sigur că ai mai văzut-o. Este blazonul unei mărețe familii namiene. Iar asta e podoaba pe care Lordul Octesian o purta la braț.

— Nemernicule, îi zise Pișpirici balaurului, l-ai mâncat pe lordul namian? Însă balaurul scutură violent din cap.

— Sau poate, zise Lucy, el e Lordul Octesian preschimbat în balaur – sub o vrajă, știți voi.

— E posibil ca niciuna dintre aceste ipoteze să nu fie valabilă, opină Edmund. Toți balaurii strâng aur. Cred însă că nu ne înșelăm dacă presupunem că Octesian nu a mers mai departe de această insulă.

— Ești cumva Lordul Octesian? Îl întrebă Lucy pe balaur, când acesta scutură trist din cap, întrebă iarăși: Ești o ființă vrăjită – o ființă omenească, adică?

Balaurul încuviință violent din cap.

Și pe urmă cineva spuse – au existat dispute după aceea dacă întâi Lucy sau Edmund:

— Nu cumva, nu cumva ești Eustace?

Și Eustace încuviință mișcându-și capul lui cumplit de balaur și izbind puternic cu coada în mare, încât toată lumea sări înapoi (unii dintre marinari cu niște exclamații pe care n-am să le aștem în scris) pentru a evita lacrimile enorme și fierbinți care îi șiroiau din ochi.

Lucy încercă din răspuț să-l consoleze, ba chiar își luă inima în dinți și îl sărută pe fața solzoasă și aproape toată lumea comentă: „Ce ghinion”; câțiva îl asigurară pe Eustace că aveau să stea toți cu el; mulți afirmău că exista cu

certitudine o modalitate de a rupe vraja, așa că într-o zi-două îl făceau ei la loc cum era înainte. Și, firește, ardeau de nerăbdare cu toții să audă ce se întâmplase, numai că el nu putea vorbi. Nu o dată în zilele ce au urmat a încercat să le scrie pe nisip. Numai că nu reușea niciodată. În primul rând, Eustace (necitind niciodată cărțile potrivite) habar n-avea cum să povestească. Și, în al doilea rând, mușchii și nervii ghearelor de balaur, de care trebuia să se folosească, nu învățaseră niciodată să scrie și oricum nici nu erau făcute pentru scris. Drept urmare, n-a apucat niciodată să ajungă la capăt, înainte să vină valul și să șteargă tot scrisul, în afara frânturilor pe care călcase deja, sau pe care le atinsese fără să vrea cu coada. Și tot ce se putuse desluși arăta cam așa – punctele țin locul frânturilor mâzgălite și șterse de el din greșală:

AM ADORM... PEȘTERA ALURULU, ADICĂ BALAURULUI
FIINDCĂ EL MURISE ȘI LOUA AȘA TAR... TREZIT ȘI N-AM
PUTU... SĂ-MI SCOT DE PE BRAȚ OH LA NAIBA...

Era, totuși, limpede pentru toată lumea că, devenind balaur, Eustace avea acum un caracter mai bun. Ținea tare mult să fie de folos. Așa că a zburat peste toată insula și a descoperit că era în întregime muntoasă, nefiind populată decât cu capre sălbatice și turme de porci sălbatici. A ucis, așadar, nenumărate animale pe care le-a adus ca provizii pentru corabie. Era foarte uman când omora, căci putea lichida o jivină dintr-o singură lovitură cu coada, așa că aceasta nici nu-și dădea seama (și pesemne că nu-și dă seama nici acum) că fusese ucisă. Mai mânca și el câteva, desigur, dar întotdeauna când era singur, fiindcă acum, când devenise balaur, îi plăcea carnea crudă și nu suporta ideea ca ceilalți să vadă ce porcărie făcea când înfuleca. Iar într-o bună zi, zburând încet și istovit, dar cu un aer triumfător, a venit înapoi la tabără cu un pin falnic pe care îl smulsese din rădăcini într-o vale îndepărtată și din care se putea croi un catarg pe cinste. Și, seara, dacă se făcea răcoare, așa cum se întâmpla adesea după ploile torențiale, era de mare folos tuturor, căci veneau cu toții și se așezau cu spatele lipit de trupul lui fierbinte, putând astfel să se încălzească și să se usuce; numai o dată dacă pufăia cu răsuflarea lui dogorită, putea aprinde și cel mai îndărătnic foc. Uneori mai lua în spinare câteva persoane alese pe sprinceană, plecând cu ele sus în zbor, de unde puteau vedea defilând amețitor pantele verzi, culmile stâncoase, vâlcelele înguste ca niște râpe și, departe peste mare,

undeva spre răsărit, o pată de albastru mai închis pe orizontul albastru, ce-ar fi putut fi o bucată de uscat.

Plăcerea (absolut nouă pentru el) de a fi agreat, dar mai ales de a agreea pe alții, era o mare alinare ce-l ajuta pe Eustace să nu cadă pradă deznădejzii. Căci era tare trist să fii balaur. Se înfiora ori de câte ori, zburând, își vedea imaginea reflectată în vreun lac de munte. Ura aripile acelea uriașe ca de liliac, creasta cu dinți de ferăstrău de pe spinare și ghearele fioroase și încovoiate. Îi era aproape frică să stea de unul singur, dar totodată rușine să fie alături de ceilalți. Seara, când nu era folosit ca buiotă, se fofila afară din tabără și se ducea să zacă încolăcit ca un șarpe, între pădure și apă. În astfel de ocazii, spre marea lui mirare, Pișpirici era cel care îl alina mai întotdeauna.

Nobilul Șoarece părăsea tiptil grupul vesel din jurul focului de tabără și se așeza aproape de capul balaurului, în partea opusă vântului, ca să nu stea în bătaia răsuflării lui fumegânde. Acolo explica îndelung că ceea ce pățise Eustace, era o ilustrare impresionantă a felului în care se întoarce roata Sortii, spunându-i totodată că dacă Eustace ar veni la el acasă în Namia (în realitate, era vorba de o gaură, nu de o casă, unde nici capul balaurului n-ar fi încăput, darămite ditamai trupul), i-ar putea arăta peste o sută de exemple de împărați, regi, duci, cavaleri, îndrăgostiți, astronomi, filosofi și magicieni care decăzuseră dintr-o stare de prosperitate în cele mai jalnice situații posibile, mulți însă revenindu-și și trăind fericiți după aceea. N-a părut, probabil, prea mângâietor ce i-a tot povestit atunci, însă a contat buna intenție, ceea ce Eustace n-a uitat niciodată.

Dar, firește, ceea ce plana ca un nor negru deasupra tuturor era teribila dilemă de a ști ce urmau să facă până la urmă cu balaurul lor când aveau să fie gata de plecare. Încercau să nu vorbească despre asta când era și el de față, dar fără să vrea auzea tot timpul chestii de genul: „Crezi că încape pe lungime pe o latură a punții? Și va trebui să mutăm toate proviziile, jos, pe cealaltă parte, ca să asigurăm echilibrul”; ori: „Oare e mai bine să-l tragem după corabie prin apă sau se poate ține cumva după noi, în zbor?” și (cel mai adesea): „Dar cum o să-l hrănim?” Și bietul Eustace înțelegea din ce în ce mai bine că, din prima zi când apăruse la bordul corabiei, fusese o pacoste cumplită, iar acum era o pacoste încă și mai mare. Iar lucrul acesta îi măcina gândurile, la fel cum și brățara aceea îi măcina carnea de pe braț.

Știa că nu-și făcea decât rău dacă încerca s-o smulgă cu colții, însă nu se putea abține să tragă de ea când și când, mai cu seamă în nopțile fierbinți.

Cam după șase zile de când debarcaseră pe Insula Balaurului, întâmplarea a făcut ca Edmund să se scoale foarte devreme într-o dimineață. Se crăpa de ziuă, iar în lumina aceea fumurie nu puteai vedea decât trunchiurile copacilor, dacă priveai spre golf, dar nu și în cealaltă direcție. Trezindu-se, i se păru că aude ceva mișcându-se, așa că se ridică rezemat în cot și se uită în jurul lui: avu impresia că deslușește o siluetă întunecată mișcându-se pe partea dinspre mare a pădurii. Îi trecu numaidecât prin gând: „Chiar n-or fi băștinași pe insula asta, cum ne închipuim noi?! „Pe urmă crezu că era Caspian – forma aceea era cam de talia lui – însă știa că acesta dormea lângă el, după cum putea vedea limpede. Verificând mai întâi dacă avea sabia la locul ei, Edmund se ridică în picioare, pregătit să investigheze ce se întâmpla.

Coborî încetișor până la marginea pădurii, unde constată că silueta aceea întunecată era tot acolo. Constată acum că era prea mică pentru a fi Caspian și prea mare pentru a fi Lucy. Arătarea nu fugea. Edmund își scoase sabia, gata să-l provoace pe străin, când acesta rosti în șoaptă:

— Tu ești Edmund?

— Da. Tu cine ești? Întrebă el.

— Nu mă recunoști? Zise celălalt. Sunt eu, Eustace.

— Mii de tunete, exclamă Edmund, deci asta era. Dragul meu prieten...

— Ssst, făcu Eustace clătînându-se gata să cadă.

— Hei! Zise Edmund sprijinindu-l. Ce s-a întâmplat? Ești bolnav?

Eustace amuți îndelung, încât Edmund crezu că leșinase; însă, în cele din urmă, spuse:

— A fost groaznic. Nici nu-ți închipui... Dar acum a trecut. Ce-ar fi să mergem undeva să stăm de vorbă? Nu vreau deocamdată să dăm ochii cu ceilalți.

— Da, mai bine, unde vrei tu, zise Edmund. Hai să mergem să stăm pe pietrele alea. Ei, cât mă bucur să te văd – ăăă – pe tine așa cum ești. Cred că ai trecut prin momente cumplite.

Se duseră la pietre și se așezară acolo, privind spre golf, deasupra căruia cerul se lumina din ce în ce mai mult, iar stelele dispăreau, în afară de una foarte strălucitoare, aflată jos, aproape de orizont.

— N-am să-ți povestesc cum m-am făcut... Balaur, până n-am să le pot spune și celorlați și să isprăvesc o dată cu toată treaba asta, zise Eustace. Apropo, nici n-am știut măcar că eram balaur, până ce nu v-am auzit pe toți folosind cuvântul ăsta, când am apărut aici în dimineața aceea. Vreau să-ți povestesc cum am încetat să mai fiu balaur.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Edmund.

— Ei bine, azi-noapte eram mai nefericit decât oricând. Și mă durea brațul cumplit de la afurisenia aia de brățară.

— Acum ți-e mai bine?

Eustace râse – altfel decât îl auzise Edmund râzând înainte – și își scoase brățara ușor de pe braț.

— Poftim, zise el, dinspre partea mea s-o ia cine pofteste. Bun, cum spuneam deci, stăteam lungit și mă întrebam ce naiba o să se întâmple cu mine. Apoi – dar, bagă de seamă, se prea poate doar să fi visat. Nu știu.

— Continuă, spuse Edmund, cu o răbdare remarcabilă.

— În fine, am ridicat privirea și am dat cu ochii de ultimul lucru pe care m-aș fi așteptat să-l văd vreodată: un leu uriaș care venea încet spre mine. Și ciudat era că azi-noapte n-a fost lună, dar cu toate astea leul era înconjurat de raze de lună. Și se apropia, se apropia din ce în ce mai mult. Mi-era cumplit de frică de el. Te gândești, poate, că fiind balaur, aș fi putut face praf orice leu fără nici un fel de greutate. Dar nu era genul ăsta de frică. Nu mi-era teamă că o să mă mănânce, mi-era pur și simplu teamă de el – dacă mă poți înțelege. Ei bine, s-a apropiat complet de mine și m-a privit drept în ochi. Și am închis ochii, strângând bine pleoapele. N-a folosit, însă, la nimic, fiindcă mi-a spus să-l urmez.

— Adică, a vorbit?

— Nu știu. Acum, că m-ai întrebat, nu cred să fi vorbit. Dar, oricum, asta mi-a spus. Și știam că trebuia să fac ce-mi cerea, așa că m-am ridicat și am pornit după el. M-a dus pe un drum lung, tocmai în munți. Și tot timpul, deasupra și în jurul leului, oriunde ar fi mers, vedeam razele lunii. În cele din urmă, am ajuns pe vârful unui munte pe care nu-l mai văzusem niciodată și pe vârful acestui munte era o grădină – pomi, fructe, tot ce vrei. În mijloc, se afla un izvor. Știam că era un izvor, fiindcă vedeam cum bolborosea apa la fund: însă era mult mai mare decât orice izvor – ca o cadă foarte spațioasă și rotundă, în care intrai pe niște trepte de marmură. Apa era limpede cum e cristalul și mi-am zis că dacă aș putea să intru acolo să mă

scald, scăpăm de durerea din braț. Leul mi-a spus, însă, că mai întâi trebuia să mă dezbrac. Bagă de seamă, habar n-am dacă a rostit vreun cuvânt cu glas tare sau nu. Mă pregăteam să spun că nu pot să mă dezbrac din moment ce n-aveam haine pe mine, când brusc mi-am dat seama că balaurii poartă pe ei un fel de chestii șerpești, or șerpii își leapădă pielea. Oh, desigur m-am gândit eu, asta a vrut să spună leul. Așa că am început să mă scarpin și solzii au început să-mi cadă de peste tot. Pe urmă, m-am scărpinat ceva mai adânc și, pe lângă faptul că solzii se desprindeau de ici și de colo, toată pielea a început să mi se cojească frumos, cum se întâmplă după boală, sau ca și cum aș fi fost o banană. În nici două minute, am pășit și am lăsat pielea acolo. Zăcea aruncată lângă mine și arăta tare urât. Aveam o senzație nemaipomenită. Am început să cobor în bazin să mă scald. Dar când să pun piciorul în apă, am privit în jos și am văzut că aveam picioarele la fel de grosolane, butucănoase, boțite și solzoase ca înainte. Oh, nu-i nimic, mi-am zis eu, asta înseamnă că mai am un strat de piele sub primul și nu-mi rămânea decât să mă descotorosesc și de asta. Așa că m-am scărpinat și-am tras din nou de pielea cea de dedesubt, care s-a cojit frumos; și iar am făcut un pas și am lăsat pielea acolo azvârlită lângă cealaltă, după care m-am îndreptat iarăși spre apă să mă scald. Ei bine, s-a întâmplat exact același lucru. Și m-am gândit în sinea mea: Oh, Doamne, oare câte piei mai am de scos de pe mine? Căci abia așteptam să-mi spăl piciorul în apă. Așa că m-am scărpinat bine a treia oară și am dat jos un al treilea rând de piele, la fel ca și celelalte, lăsând-o acolo jos. Dar, de îndată ce m-am privit în apă, mi-am dat seama că nu rezolasem nimic. Pe urmă leul a spus: – dar tot nu știu dacă a vorbit – „Va trebui să mă lași să te dezbrac eu”. Mi-era tare frică de ghearele lui, asta ți-o pot spune, însă eram aproape disperat. Așa că m-am lungit pe spate și l-am lăsat să mă dezbrace. Când a smuls prima oară, a tras atât de adânc, încât am crezut că îmi scoate inima din piept. Și când a început să cojească pielea, m-a durut îngrozitor. Singurul lucru care îmi dădea tăria să suport era plăcerea de a simți cum se desprinde de pe mine porcăria asta. Știi – ca atunci când scoți coaja de pe o bubă. Te doare ca naiba, dar ce nostim e să vezi cum se desface.

— Înțeleg perfect, spuse Edmund.

— Ei bine, a cojit toată mizeria aia – așa cum credeam că făcusem și eu de trei ori, mai înainte, numai că atunci nu mă duruse – și o vedeam zăcând acolo pe iarbă: doar că era mult mai groasă, mai negricioasă și mai

noduroasă decât celelalte. Și iată-mă neted și moale, ca o nuia cojită și mai mic decât fusesem. Pe urmă m-a înșfăcat – ceea ce nu prea mi-a plăcut, fiindcă acum, când nu mai aveam pe mine nici o piele, eram tare gingaș – și m-a azvârlit în apă. M-a usturat ca naiba, dar doar la început. După aceea, apa mi s-a părut absolut delicioasă și, imediat ce am început să înot și să stropesc în jur, am constatat că mă lăsase complet durerea din braț. Și, pe urmă, mi-am dat seama de ce. Mă făcusem la loc băiat. O să crezi că te mint, dacă o să-ți spun ce senzație îmi trezeau propriile mele brațe. Știu că n-am mușchi și că arată destul de durdulii în comparație cu brațele lui Caspian, dar tare m-am bucurat să le văd. După încă un pic, leul m-a scos afară și m-a îmbrăcat.

— Cu labelle te-a îmbrăcat?

— Păi, nu prea îmi aduc aminte. A făcut-o, însă, cumva: cu haine noi – astea cu care sunt acum, de fapt. Și, pe urmă, brusc, m-am trezit aici. Ceea ce mă face să cred că pesemne am visat.

— Nu. N-ai visat, zise Edmund.

— De ce crezi că nu?

— Păi, în primul rând, sunt hainele astea. Și, în al doilea rând, te-ai dezbalaurit.

— Și-atunci, ce crezi c-a fost? Întrebă Eustace.

— Cred că l-ai văzut pe Aslan, spuse Edmund.

— Aslan! Exclamă Eustace. Am auzit numele ăsta pomenit de câteva ori de când am ajuns pe „Zori de zi”. Și simțeam – nu știu de ce – că îl uram. Dar pe atunci uram totul. Apropo, aș vrea să-mi cer scuze. Cred că am fost înfiorător.

— E-n regulă, zise Edmund. Între noi fie vorba, n-ai fost atât de rău cum am fost eu când am călătorit prima oară în Namia. Tu te-ai purtat ca un măgar, dar eu am fost un trădător.

— Oh, atunci mai bine nu-mi povesti, spuse Eustace. Dar cine e Aslan? Tu îl cunoști?

— Păi – el mă cunoaște pe mine, îi explică Edmund. Este marele Leu, fiul împăratului-de-din-colo-de-mări, care a salvat Namia și pe mine. L-am văzut cu toții. Lucy îl vede tare des. Se prea poate ca acum să navigam spre țara lui Aslan.

Niciunul nu spuse nimic pentru o vreme. Ultima stea strălucitoare se făcuse nevăzută și, cu toate că nu putea contempla răsăritul de soare din

cauza munților din dreapta, știa că asta se întâmpla, după culoarea cerului de deasupra și a golfului din față, care căpătaseră nuanțe trandafirii. Pe urmă, un fel de papagal trase un țipăt în pădurea din spate, auziră foșnete printre copaci și, în sfârșit, sunetul cornului lui Caspian. În tabără începea forfota.

Mare a fost bucuria când Edmund și Eustace, revenit la înfățișarea dinainte, au pășit în cercul format în jurul focului de tabără, unde prietenii lor luau micul dejun. Și acum, firește, toată lumea a ascultat prima parte a poveștii băiatului. Se întrebau dacă celălalt balaur îl omorâse pe Lordul Octesian cu ani în urmă, sau dacă nu cumva Octesian fusese, de fapt, bătrânul balaur. Giuvaerurile pe care Eustace și le îndesase în buzunare când era în peșteră dispăruseră o dată cu hainele pe care le purta atunci: nimeni însă și cu atât mai puțin Eustace, nu avea nici un chef să se întoarcă în valea aceea să caute comoara.

În câteva zile, corabia „Zori de zi”, cu catargul acum refăcut, revopsită și bine aprovizionată, a fost gata să întindă pânzele. Înainte de imbarcare, Caspian a pus să se scrijelească pe o stâncă netedă din fața golfului cuvintele:

INSULA BALAURULUI DESCOPERITĂ DE CASPIAN X, REGELE NARNIEI etc.

ÎN AL PATRULEA AN DE DOMNIE.

AICI, AȘA CUM PRESUPUNEM, ȘI-A AFLAT MOARTEA LORDUL OCTESIAN.

Ar fi drăguț și destul de adevărat, să spunem că „de atunci înainte Eustace a fost alt băiat”. Pentru a fi extrem de preciși, a început să fie alt băiat. Vechile năravuri mai apăreau uneori. Nu puține erau zilele când putea fi tare nesuferit. Dar pe cele mai multe situații de acest fel n-am să le iau în seamă. Vindecarea începuse.

Brățara Lordului Octesian a avut o soartă ciudată. Eustace nu voia s-o păstreze, așa că i-a oferit-o lui Caspian, iar Caspian i-a dăruit-o lui Lucy. Nici Lucy nu se prea dădea în vânt să o aibă. „Prea bine, atunci, să fie a cui o prinde”, a zis Caspian și a aruncat-o în aer. Asta s-a întâmplat când stăteau toți și priveau inscripția. Și brățara a zburat în sus, sclipind în lumina soarelui, după care a rămas agățată, ca un disc bine aruncat, de o mică proeminență de pe stâncă. Nimeni nu se putea cățăra s-o ia și nimeni nu

putea coborî de deasupra s-o apuce. Și acolo, din câte știu, mai stă și acum atârnată și poate o rămâne atârnată așa până la sfârșitul acestei lumi.

Capitolul 8

DOUĂ PĂȚANII DIN CARE AU SCĂPAT CA PRIN URECHILE ACULUI.

Toată lumea era bucuroasă când „Zori de zi” a părăsit Insula Balaaurului. Au avut vânt prielnic de cum au ieșit din golf, iar a doua zi dis-de-dimineată au ajuns la bucata de pământ necunoscută, pe care unii dintre ei o văzuseră când zburaseră peste munți, pe vremea când Eustace era balaur. Era o insulă joasă, cu multă verdeată, locuită doar de iepuri și de câteva capre, însă după rămășițele unor colibe de piatră și după locurile înnegrite unde fusese făcut focul, și-au dat seama că acolo trăiseră oameni nu cu mult timp înainte. Mai erau pe-acolo niște oase și niște arme stricate.

— Treabă de pirați, zise Caspian.

— Sau de balaur, spuse Edmund.

N-au găsit nimic altceva, decât o bărcuță de nuiele acoperită cu piele întinsă peste o leasă de nuiele. O ambarcațiune micuță, doar de vreun metru lungime, cu o vâslă potrivită ca mărime. Se gândiseră că fusese făcută, poate, pentru un copil sau că oamenii din acea țară fuseseră pitici. Pișpirici hotărî să o păstreze, având exact dimensiunea potrivită pentru el: așa că barca a fost luată la bord. Botezară acel pământ Insula Arsă și plecară de acolo înainte de amiază.

Timp de vreo cinci zile au navigat iute împinși de un vânt sud-sud-est, fără să întâlnească uscat și fără să vadă pești sau pescăruși. Pe urmă, au avut o zi când a plouat zdravăn până după-amiază. Eustace a pierdut două partide de șah în fața lui Pișpirici și a început să fie iar nesuferit ca înainte, iar Edmund zicea că îi părea rău că nu plecase în America, împreună cu Susan. După aceea, la un moment dat, când privea pe ferestrele dinspre pupa, Lucy zise:

— Hei! Nu-mi vine să cred că nu mai plouă. Dar ce mai e și aia?

Se îmbulziră toți pe puntea din spate și constatară că, într-adevăr, ploaia se oprise și că Drinian, care făcea de cart, se holba și el fix la ceva aflat în urma corabiei. Sau, mai bine zis, la mai multe lucruri, aidoma unor stânci mici, netede și rotunjite, înșirate una după alta la intervale cam de doisprezece metri între ele.

— Nu se poate să fie stânci, zicea Drinian, fiindcă acum cinci minute nici nu erau acolo.

- Și, uite, una chiar a dispărut, spuse Lucy.
 - Da și alta s-a ridicat, observă Edmund.
 - Și e tot mai aproape, zise Eustace.
 - La naiba! Exclamă Edmund. Toată chestia aia vine-ncoace.
 - Și se mișcă mult mai repede decât putem naviga noi, Sire, zise Drinian.
- O să ne salte cu totul într-un minut.

Își ținură cu toții răsuflarea, căci nu-i deloc plăcut să fii urmărit de ceva necunoscut, nici pe uscat și nici pe mare. Însă ceea ce se dovedi a fi era cu mult mai rău decât ce își închipuiseră ei. Brusc, doar la o aruncătură de băț de babord, din mare se ridică un cap înspăimântător. Era tot numai pete verzi și stacojii, cu bube roșii – în afara locurilor de care atârnavă tot felul de scoici – semănând la formă cu un cap de cal, numai că nu avea urechi. Avea, în schimb, niște ochi enormi, ochi făcuți pentru a străpunge adâncimile întunecoase ale oceanului și o gură căscată plină cu două rânduri de dinți ascuțiți, ca la pești. Capul acesta se înălța pe ceea ce crezură ei la început că era un gât uriaș, însă, pe măsură ce ieșea la suprafață, înțeleseseră cu toții că nu era gâtul, ci trupul dihaniei și că, în fine, ce vedeau ei acum nu era decât ceea ce mulți oameni, în prostia lor, își doriseră să vadă – marele Șarpe de mare. Inelele cozii lui gigantice se zăreau de departe, ridicându-se din când în când la suprafață. Iar acum capul șarpelui se înălța deasupra catargului.

Fiecare om se repezi la arma lui, însă nu era nimic de făcut, monstrul nu putea fi atins. „Trageți! Trageți!” strigă marele arcaș, iar câțiva îl ascultară, însă săgețile ricoșară în contact cu pielea Șarpelui de mare, de parcă trupul lighioanei ar fi fost placat cu fier. Pe urmă, timp de un minut plin de teroare, toată lumea încremeni, holbându-se la ochii și la botul șarpelui și întrebându-se unde avea să se repeadă.

Numai că de repezit nu s-a repezit; își azvârli în schimb capul înainte peste corabie, la nivelul vergii catargului. Acum era cu capul exact lângă turela de pe catarg. Și se tot întinse până ce ajunse cu capul peste parapetul de la tribord. Pe urmă începu să-l lase în jos – nu pe puntea plină de oameni, ci în apă, astfel încât toată corabia se găsea acum sub arcul format de șarpe. Și aproape numaidecât acest arc începu să se facă mai mic: chiar așa, la tribord Șarpele de mare atingea aproape partea laterală a corabiei „Zori de zi”.

Eustace (care se străduise efectiv din răspuțeri să se poarte frumos, până ce ploaia și șahul nu-l întorseseră pe dos) săvârși acum prima faptă curajoasă din viața lui. Avea o sabie împrumutată de la Caspian. De îndată ce șarpele

se apropie suficient de mult de tribord, Eustace sări pe parapet și începu să-i ciopârțească trupul cu toată forța. Ce-i drept, n-a realizat nimic astfel, în afară de faptul că a reușit să facă fărâme sabia bună a lui Caspian, dar pentru un începător era o ispravă de toată lauda.

Ceilalți i s-ar fi alăturat și ei, dacă în acea clipă Pișpirici n-ar fi strigat: „Nu vă mai luptați cu el. Împingeți!” Era ceva atât de neobișnuit ca Șoarecele să povățuiască pe cineva să nu se lupte încât, chiar și în acel moment cumplit, toți ochii se răsuciră spre el. Și când sări sus pe parapet, oarecum în fața șarpelui, proptindu-și spinarea mărunțică și îmblănită de spatele uriaș, solzos și lipicios al dihaniei, opintindu-se și împingând cât putea el de tare, aproape toți înțelesesă ce voise să spună și se năpustiră spre ambele laturi ale corabiei, să-i urmeze pilda. Iar când, după câteva clipe, capul Șarpelui de mare ieși din nou la suprafață, de data asta înspre babord și cu spatele la ei, se dumiri în sfârșit toată lumea.

Dihania își unduise corpul formând o buclă în jurul corabiei „Zori de zi” și începea să strângă lațul. Iar în clipa în care ar fi reușit să se încolăcească strâns – poc!

— Pe locul unde plutise până atunci corabia n-ar mai fi rămas decât un maldăr de așchii, iar lighioana ar fi putut să-i culeagă din apă unul câte unul. Singura lor șansă era să izbutească să împingă bucla în spate până ce trecea dincolo de pupa; sau, altfel spus, să împingă corabia în față, până ce ieșea din laț.

Era exclus ca Pișpirici să reușească de unul singur să facă așa ceva, treaba asta semănând în cazul lui cu strădania zadarnică de a ridica o catedrală, însă își dăduse aproape duhul opintindu-se din greu, până ce ceilalți să-l împingă la o parte. În scurt timp, toată lumea de pe corabie, în afară de Lucy și de Șoarece (care era sleit de puteri) se înșirase pe două rânduri de-a lungul celor două parapete, fiecare bărbat cu pieptul lipit de spatele omului din față, astfel încât greutatea întregului șir se lăsa pe ultima persoană, toți împingând cu disperare. Timp de câteva secunde oribile (care li se părură cât niște ceasuri lungi) nu se întâmplă aparent nimic; încheieturile oamenilor trosneau, sudoarea picura, răsuflarea li se preschimbă în icneli și gâfâieli. Pe urmă, simțiră că nava se mișca. Observară că bucla-șarpe era acum ceva mai departe de catarg. Remarcară, totodată și că se făcuse mai mică. Și acum primejdia era cu adevărat gravă. Reușeau oare să o împingă peste puntea de la pupa, sau se făcuse deja prea strânsă? Da. Putea trece la

limită. Se rezema de balustradă. Vreo zece inși săriră sus pe puntea de la pupa. Era mult mai bine. Trupul Șarpelui de mare era acum atât de jos, încât se puteau așeza în șir pe punte ca să împingă cot la cot. Speranțele lor le dădură elan, până ce toată lumea își aminti de pupa înaltă și sculptată, coada balaurului, a corabiei „Zori de zi”. Era absolut imposibil să împingă dihania peste ea.

— Un topor, strigă Caspian răgușit și împingeți în continuare.

Lucy, care știa unde erau toate lucrurile, îl auzi de unde stătea pe puntea principală, privind spre pupa. În câteva secunde ajunse dedesubt, luă toporul, urcând în fugă scara spre puntea de la pupa. Dar, exact când ajunse sus, se auzi o trosnitură zdravănă, ca atunci când se prăbușește un copac, iar corabia se legănă, țâșnind în față. Căci tocmai în acea clipă, fie fiindcă Șarpele de mare era împins atât de tare, fie fiindcă în prostia lui se gândise să strângă lațul și mai mult, toată partea sculptată a pupei se frânse și corabia rămase liberă.

Ceilalți erau prea epuizați ca să vadă ce văzu Lucy. Acolo, la câțiva metri în urma lor, bucla formată din trupul Șarpelui de mare se făcu rapid și mai mică, după care dispăru pleoscăind sub apă. Lucy o ținea morțiș (însă, firește, cum era tare înfierbântată în acel moment, se putea foarte bine să nu fi fost decât rodul imaginației ei) că a văzut o expresie de satisfacție cretină pe mutra dihaniei. Nu încăpea îndoială, oricum, că era un animal foarte tâmpit, căci în loc să fugărească vasul, își răsuci capul scurmând cu nasul în lungul corpului, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească pe-acolo epava corabiei „Zori de zi”. „Zori de zi” însă era departe, navigând iute cu o briză proaspătă de la spate, iar oamenii zăceau sau ședeau gâfâind și gemând pe punte, până când, revenindu-și, începură să discute despre ce pățiseră, ajungând ca în final să râdă în hohote. Iar când se servi și niște rom, ciocniră și izbucniră în urale: și toată lumea lăuda dârzenia lui Eustace (deși nu făcuse nimic deosebit) și a lui Pișpirici.

După aceea, mai navigară trei zile, fără să vadă nimic altceva decât cerul și marea; în a patra zi, vântul își schimbă direcția spre nord, iar apele începură să se involbureze; după-amiază, uraganul stătea să se dezlănțuie. Dar în același timp, zăriră uscat pe partea dinspre babord.

— Cu îngăduința ta, Sire, zise Drinian, vom încerca să ne adăpostim de vânt în acea țară, vâslind și ancorând în port, până ce trece vijelia.

Caspian încuviință, însă, vâslind din greu împotriva vântului năprasnic, tot nu izbutiră să ajungă la uscat decât abia seara. Cârmiră înainte de a se înnopta complet, intrând într-un port natural, unde ancorară, dar nimeni nu coborî pe țărm în acea noapte. Dimineăta, constatară că se găseau în golful plin de verdeață al unui ținut colțuros și pustiu, care urca spre un vârful stâncos. Dinspre nord, unde vântul sufla puternic, dincolo de acel vârf, norii se îngrămădeau iute. Coborâră barca și încărcară în ea toate butoaiile de apă, care acum erau goale.

— Din care râu să luăm apă, Drinian? Întrebă Caspian, instalându-se în locul lui, la pupa. Din câte se pare, sunt două râuri care se varsă în golf.

— Nu are prea mare importanță, Sire, îi răspunse Drinian. Cred însă că avem mai puțin de mers până la cel din dreapta corabiei – cel dinspre răsărit.

— Uite că plouă, remarcă Lucy.

— Halal constatare, zise Edmund, căci turna cu găleata. Eu zic să mergem la celălalt râu. Văd porni pe-acolo, sub care ne putem adăposti.

— Da, hai acolo, spuse și Eustace. N-are nici un rost să ne facem ciuciulete degeaba.

Dar, în tot acest timp, Drinian continuă să piloteze barca spre dreapta, aidoma șoferilor obosiți care gonesc cu viteză, deși le explici că au greșit drumul.

— Au dreptate, Drinian, zise Caspian. Ce-ar fi să cârmești spre râul dinspre apus?

— Cum dorește Maiestatea ta, spuse Drinian pe un ton cam sec. Avusese o zi grea din cauza vremii din ajun și nu-i plăcea să primească sfaturi de la ageamiii neobișnuiți cu marea. Schimbă, însă, direcția; și se dovedi după aceea că procedase bine așa.

Când terminară cu umplutul butoaielor, se opri și ploaia, iar Caspian, Eustace, frații Pevensie și Pișpirici hotărâră să urce până în vârful dealului ca să vadă ce priveliște li se oferea de acolo. A fost o ascensiune abruptă, printre ierburi și bălării dese, fără să vadă oameni sau animale, în afară doar de niște pescăruși. Când ajunseră în vârf, constatară că insula era foarte mică, nemăsurând mai mult de douăzeci de pogoane; iar de la acea înălțime, marea se înfățișa nemărginită și pustie, cum nu li se păruse de pe punte și nici măcar de la turela catargului.

— Ce tăcăneală, îi șopti Eustace lui Lucy, scrutând zărilor înspre răsărit. Să tot navigam așa la nesfârșit pe chestia aia, fără să avem măcar habar unde

putem ajunge.

Dar nu spuse asta decât din obișnuință și nu din răutate, cum ar fi făcut mai demult.

Era prea frig ca să zăbovească pe creastă, căci vântul continua să sufle rece dinspre nord.

— Hai să nu ne mai întoarcem pe același drum, le zise Lucy, când porniră înapoi; mai bine mergem încă un pic și coborâm pe lângă celălalt râu, la care a vrut Drinian inițial să ajungem.

Toată lumea se arătă de acord, așa că, după vreun sfert de ceas, erau la izvorul celui de-al doilea râu. Locul era mult mai interesant decât se așteptaseră; un mic lac de munte, foarte adânc, înconjurat de stânci, cu excepția unei albie înguste înspre mare, pe unde curgea apa. Aici, în sfârșit, erau la adăpost de vânt, așa că se așezară cu toții printre bălării, să se odihnească.

Se așezară toți, dar unul (era Edmund) sări în picioare din nou foarte repede.

— Țștia au pasiunea pietrelor ascuțite pe insula asta, zise el, băjbâind printre ierburi. Unde-i porcăria aia?... Ah, am găsit-o... Ohoho! Nu-i o piatră ascuțită, e un mâner de sabie. Ba nu, mii de tunete, e chiar o sabie întreagă; în fine, ce-a mai rămas din ea după ce a mâncat-o rugina. Pesemne că zace aici de veacuri.

— Pe deasupra mai e și namiană, după cum arată, observă Caspian, când se adunară toți în jurul lui Edmund.

— Și eu stau pe ceva, zise Lucy. Ceva tare.

Descoperiră că era vorba de resturile unei cămăși de zale. Acum, toată lumea era în patru labe, băjbâind cu mâinile printre bălăriile dese. Căutarea lor scoase la iveală, rând pe rând, un coif, un pumnal și câteva monede; nu semilune calormene, ci „lei” și „copaci” namieni veritabili, așa cum poți vedea zilnic în piața din Beaversdam sau din Beruna.

— S-ar părea că asta e cam tot ce-a mai rămas de la unul dintre cei șapte lorzi ai noștri, remarcă Edmund.

— Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Caspian. Mă întreb care dintre ei. Pe pumnal nu e nici un indiciu. Și mă tot gândesc cum o fi murit.

— Și cum îl vom răzbuna, adăugă Pișpirici.

În tot acest răstimp, Edmund, singurul din grup care citise câteva povestiri polițiste, reflectase profund.

— Uite ce e, zise el. În toată tărașenia asta e ceva tare dubios. Nu se poate să fi fost ucis în luptă.

— De ce? Întrebă Caspian.

— Nu e nici un os pe-aici, îi explică Edmund. De obicei, inamicul ia armura și lasă cadavrul. Cine a mai pomenit ca un tip care câștigă o luptă să plece cu cadavrul și să lase baltă armura?

— Poate că a fost omorât de o fiară sălbatică, sugeră Lucy.

— Isteț animalul, zise Edmund, dacă s-a priceput să scoată de pe om cămașa de zale!

— Sau poate a fost vreun balaur, spuse Caspian.

— Nu ține, interveni Eustace. Un balaur n-ar putea face așa ceva. Știu eu mai bine.

— În fine, ce-ar fi să plecăm de-aici, spuse Lucy. De când Edmund pomenise de oase, îi pierise tot cheful să mai stea jos.

— Cum vreți voi, se învoi Caspian, ridicându-se. Nu cred că merită să luăm ceva din chestiile astea.

Coborâra, ducându-se și până la mica deschizătură de unde râul ieșea din lac și rămaseră acolo în picioare privind la apa adâncă din interiorul cercului format de stânci. Dacă ar fi fost zăpușeală, nu încapă îndoială că unii ar fi fost tentați să se scalde și că toată lumea ar fi băut cu nesaț. Într-adevăr, chiar și așa, Eustace se gândea să se aplece și să ia niște apă în mâinile făcute căuș, când Pișpirici și Lucy strigară într-un glas: „Uite!”, așa că uită de sete și întoarse privirea. Fundul lacului era făcut din pietre cenușii-albăstrui, iar apa era limpede cum e cristalul; pe fundul apei zăcea silueta unui bărbat, în mărime naturală, făcut pare-se din aur. Omul stătea lungit cu fața în jos și cu mâinile întinse deasupra capului. Și se întâmplă ca, tocmai când priveau ei astfel, norii să se dea la o parte și să răsară soarele. Forma aceea aurie se luminează de la un capăt la celălalt. Lucy se gândea că în viața ei nu văzuse o statuie mai frumoasă.

— Ohoho, ei da! Fluieră Caspian. Păi, cred și eu că a meritat să venim până aici! Oare putem s-o scoatem afară?

— Putem să ne scufundăm și să o luăm, zise Pișpirici.

— Degeaba, replică Edmund. Oricum, dacă e într-adevăr din aur – aur masiv – e prea grea și n-o putem ridica așa. Și pun pariu că lacul are o adâncime pe puțin de patru metri și ceva. Ia stați un pic, totuși. Bine că mi-a

dat prin minte să iau o suliță de vânătoare. Hai să vedem cât de adâncă e apa. Ține-mă de mână, Caspian, să mă pot apleca un pic deasupra lacului.

Caspian îl prinse de mână, iar Edmund, aplecat în față, începu să bage sulița în apă.

Până să ajungă să vâre sulița complet în lac, Lucy zise:

— Eu nu cred că statuia e din aur. E doar efectul luminii. Sulița ta arată exact la fel în apă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebară câteva voci numaidecât; căci Edmund scăpase brusc sulița din mână.

— N-am putut s-o mai țin, rosti Edmund, gâfâind. Mi s-a părut teribil de grea.

— Uite-o acum pe fundul lacului, zise Caspian. Lucy are dreptate. Are exact aceeași culoare ca și statuia.

Edmund însă, care s-ar fi zis că are ceva necazuri cu cizmele – stătea tot aplecat și se uita la ele – se îndreptă numaidecât de spate și strigă cu un glas tăios căruia rar se întâmplă ca, auzindu-l, să nu-i dai ascultare:

— Dați-vă înapoi! Plecați de lângă apă. Toți. Numaidecât!

Ceea ce și făcură, holbându-se la el.

— Ia uitați-vă, spuse Edmund, uitați-vă numai la bombeul cizmelor mele!

— Par cam galbene, începu Eustace.

— Sunt din aur, din aur masiv, îl întrerupse Edmund. Uită-te la ele. Pune mâna. Nici nu mai au piele la vârful. Și sunt grele de parcă ar fi de plumb.

— Oh, Aslan! Exclamă Caspian. Doar nu vrei să spui...?

— Ba da, exact asta, zise Edmund. Apa preschimbă totul în aur. Sulița s-a făcut de aur și de aceea a devenit atât de grea. M-am udat un pic la picioare (bine că n-am fost desculț) și din cauza apei bombeul cizmelor s-a transformat în aur. Și amărâțul ăla de pe fundul lacului – în fine, v-ați dat și voi seama.

— Prin urmare, nu-i de fapt o statuie, șopti Lucy.

— Nu. Acum totul e limpede. Omul a venit aici când era arșiță mare. S-a dezbrăcat în vârful stâncii – unde am stat noi jos. Hainele au putrezit sau au fost luate de păsări pentru cuiburi; armura a rămas însă acolo. Pe urmă s-a băgat în apă și...

— Gata, încetează, spuse Lucy. Ce groaznic!

— Bucură-te mai bine că noi am scăpat ca prin urechile acului, zise Edmund.

— Într-adevăr, ca prin urechile acului, întări Pișpirici. Se putea ca în orice clipă cuiva să-i alunece în apă degetul, piciorul, mustața sau coada.

— Oricum, zise Caspian, n-ar strica să facem totuși o probă. Aplecându-se, smulse o crenguță dintr-un tufiș. Pe urmă, cu multă prudență, îngenunche lângă lac și cufundă crenguța în apă. Băgase în lac o crenguță; ceea ce scoase, însă, afară era un obiect în formă de crenguță, făcut din aur curat, greu și moale ca plumbul.

— Regele care ar domni în această insulă, rosti Caspian răspicat, îmbujorându-se la față în timp ce vorbea, ar ajunge curând cel mai bogat rege din lume. Acest ținut va fi pe veci în stăpânirea Namiei. Se va numi Insula Apelor de Aur. Și vă impun tuturor să păstrați secretul. Nimeni nu trebuie să afle de asta. Nici măcar Drinian – sub pedeapsa cu moartea, ați auzit?

— Cu cine vorbești, mă rog? Zise Edmund. Eu nu sunt supusul tău. Dacă vrei să știi, lucrurile stau exact invers. Sunt unul dintre cei patru vechi suverani ai Namiei, iar tu ești vasalul Marelui Rege, fratele meu.

— Vasăzică la asta s-a ajuns, Rege Edmund, ia spune? Zise Caspian, punând mâna pe minerul săbiei.

— Oh, potoliți-vă amândoi numaidecât, strigă Lucy. Câtă bătaie de cap mai ai și cu băieții ăștia! Sunteți toți niște nătărăi fuduli și bătăuși – oooh...!

I se tăie însă răsuflarea și vocea îi pieri cu totul. Și toată lumea văzu ce văzuse și ea.

Peste coasta cenușie a dealului de deasupra lor – cenușie, fiindcă ierburile și tufișurile nu înfloriseră – fără nici un zgomot și fără să se uite la ei, sclipind de parcă ar fi fost sub strălucirea soarelui, deși soarele de fapt se ascunsese în nori, trecea cu pași rari cel mai uriaș leu văzut vreodată de ochii omului. Descriind scena după aceea, Lucy spunea: „Era cât un elefant”, deși cu altă ocazie spusese doar: „Cât o căruță cu cai”, însă nu mărimea conta. Nimeni nu cutezase să întrebe cine fusese. Știau că era Aslan.

Și nimeni n-a văzut vreodată cum sau unde a plecat. Se uitau unii la alții ca niște oameni buimaci de somn.

— Despre ce vorbeam? Zise Caspian. M-am purtat ca un dobitoc, nu-i așa?

— Sire, spuse Pișpirici, locul acesta e blestemat. Hai să ne întoarcem pe corabie. Și, dacă aș putea avea onoarea de a boteza această insulă, aș numi-o Apa Morții.

— O denumire foarte potrivită, zise Caspian, deși acum, dacă mă gândesc mai bine, nu prea știu de ce. Bun, vremea pare să se îndrepte și cred că Drinian ar cam vrea să o luăm din loc. Câte o să avem să-i povestim!

În realitate, însă, nu prea au avut ce să-i povestească, întrucât amintirile legate de ultimul ceas se cam încetoșaseră.

— Maiestățile lor păreau vrăjite când s-au urcat în barcă, îi zise Drinian lui Rhince câteva ore mai târziu, când „Zori de zi” plutea cu toate pânzele sus, iar Insula Apa Morții rămăsese undeva pierdută în zare. Au pățit ei ceva în locul acela. Singurul lucru pe care l-am obținut cu claritate a fost faptul că au convingerea că au găsit cadavrul unuia dintre lorzii pe care îi căutam.

— Extraordinar, căpitane, răspunse Rhince. Păi, asta înseamnă că s-au făcut trei. Au mai rămas patru. În ritmul ăsta, am putea fi acasă imediat după Anul Nou. Ce bine ar fi, că mi se cam termină tutunul. Noapte bună, domnule.

Capitolul 9

INSULA GLASURILOR.

Și acum vântul, care suflase atâta vreme dinspre nord-vest, începu să bată dinspre vest și în fiecare dimineață când soarele răsărea din mare, prora arcuită a corabiei „Zori de zi” se plasa sus, în dreptul liniei de mijloc a soarelui. Unii erau de părere că soarele părea mai mare decât în Namia, alții, însă, îi contraziceau. Și tot navigară așa și navigară împinși de o briză blândă dar constantă, fără să vadă nici pești, nici pescăruși, nici corăbii și nici țărături. Și proviziile începură iarăși să se subțieze, iar în inimă li se furișă spaima că poate ajunseseră pe o mare nemărginită. Când se iviră zorile, însă, exact în ziua în care se gândeau că e ultima când mai puteau risca să continue călătoria spre est, zăriră drept în față, între ei și răsăritul soarelui, o bucată de pământ fără forme de relief, întinsă ca un nor.

Pe la mijlocul după-amiezii ancorară într-un golf larg și debarcară pe mal. Era un ținut foarte diferit de tot ce văzuseră vreodată. Căci, după ce traversară plaja, mergând prin nisip, constatară că totul era amuțit și pustiu, de parcă s-ar fi aflat într-o țară nelocuită, deși în fața lor se așterneau pajiști netede cu iarbă moale și scurtă, de parcă ar fi fost un gazon englezesc îngrijit de zece grădinari. Copacii, mulți la număr, creșteau frumos la o oarecare distanță unii de alții, iar pe jos nu vedeai crengi rupte sau frunze căzute. Mai gungureau când și când porumbeii, dar altminteri nu se auzea nici un zgomot.

Ajunseră curând la o alee lungă, dreaptă, străjuită de copaci și acoperită cu nisip, pe care nu creștea nici o buruiiană. Departe, în celălalt capăt al acestui drum, zăriră o casă – o clădire foarte lungă, cenușie și liniștită sub soarele după-amiezii.

Imediat după ce începură să meargă pe această alee, Lucy își dădu seama că îi intrase o pietricică în pantof. Pe acest tărâm necunoscut, înțelept din partea ei ar fi fost să-i roage pe ceilalți să aștepte puțin, până ce și-o scotea. Numai că nu făcu așa; rămase pur și simplu în urmă și se așeză jos să-și scoată pantoful. Șiretul i se înnodase.

Până să izbutească ea să desfacă nodul, ceilalți se îndepărtaseră de-a binelea. Iar când scoase pietricica și își puse pantoful la loc, vocile lor nu se mai auzeau defel, însă, aproape numaidecât, auzi altceva. Zgomotul acela nu venea dinspre casă.

Era un fel de bubuitură înfundată. Ca și cum vreo zece salahori voinici ar fi izbit din răspuneri în pământ cu niște imense ciocane de lemn. Iar zgomotul acesta se apropia foarte repede. Ea stătea cu spatele la un copac, dar cum copacul ăsta nu era bun de cățarat, nu-i rămânea efectiv nimic de făcut decât să stea încremenită, cu spatele lipit de trunchiul arborelui și să spere că putea trece nevăzută.

Bum, bum, bum... Chestia aia, cine știe ce-o fi fost, ajunsese foarte aproape acum, căci Lucy simțea că se zdruncina pământul sub ea. Nu vedea, însă, nimic. Se gândea că lucrul – sau lucrurile acelea – erau pesemne exact în spatele ei. Pe urmă, însă, se auzi o bubuitură pe alee, exact în fața ei. Își dădu seama că era pe alee, nu numai după zgomot, ci și fiindcă văzu nisipul spulberat, ca și cum ar fi fost izbit de ceva foarte greu. Nu vedea însă ce era acel lucru care izbise puternic în nisip. Apoi, toate bubuiturile se contopiră cam la șase metri de ea și brusc încetară. După care se auzi Glasul.

Era efectiv foarte înspăimântător, căci tot nu vedea nimic; întreg acel ținut, ca un parc, părea la fel de liniștit și de pustiu ca atunci când debarcaseră. Cu toate acestea, la doar câțiva metri de ea, se auzea un glas care spunea:

— Băieți, asta-i șansa noastră.

Instantaneu, un întreg cor de glasuri replică:

— L-ați auzit? L-ați auzit? Asta-i șansa noastră, așa a zis el. Bravo, șefule. Nicicând n-ai grăit mai adevărat.

— Uite cum zic eu, continuă primul glas. Coborâm pe țărm între ei și barca aia a lor și fiecare flăcău să aibă grijă de armele lui. Îi prindem când

încearcă să plece pe mare.

— Ei, așa vom face, strigară celelalte voci. Nici când n-ai ticluit un plan mai bun, șefule. Cinste ție, șefule. Nici că există plan mai grozav.

— Haideți, înviorați-vă băieți, zise primul glas. O luăm din loc.

— Câtă dreptate ai, șefule, ziseră ceilalți. Nici că se putea să dai un ordin mai bun. Exact asta voiam să spunem și noi. O luăm din loc.

Imediat reîncepură bubuiturile înfundate – auzindu-se întâi foarte tare, apoi din ce în ce mai slab, până se stinseră în direcția mării.

Lucy știa că n-avea de ce pierde vremea încercând să se dumirească cine puteau fi acele făpturi invizibile. De îndată ce bubuiturile se stinseră în depărtare, se ridică în picioare și o luă la fugă pe alee, după ceilalți, alergând cât putea ea de repede. Trebuia neapărat să-i prevină.

În tot acest răstimp, ceilalți ajunseseră la casă. Era o construcție joasă – doar cu două etaje – făcută din pietre galbene și frumoase, cu multe ferestre, parțial acoperită de iederă. Totul era atât de liniștit aici, încât Eustace zise: „Cred că e pustie”, însă Caspian arătă, în tăcere, spre dâra de fum care ieșea dintr-un coș.

Găsiră deschisă o poartă, prin care intrară într-o curte pavată. Iar aici avură ei primul indiciu că insula asta era cam ciudată. În mijlocul curții se afla o pompă, iar sub pompă o găleată. Până aici, nimic ciudat. Numai că mânerul pompei se mișca în sus și în jos, deși nu se vedea nici țiipenie de om în jur.

— Aici e o vrăjitorie la mijloc, zise Caspian.

— Instalații mecanice! Exclamă Eustace. Cred că am ajuns în sfârșit într-o țară civilizată.

În acel moment, Lucy, gâfâind înfierbântată, dădu buzna în curte; în șoaptă, încercă să-i facă să înțeleagă ce auzise ea fără să vrea. Iar când prietenii ei înțeleseseră fie și parțial, se cam întristară, oricât de viteji ar fi fost ei.

— Dușmani invizibili, mormăi Caspian. Vor să ne izoleze de corabie. Urâtă treabă.

— N-ai idee ce fel de făpturi sunt, Lu? Întrebă Edmund.

— Păi, cum aș putea să am, Ed, când nici nu i-am văzut?

— După pași, ți s-au părut oameni?

— N-am auzit zgomot de pași – doar glasuri și bubuitul acela înspăimântător, ca de ciocan de lemn.

— Oare dacă scoți sabia la ei îi poți vedea? Se întrebă Pișpirici.

— Se pare că vom putea afla, zise Caspian. Dar hai să plecăm de-aici. O creatură din asta stă la pompă și ascultă tot ce vorbim.

Ajunseră din nou pe alee, unde, datorită copacilor, erau mai feriți de privirile indiscrete.

— Deși, pe cuvânt, n-are nici un rost să încercăm să ne ascundem de niște oameni pe care nu-i putem vedea. Poate că sunt chiar acum în jurul nostru.

— Ia spune, Drinian, zise Caspian. Ce-ai zice dacă am renunța la barcă și am coborî mai încolo în golf, de unde am putea face semn corabiei „Zori de zi” să vină să ne ia la bord?!

— Apa nu e suficient de adâncă pentru o asemenea manevră, Sire.

— Am putea merge înot, zise Lucy.

— Maiestățile voastre, zise Pișpirici, ascultați-mă pe mine. E o prostie să ne închipuim că am putea scăpa de un dușman invizibil, încercând să ne strecurăm și să ne fofilăm nevăzuți. Dacă făpturile astea au de gând să ne provoace la luptă, fiți siguri că vor reuși. Și, indiferent ce va ieși de aici, prefer să-i înfrunt decât să fiu prins de coadă.

— Zău dacă nu cred că Pișpirici are dreptate de data asta, spuse Edmund.

— Păi, sigur că da, interveni și Lucy. Dacă Rhince și ceilalți de pe „Zori de zi” ne văd luptând pe țărm, vor face și ei ceva.

— Dar n-o să-și dea seama că ne luptăm, dacă nu vor vedea inamicul, zise Eustace, amărât. Or să creadă că ne amuzăm învărtind săbiile prin aer.

Se lăsă o tăcere sumbră.

— Ei, bine, zise Caspian în cele din urmă, hai să-i dăm drumul. Trebuie să mergem să-i înfruntăm. Dați-vă mâna – proptește săgeata în aer, Lucy — săbiile sus, toți ceilalți – și acum, înainte. Poate că vor vrea să cădem la o înțelegere.

Li se păru tare ciudat să vadă pajiștile și copacii falnici cufundați într-o tihnă desăvârșită. Când ajunseră pe plajă și constatară că barca era acolo unde o lăsaseră, iar nisipul se așternea neted și pustiu cât vedeai cu ochii, îi cuprinse îndoiala, întrebându-se dacă nu cumva Lucy născocise pur și simplu tot ce le spusese. Numai că, înainte de a păși pe nisip, un glas se făcu auzit din văzduh:

— Nu-i voie mai departe, jupânilor, nu-i voie, grăia vocea. Mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu voi. Suntem pe puțin cincizeci aici, cu arma în mână.

— Ascultați-l, ascultați-l, interveni corul. El e căpetenia noastră. Credeți-l pe cuvânt. Vă spune adevărul, da, da.

— Eu nu-i văd pe ăștia cincizeci de războinici, remarcă Pișpirici.

— Exact, exact, zise vocea șefului. Nu ne vedeți. Și de ce nu, mă rog? Fiindcă suntem invizibili.

— Ține-o așa, șefule, ține-o așa, ziseră celelalte Glasuri. Grăiește ca la carte. Nici că se puteau aștepta la un răspuns mai bun.

— Stai cuminte Pișpirici, zise Caspian, după care adăugă cu voce tare: Hei, voi, oameni invizibili, ce vreți de la noi? Și ce-am făcut ca să merităm dușmănia voastră?

— Vrem ca fetița aia să facă ceva pentru noi, zise Glasul Căpeteniei. (Ceilalți explicară că exact asta ar fi spus și ei.)

— Fetița! Exclamă Pișpirici. Doamna e regină.

— Puțin ne pasă nouă că e regină, zise Glasul Căpeteniei. („Și nouă la fel și nouă la fel”, îl îngânără ceilalți.) Dar vrem să facă ceva pentru noi.

— Ce anume, întrebă Lucy.

— Dacă acest lucru lezează onoarea sau siguranța Maiestății sale, adăugă Pișpirici, să nu vă mirați pe câți vom omorî, înainte de a muri vitejește noi înșine.

— Ei, bine, zise Glasul Căpeteniei. E o poveste lungă. Ce-ar fi să ne așezăm cu toții jos?

Celelalte voci întâmpinară călduros propunerea, însă namienii preferară să rămână în picioare.

— Ei, bine, zise Glasul Șefului. Iată despre ce e vorba. Din timpuri străvechi, această insulă a fost proprietatea unui mare vrăjitor. Și noi toți suntem – sau poate, altfel spus, am fost – slujitorii lui. În fine, ca să nu mai lungim vorba, vrăjitorul ăsta despre care v-am pomenit ne-a zis să facem ceva ce nu ne plăcea. De ce nu ne plăcea? Fiindcă nu voiam să facem ce ne cerea el. Și atunci, pe vrăjitorul ăsta l-a apucat o furie turbată; căci se cade să vă spun că el stăpânea insula și nu era obișnuit să fie contrazis. Era teribil de autoritar, să știți. Dar, stați un pic, unde rămăsesem? Oh, da, vrăjitorul ăsta se duce sus (căci trebuie să știți că își ținea toate chestiile alea de vrăjitorie sus, în timp ce noi locuiam jos), cum ziceam, se duce sus și ne face o vrajă. O vrajă de urâțire. Dacă ne-ați vedea acum, dar după părerea mea mai bine mulțumiți stelelor că nu puteți, nici nu v-ar veni să credeți cum arătam înainte de a fi urâțiți. Zău, așa. Deci, ne-am trezit toți atât de

urâți, că nici nu suportam să ne uităm unii la alții. Bun, ce-am făcut noi atunci? Păi, să vă spun eu ce-am făcut. Am așteptat până ne-am gândit noi că vrăjitorul a adormit după-amiaza, ne-am furișat sus și ne-am dus glonț la cartea lui magică, să vedem dacă nu putem face ceva să scăpăm de urâtenia aia. Numai că nădușisem și tremuram ca piftia, de ce să vă mint. Dar, o să mă credeți sau nu, vă asigur că n-am găsit nici o vrajă care să alunge urâtenia. Cum timpul zbura și ne era teamă ca bătrânul să nu se trezească din clipă în clipă – eu eram lac de sudoare, de ce să vă mint – ei, bine, ca să nu mai lungim vorba, nu știu dacă am făcut bine sau rău, dar până la urmă am găsit o vrajă care îi făcea pe oameni invizibili. Și ne-am gândit că mai bine ne-ar fi stat invizibili, decât atât de urâți cum ne făcusem. Și de ce? Fiindcă ne plăcea mai mult. Așa că fetița mea, care e cam de vârsta fetiței voastre, o dulceață de copil până să nu fie urâtită, deși acum – dar vorba multă, sărăcia omului – cum ziceam, fetița mea spune vraja, căci trebuie să fie ori o fetiță, ori însuși vrăjitorul, dacă reușesc să mă fac înțeleș, căci altminteri n-avea efect. Și de ce nu? Fiindcă nu se întâmplă nimic. Așadar, Clipsie a mea rostește vraja, fiindcă se cade să vă spun că citește tare frumos și iată-ne invizibili cum ne dorisem. Și vă asigur că am răsuflat ușurați că nu trebuia să ne mai vedem la față. La început, oricum, însă, adevărul e că ne-am săturat de moarte să mai fim invizibili. Și mai e încă ceva. Nu ne-am gândit nici o clipă că și vrăjitorul ăla (cel de care v-am povestit mai înainte) avea să se facă invizibil. Cert e că de atunci nu l-am mai văzut. Așa că habar n-avem dacă a murit sau a plecat, ori dacă stă acolo sus, invizibil, de unde mai coboară, la fel de invizibil. Și, credeți-mă, n-are nici un rost să ciuliți urechile, fiindcă întotdeauna a umblat desculț, tiptil-tiptil ca un motan. Și vă mai spun, domnii mei, ne-au lăsat pur și simplu nervii.

Aceasta a fost povestea rostită de Glasul Căpeteniei, însă mult scurtată, căci am omis ce au mai spus și Celelalte Voci. De fapt, nu rostea mai mult de șase-șapte cuvinte fără să nu fie întrerupt de încuviințările și încurajările celorlalți, ceea ce pe namieni îi scotea aproape din minți, gata să-și piardă răbdarea. Când Șeful își isprăvi povestea, urmă o tăcere foarte lungă.

— Nu înțeleg ce legătură au toate astea cu noi, zise Lucy în cele din urmă.

— Păi, cerule! Cum de-am uitat tocmai punctul esențial, zise Glasul Căpeteniei.

— Chiar așa, chiar așa, zbierară ceilalți cu entuziasm. Nimeni n-ar fi putut uita mai bine și mai frumos decât tine. Ține-o tot așa, șefule, ține-o tot așa.

— Păi, nu-i nevoie să iau toată povestea de la capăt, încep Glasul Șefului.

— Nu, categoric, ziseră Caspian și Edmund.

— Păi, ca să rezumăm totul în două cuvinte, rosti Glasul Căpeteniei, așteptăm de atâta timp o fetiță drăguță din țări străine, cum ești tu, Domnișorico.

— Să se ducă acolo sus, să ia cartea magică, să găsească vraja care te scapă de invizibilitate și s-o spună. Și ne-am jurat cu toții ca pe primii străini care debarcă pe insula asta (dacă au cu ei o fetiță drăguță, fiindcă altminteri n-ar mai conta) să nu-i lăsăm să scape cu viață, dacă nu ne rezolvă nouă problema. Și de aceea, domnilor, dacă fetița voastră nu se pune pe treabă, cu durere va trebui să vă tăiem la toți beregata. Luați-o ca pe o îndatorire și nu vă supărați, vă rog.

— Nu vă văd armele, zise Pișpirici, Sunt și ele invizibile?

Nici nu isprăvi bine de rostit aceste cuvinte, că și auziră un vâjâit puternic, iar în clipa următoare o sulită se înfipse, vibrând și tremurând, într-unul dintre copacii din spatele lor.

— Uite o sulită, chiar așa, zise Glasul Șefului.

— Chiar așa, Șefule, chiar așa, îl îngânără ceilalți. Nici nu se putea să o azvârli mai bine.

— Și a plecat din mâna mea, continuă Glasul Căpeteniei. Obiectele pot fi văzute când sunt despărțite de noi.

— Dar de ce vrei să fac tocmai eu asta? Întrebă Lucy. De ce nu poate face asta cineva dintre voi? Ce, voi n-aveți fetițe?

— Nu-ndrăznim, nu-ndrăznim, ziseră toate Vocile. Nu ne mai ducem acolo sus.

— Altfel spus, zise Caspian, îi cereți acestei domnițe să înfrunte o primejdie la care nu aveți curajul să le împingeți pe surorile și pe fiecele voastre!

— Exact, exact, ziseră toate Vocile, cu veselie. Nici că se putea să o fi spus mai bine. Ehei, se vede că ai făcut ceva școală, se vede. Oricine își poate da seama.

— În viața mea n-am auzit ceva mai revoltător – încep Edmund, însă Lucy îl întrerupse:

— Trebuie să mă duc acolo sus noaptea, ori merge și ziua?

— Oh, ziua, ziua, sigur că da, zise Glasul Căpeteniei. Nu noaptea. Nimeni nu-ți cere așa ceva. Să te duci sus pe beznă? Nici pomeneală!

— Bine, atunci, sunt de acord, zise Lucy. Nu, continuă ea, întorcându-se spre ceilalți, nu încercați să mă opriți. Nu vă dați seama că e zadarnic? Uite câți sunt aici. Nu ne putem lupta cu ei. Pe când, în cealaltă variantă, există o șansă.

— Bine, dar dacă dai nas în nas cu vrăjitorul? Zise Caspian.

— Știu, spuse Lucy. Dar poate că nu-i chiar atât de rău pe cât susțin ei. Nu vezi că indivizii ăștia nu-s prea curajoși?

— Oricum, nu sunt nici prea inteligenți, zise Eustace.

— Uite ce e, Lu, spuse Edmund. Efectiv, nu te putem lăsa să faci așa ceva. Întreabă-l pe Pișp, sunt sigur că îți va spune același lucru.

— Dar o fac ca să-mi salvez mie viața, la fel și pe a voastră, spuse Lucy. N-am chef să fiu ciopârțită în bucățele cu săbii invizibile, pricepeți?

— Maiestatea sa are tot dreptul să procedeze cum crede de cuviință, interveni Pișpirici. Dacă am avea cât de cât speranța de a o salva prin luptă, datoria noastră ar fi foarte clară, însă, după părerea mea, nu există nici cea mai mică speranță de a izbuti așa ceva. Iar serviciul pe care i-l cer ei nu contravine nicidecum onoarei Maiestății sale, fiind dimpotrivă un gest nobil și eroic. Dacă inima îi dă ghes Reginei să-și asume riscul de a-l înfrunta pe vrăjitor, eu unul n-am să mă opun.

Cum nimeni nu-l văzuse pe Pișpirici înfricoșat de ceva, el putea spune acest lucru fără să se simtă nicidecum jenat. Băieții, însă, cărora le fusese frică destul de des, se făcură roșii ca racul. Oricum, fiind totul foarte limpede și rațional, se văzură nevoiți să cedeze. Când li se comunică decizia, oamenii invizibili izbucniră în urale zgomotoase, iar Glasul Căpeteniei (susținut călduros de ceilalți) îi pofti pe namieni la cină, invitându-i să petreacă noaptea în mijlocul lor. Eustace nu prea voia să accepte, însă Lucy spuse:

— Am convingerea că nu sunt niște mincinoși; putem avea încredere în ei.

Ceilalți îi dădură dreptate. Și așa, însoțiți de un vacarm teribil de bubuituri (care deveniră tot mai zgomotoase când ajunseră în curtea pietruită, unde totul răsună mai tare), se întoarseră cu toții spre casă.

Capitolul 10

CARTEA VRĂJITORULUI.

Oamenii invizibili își ospătară musafirii împărătește. Era foarte nostim să vezi cum farfuriile și platourile apăreau la masă, fără să le aducă nimeni. Ar fi fost nostim și dacă le-ar fi văzut mișcându-se prin aer deasupra podelei,

așa cum te gândeai că se putea întâmpla dacă erau duse de mâini invizibile. Nu, însă. Farfuriile și platourile înaintau prin sufrageria lungă, săltând și topăind. La fiecare săritură, ajungeau la o înălțime de aproximativ patru metri și jumătate în aer; pe urmă cădeau și se opreau brusc cam la un metru de sol. Dacă farfuria era plină cu supă sau tocană, rezultatul era de-a dreptul dezastruos.

— Încep să fiu foarte curios în privința acestor oameni, îi șopti Eustace lui Edmund. Crezi că sunt chiar făpturi omenești? Mai degrabă cred că seamănă cu niște lăcuste uriașe sau cu niște broaște gigantice, ce părere ai?

— Mie nu mi se pare, spuse Edmund. Dar nu-i băga în cap lui Lucy ideea cu lăcustele. Nu prea-i plac insectele, mai ales cele mari.

Masa ar fi fost mai plăcută dacă nu s-ar fi făcut atâta murdărie și, de asemenea, dacă toată conversația n-ar fi constat doar din încuviințări. Oamenii invizibili încuviințau absolut orice; într-adevăr, mai toate remarcile lor erau astfel formulate încât n-aveai cum să nu fii de acord cu ele: „Am zis eu întotdeauna, când ți-e foame, vrei să mănânci” sau: „Se întunecă; așa se întâmplă mereu seara”; ori: „Ah, ai trecut prin apă. Te-ai cam udat, nu-i așa?” Iar Lucy nu-și putea lua ochii de la intrarea întunecoasă ce se căsca la picioarele scării – o vedea de unde stătea – și se tot întreba ce avea să găsească sus, pe acele trepte, a doua zi dimineăta. Mâncarea a fost, oricum, bună, cu supă de ciuperci, pui fiert, șuncă fiartă, agrișe, coacăze, lapte covăsit, smântână, lapte dulce și mied. Celorlalți le plăcu miedul, dar lui Eustace îi păru rău după aceea că băuse.

Când se sculă a doua zi dimineăta, Lucy avu acea senzație tipică zilelor când te trezești știind că te duci la examen sau la dentist. Era o dimineăta frumoasă, cu albine care zumzăiau intrând și ieșind pe fereastra deschisă spre o pajiște aidoma celor din Anglia. Se îmbracă, după care încercă să discute și să mănânce la micul dejun, ca în oricare altă zi. Pe urmă, după ce primi instrucțiuni de la Glasul Șefului cu privire la ceea ce trebuia să facă sus, își luă rămas bun de la ceilalți, nu spuse nimic, se îndreptă spre prima treaptă și începu să urce pe scară, fără să mai privească înapoi.

Bine măcar că era lumină. Într-adevăr, drept în fața ei, în capătul primului șir de trepte se afla o fereastră. Cât timp s-a aflat pe această parte a scării, a tot auzit tic-tacul pendulei din holul de dedesubt. Ajunse pe urmă pe palier și trebui să cotească la stânga, spre următorul rând de trepte; după aceea, nu mai auzi ceasul de jos.

Și iat-o sus, în capul scărilor. Lucy văzu un culoar lung și lat, cu o fereastră mare în celălalt capăt. Din câte se părea, culoarul mergea pe toată lungimea casei. Era plin de sculpturi în lemn, lambriuri și covoare, din el deschizându-se nenumărate uși, pe o parte și pe cealaltă.

Încremeni locului; nu auzea nimic – nici chițcăit de șoarece, nici bâzâit de muscă, nici foșnet de perdele, absolut nimic – doar bătăile inimii ei.

„Ultima ușă pe stânga”, își zise ea, în gând. Cam neplăcut că se nimerise să fie tocmai ultima. Ca să ajungă până acolo, trebuia să depășească nenumăratele camere înșirate pe culoar. Și în oricare din aceste încăperi era posibil să fie vrăjitorul – dormind, sau treaz, sau invizibil, ori chiar mort. N-avea, însă, rost să se gândească la asta. Așa că se puse în mișcare.

Covorul era atât de gros, încât pașii ei nici nu se auzeau.

„Deocamdată, n-am de ce mă teme”, se îmbărbătă Lucy, în sinea ei. Într-adevăr, pe culoarul scăldat în razele soarelui domnea o liniște desăvârșită; ba chiar calmul acela părea într-un fel cam ciudat. Ce frumos ar fi fost dacă pe uși n-ar fi fost pictate cu roșu aprins niște semne stranii – chestii răsucite și complicate pare aveau desigur înțelesul lor, pesemne nu prea plăcut. Și ce drăguț ar fi fost, de asemenea, dacă pe pereți n-ar fi atârnat toate măștile alea. Nu fiindcă ar fi fost tocmai urâte – sau chiar atât de urâte – însă orbitele goale arătau efectiv bizar, iar dacă dădeai frâu liber imaginației îți închipuiai că, de îndată ce te întorceai cu spatele, măștile alea făceau tot felul de lucruri.

După ce trecu cam de a șasea ușă, trase prima sperietură zdravănă. Timp de o secundă, avu senzația că o mutrișoară bărboasă și răutăcioasă țâșnise din perete, strâmbându-se la ea. Își impuse să se oprească și să se uite mai bine. Dar nu era nicidecum un chip de om. Era o oglinjoară de forma și de mărimea feței ei, cu păr deasupra și o barbă care atârna dedesubt, astfel încât atunci, când te uitai în oglindă, fața se încadra perfect între păr și barbă, de parcă ar fi fost ale tale. „M-am zărit în oglindă, cu coada ochiului, când treceam” își zise Lucy, în gând. Atât și nimic mai mult. Nu e nimic rău. Numai că nu-i plăcea cum arăta la față cu părul și barba de la oglindă, așa că își văzu de drum. (Nu știu la ce servea Oglinda Bărboasă, fiindcă nu sunt vrăjitor).

Până să ajungă la ultima ușă pe strângă, Lucy începu să se întrebe dacă nu cumva coridorul se lungise de când se pusese ea în mișcare și dacă acest

lucru nu făcea parte din magia casei. În cele din urmă, însă, ajunse acolo. Iar ușa era deschisă.

Era o încăpere spațioasă, cu trei ferestre mari, plină din tavan până în podea cu rafturi înțesate de cărți; Lucy nu văzuse în viața ei atâtea cărți – cărțicele de tot felul, cărți umflate și dolofane, volume mult mai mari decât orice Biblie de la biserică, toate legate în piele, mirosind a vechi, a cultură și a vrăjitorie. Dar știa din instrucțiunile primite că nu trebuia să-și bată capul cu ele. Căci Cartea, Cartea de vrăjitorie se afla pe un pupitru, drept în mijlocul camerei. Își dădu seama că trebuia să citească din ea stând în picioare (și oricum nici nu existau scaune) și, de asemenea, că n-avea încotro și era nevoită să se plaseze cu spatele la ușă. Așa că se întoarse numaidecât să închidă ușa.

Dar ușa nu se închidea.

S-ar putea ca unele persoane să nu fie de acord cu Lucy în această privință, însă eu cred că a avut perfectă dreptate. Zicea că n-ar fi deranjat-o dacă ar fi putut închide ușa, fiindcă era tare neplăcut să fii nevoit să stai într-un asemenea loc, cu o ușă deschisă drept în spate. Și eu aș fi avut aceeași reacție. N-avea, însă, încotro.

Ceea ce o îngrijora destul de mult era mărimea cărții.

Glasul Căpeteniei nu putuse să-i dea nici o lămurire în privința locului unde se găsea în Carte vraja prin care lucrurile deveneau vizibile. Ba păruse destul de mirat de întrebarea ei. EL considera normal ca Lucy să înceapă cu începutul și să continue pas cu pas, până ce ajungea la punctul dorit; era limpede că mintea lui nu concepea altă metodă de a găsi ceva într-o carte. „Bine, dar s-ar putea să-mi ia zile și săptămâni întregi!”, zise Lucy privind volumul uriaș, „și am deja senzația că mă aflu aici de câteva ceasuri bune”.

Se duse la pupitru și își așeză mâna pe carte; simți niște furnicături prin degete când atinse volumul, de parcă ar fi curentat-o. Încercă s-o deschidă, dar la început nu izbuti; asta, totuși, se datora faptului că era ținută închisă de două catarama de plumb, pe care, desfăcându-le, reuși destul de ușor să deschidă cartea. Dar ce carte!

Era scrisă de mână și nu tipărită; un scris clar și regulat, foarte caligrafic, cu litere ample, atât de frumos, încât Lucy rămase fascinată un minut întreg, contemplând rândurile minunate și nemaigândindu-se să le deslușească înțelesul. Hârtia era netedă și moale, mirosind tare plăcut; iar pe margini și în jurul letrinelor colorate de la începutul fiecărei vrăji se aflau desene.

Nu exista pagină de titlu și nici titlu; vrăjile și farmecele începeau direct, primele neprezentând prea multă importanță. Cum să scapi de negi (spălându-te pe mâini sub clar de lună într-un lighean de argint), cum să alungi durerea de dinți și crampele, precum și o vrajă pentru a prinde un roi de albine. Imaginea omului pe care îl dureau dinții era atât de reală, încât dacă o priveai prea mult simțeai că te apucă și pe tine durerea de dinți și de măsele, iar albinele aurii care erau desenate de jur împrejurul celei de-a patra vrăji îți lăsau impresia că zboară cu adevărat.

Lui Lucy nu-i venea să se dezlipească de această primă pagină, însă când întoarse foaia, următoarea era exact la fel de interesantă, „ar trebui să trec mai departe” își zicea ea. Și așa a parcurs în fugă vreo treizeci de pagini din care, dacă le-ar fi putut ține minte, ar fi învățat cum să găsești o comoară îngropată, cum să-ți aduci aminte de ceva, cum să uiți un lucru pe care voiai să-l dai uitării, cum să-ți dai seama când cineva spune adevărul, cum să aduci (sau să alungi) vântul, ceața, ninsoarea, lapovița sau ploaia, cum să adormi pe cineva și cum să-i faci cuiva cap de măgar (cum i-au făcut bietului Fundulea). Și pe măsură ce citea, imaginile deveneau tot mai frumoase și mai reale.

Pe urmă, ajunse la o pagină atât de încărcată de imagini, încât aproape nici nu mai remarcai scrisul. Aproape – însă ea totuși a remarcat primele cuvinte: Un farmec fără greș pentru a-i da frumusețe celei care îl rostește peste puzderia omenească. Lucy se zgâia la poze, cu fața lângă pagină și deși inițial i se păruseră înghesuite și așezate alandala, constată că acum le vedea foarte clar. Prima imagine înfățișa o fată stând în picioare la un pupitru și citind dintr-o carte uriașă. Iar fata era îmbrăcată exact ca Lucy. În poza următoare, Lucy (căci fata din poză era chiar Lucy) stătea cu gura căscată și, cu o expresie destul de înspăimântătoare, psalmodia sau recita ceva. În cea de a treia imagine, frumusețea de dincolo de puzderia de oameni venise la ea. Era tare ciudat că, având în vedere cât de mici i se păruseră inițial pozele, Lucy cea din imagine arăta la fel de mare ca Lucy cea din realitate; se uitau ochi în ochi, iar după câteva minute Lucy cea din realitate întoarse privirea fiind orbită de frumusețea celeilalte Lucy; deși i se părea că celălalt chip semăna cât de cât cu ea. Iar acum imaginile se îngrămădiră iute spre ea. Se văzu stând sus pe tron la un turnir din Calormen, toți regii din lume luptând pentru a o cuceri, fiind nespus de frumoasă. După aceea turnirele se preschimbară în războaie adevărate, iar

Namia și Archenland, Telmar și Calormen, Gâlma și Terebinthia au fost pustiite de furia regilor, a ducilor și a marilor lorzi, care se luptau pentru favorurile ei. Pe urmă, totul s-a schimbat, iar Lucy, frumoasă cum nu era alta pe pământ, se întorsese înapoi în Anglia. Iar Susan, care fusese dintotdeauna frumusețea familiei, venise acasă din America. Susan din poză semăna leit cu Susan din realitate, numai că era mai urâtică și cu un aer mai răutăcios. Iar Susan era geloasă pe frumusețea răpitoare a lui Lucy, însă asta nici nu conta, fiindcă nimănui nu-i mai păsa acum de Susan.

— Voi rosti vraja, zise Lucy. Nu-mi pasă. O voi rosti.

Spusese „Nu-mi pasă”, fiindcă avea sentimentul puternic că n-ar fi trebuit s-o facă.

Dar, când se uită din nou la primele cuvinte ale vrăjii, acolo în mijlocul scrisului, unde știa sigur că nu fusese nici o poză, descoperi chipul măreț al unui leu, al Leului Aslan însuși, care o privea fix. Era pictat cu un auriu atât de strălucitor, încât i se păru că iese din pagină și vine spre ea; și, într-adevăr, după aceea n-a putut băga mâna în foc niciodată că nu se mișcase un pic. Oricum, cunoștea prea bine expresia aceluia chip. Mârâia, arătându-și aproape toți colții. I se făcu nemaipomenit de frică și întoarse iute pagina.

Ceva mai încolo ajunse la o vrajă cu ajutorul căreia puteai afla ce gândesc prietenii tăi despre tine. Lucy își dorise tare mult să încerce cealaltă vrajă, care te făcea cea mai frumoasă ființă de pe pământ.

Considera, așadar, că dacă tot renunțase la vraja aceea, trebuia măcar s-o spună pe aceasta. Așa că, în mare pripă, de teamă să nu se răzgândească, rosti cuvintele (nimic nu mă va convinge să vă spun care au fost). Apoi, așteptă să se întâmple ceva.

Cum nu se întâmpla nimic, începu să se uite la poze, și, dintr-o dată, văzu ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l vadă – imaginea unui vagon de clasa a treia, în care ședeau două școlărițe. Le recunoscuse imediat. Erau Marjorie Preston și Anne Featherstone. Acum, însă, nu mai era doar o poză. Imaginea căpătase viață. Vedea stâlpii de telegraf defilând rapid pe lângă fereastră. Pe urmă, treptat, (ca atunci când „dai drumul la radio”) începu să audă ce spuneau fetele.

— Trimestrul ăsta o să ne mai vedem și noi, zicea Anne, sau ai să fii prinsă în continuare cu Lucy Pevensie?

— Nu știi ce înțelegi tu prin „prinsă”, spuse Marjorie.

— Ei na, știi perfect la ce mă refer, îi ripostă Anne. Trimestrul trecut erai înnebunită după ea.

— Ba nu-i adevărat, negă Marjorie. Doar nu crezi că sunt proastă. Puștoaica nu e rea în felul ei. Dar pe la sfârșitul trimestrului mă cam săturasem de ea.

— Păi, află că te-ai șters pe bot în alt trimestru! Zbieră Lucy. Măgăriță fățarnică ce ești!

Dar sunetul vocii ei îi reaminti pe loc că vorbea cu o poză și că Marjorie cea reală era departe, în altă lume.

În fine, își zise Lucy în sinea ei, aveam o părere mult mai bună despre ea. Și am făcut atâtea pentru ea în trimestrul trecut, când alte fete nici nu se uitau la ea. Iar asta știa și ea foarte bine. Auzi, cum e posibil să-i zică toate astea tocmai Annei Featherstone?! Oare, toate prietenele mele sunt la fel? Există aici o mulțime de imagini. Nu, nu vreau să mă mai uit. Nu vreau, nu vreau și cu mare efort întoarse pagina, pe care i se rostogoli, din ochii triști, o lacrimă mare cât o mărgea.

Pe foaia următoare ajunse la o vrajă pentru „înviorarea minții”. Aici erau mai puține poze, dar foarte frumoase. Și, când începu să citească, Lucy constată că rândurile acelea semănau mai degrabă cu o poveste, decât cu o vrajă. Aceasta se întindea pe trei pagini, iar când o termină pe prima își dădu seama că uitase cu desăvârșire că de fapt citea. Trăia povestea aievea parcă și toate imaginile păreau și ele reale. Când isprăvi de citit și a treia pagină, zise: „E cea mai frumoasă poveste pe care am citit-o sau pe care o voi citi vreodată. Oh, mi-ar fi plăcut să o tot citesc vreo zece ani. Oricum, am s-o mai citesc măcar o dată”.

Aici, intră însă în funcțiune o parte din magia Cărții. Nu te puteai întoarce înapoi. Puteai întoarce paginile din dreapta, adică pe cele care urmau; însă pe cele din stânga, nu.

— Oh, ce păcat! Zise Lucy. Ce mult mi-ar fi plăcut s-o mai citesc o dată. În fine, măcar de n-aș uita-o. Hai să vedem... Era cu... Oh, Doamne, îmi scapă complet. Și chiar ultima pagină, uite aici, e goală. Ce carte stranie. Cum a fost posibil să uit? Știu doar că era cu un potir, o sabie, un copac și un deal verde. Dar nu-mi pot aminti mai mult. Ce să mă fac?

Însă nu și-a mai putut aminti niciodată; iar din acea zi, pentru Lucy o poveste frumoasă este cea care îi amintește de basmul uitat din Cartea Vrajitorului.

Răsfoi mai departe și, spre mirarea ei, dădu peste o pagină fără poze; însă primele cuvinte erau: Vrajă pentru a face vizibile lucrurile ascunse. O citi în gând până la capăt, ca să fie sigură că descifrase toate cuvintele grele, după care o spuse cu glas tare. Și își dădu seama imediat că avea efect, fiindcă, în timp ce vorbea, letrinele începură să se coloreze, iar pe margine apărură imagini. Ca și cum ai fi ținut deasupra focului ceva scris cu cerneală invizibilă, iar scrisul începea să se vadă treptat; numai că, în loc de culoarea aceea spălăcită de suc de lămâie (cea mai simplă cerneală invizibilă), aceasta avea nuanțe de auriu, albastru și roșu-aprins. Imaginile erau stranii, cu niște figuri care nu-i prea plăcură lui Lucy. „Pesemne că am făcut să se vadă totul, nu numai pe Bubuitori. Or mai fi nenumărate lucruri invizibile care atârnă printr-un loc ca ăsta, iar eu nu prea am chef să le văd”.

În acea clipă, auzi niște pași grei și înăbușiți care veneau pe coridorul din spatele ei; și, firește, își aminti că Vrajitorul, așa cum i se spusese, mergea desculț, călcând tiptil ca un motan. E mult mai bine să te răsucești pe călcâie ca să vezi cu ochii tăi, decât să te trezești cu ceva ce ți s-a furișat pe la spate. Așadar, Lucy se întoarse cu fața spre ușă.

Atunci, s-a luminat atât de mult la față încât, pentru o clipă (dar desigur ea nu știa) a fost aproape la fel de frumoasă ca Lucy aceea din poză; și a început să alerge înainte, cu un strigăt de încântare, întinzând brațele. Căci în pragul ușii se afla însuși Aslan, Leul, cel mai mare dintre toți Marii Regi. Și era viguros, real și cald; a lăsat-o să-l sărute și să se afunde în coama lui strălucitoare. Iar după zgomotul înfundat, ca de cutremur, ce se auzea din el, Lucy avu îndrăzneala să creadă că Leul torcea.

— Oh, Aslan, zise ea. Ce drăguț din partea ta că ai venit!

— Am fost aici tot timpul, spuse el, doar că acum tocmai m-ai făcut vizibil.

— Aslan! Strigă Lucy, aproape cu reproș. Nu-ți bate joc de mine. Cum să te faci pe tine vizibil ceva săvârșit de mine?!

— Ba chiar așa a fost, spuse Aslan. Cum crezi tu că eu aș putea să nu mă supun propriilor mele legi?!

După o scurtă pauză, continuă:

— Copila mea, zise el, cred că ai tras cu urechea.

— Am tras cu urechea?!

— Ai ascultat ce spuneau despre tine cele două colege.

— Ah, asta era? Nu m-am gândit nici o clipă că trag cu urechea, Aslan. N-a fost o vrăjitorie?

— A spiona pe cineva prin magie este exact la fel ca atunci când îl spionezi aievea. Ți-ai judecat greșit prietena. E slabă de înger, dar ține la tine. I-a fost teamă de fata aceea mai mare și a luat-o gura pe dinainte.

— Nu cred că am să pot uita vreodată ce-am auzit de la ea.

— Nu, nu vei putea.

— Oh, Doamne, făcu Lucy. Chiar am stricat totul? Vrei să zici că am fi continuat să fim prietene, dacă n-aș fi făcut ce-am făcut – și prietene bune de tot, toată viața poate – iar acum n-o să mai fim niciodată.

— Fata mea, spuse Aslan, ai uitat că ți-am explicat cândva că nimănui nu i se spune ce s-ar fi întâmplat?

— Da, Aslan, așa e, spuse Lucy. Îmi pare rău. Dar, te rog...

— Spune, scumpete.

— Voi mai putea citi vreodată povestea aceea, cea pe care nu mi-o pot aminti? Vrei să-mi spui, te rog, Aslan? Oh, te rog, frumos, te rog din suflet, haide, spune-mi.

— Da, ți-o voi povesti eu, ani și ani de-acum înainte. Acum, însă, hai. Trebuie să facem cunoștință cu stăpânul acestei case.

Capitolul 11

LĂBUȚELE-DE-PLUȘ SUNT FERICITE.

Lucy îl urmă pe mărețul Leu pe culoar și văzu numai decît venind spre ei un bătrîn, desculț și îmbrăcat cu o mantie roșie. Avea părul alb, cu o cunună din frunze de stejar, iar barba îi atârna pînă la cingătoare; mergea sprijinit de un toiag gravat straniu. Când îl văzu pe Aslan, făcu o plecăciune adîncă și zise:

— Bun venit, stăpâne, în cea mai umilă dintre casele tale.

— Nu ți s-a făcut lehamite, Coriakin, să domnești peste niște supuși atît de neghiobi, cum sunt cei pe care ți i-am dat eu aici?

— Nu, zise Vrajitorul, proști sunt, într-adevăr, dar răi, nu. Am început să țin destul de mult la făpturile astea. Uneori, firește, îmi cam pierd răbdarea tot așteptînd ziua cînd vor putea fi cârmuiți prin înțelepciune și nu prin vraja asta grosolană.

— Toate la vremea lor, Coriakin, replică Aslan.

— Da, toate cînd le vine timpul, stăpâne, îi răspunse vrăjitorul. Ai de gînd să li te arăți?

— Nici gând, zise Leul, cu un fel de mârâit care (se gândi Lucy) voia să semene a râs. I-aș băga în sperieți de tot. Multe stele vor îmbătrâni și vor veni să-și afle odihna în insule, până ca poporul tău să fie copt pentru așa ceva. Iar astăzi, înainte de asfințit, trebuie să-i fac o vizită lui Bunilă Piticul, care șade în castelul din Cair Paravel numărând zilele până la întoarcerea acasă a stăpânului său, Caspian. Am să-i spun toată povestea ta, Lucy. Nu mai fi așa de tristă. Ne vom reîntâlni curând.

— Te rog, Aslan, zise Lucy, ce înțelegi tu prin „curând”?

— Pentru mine toate vremurile înseamnă curând, zise Aslan; și instantaneu se făcu nevăzut, iar Lucy rămase singură cu Vrajitorul.

— A plecat! Spuse el. Și-am rămas amândoi abătuți și mârniți. Așa e întotdeauna, nu-l poți ține în loc; nu-i ceea ce s-ar numi un leu îmblânzit. Ei, ia spune, ți-a plăcut cartea mea?

— Unele părți din ea, da, foarte mult, răspunse Lucy. Ai știut tot timpul că eram acolo?

— Păi, firește că am știut, când i-am lăsat pe Nătărăi să se facă invizibili, că în curând vei veni ca să risipești vraja. Nu știam exact ziua. Iar în dimineața asta n-am prea fost atent. După cum vezi, m-au făcut și pe mine invizibil, iar când sunt invizibil mi-e mereu teribil de somn. Of! Vai!

— Uite, iară casc. Ți-e foame?

— Păi, da, un pic, spuse Lucy. Habar n-am cât e ceasul.

— Vino, o chemă Vrajitorul. Toate vremurile înseamnă, poate, „curând”, pentru un Aslan. Dar la mine acasă, toate momentele când ți-e foame înseamnă ora unu.

Făcură câțiva pași pe culoar, după care Vrajitorul deschise o ușă. Lucy pătrunse într-o încăpere plăcută, plină de soare și flori. Când intrară, masa era goală, numai că era, desigur, o masă vrăjită, așa că, la un cuvânt al bătrânului, apărură numaidecât fața de masă, tacâmurile de argint, farfuriile, paharele și mâncarea.

— Sper să-ți placă, spuse el. Am încercat să-ți ofer o altfel de mâncare decât ai avut în ultima vreme, ceva care să semene mai degrabă cu ce mănânci tu acasă la tine, în țara ta.

— E delicios, zise Lucy; și chiar era. O omletă, proaspăt scoasă din cuptor, friptură rece de miel cu mazăre verde, înghețată de căpșuni, limonadă între feluri și, la sfârșit, o cană de cacao. Vrajitorul, însă, nu bău decât vin și

mâncă doar niște pâine. Nu avea de ce să se sperie de el, așa că, în scurt timp, ajunseră să stea la taclale ca niște vechi prieteni.

— Când o să-și facă efectul vraja? Întrebă Lucy. Nătărăii or să fie iarăși vizibili?

— Oh, da, chiar sunt de pe acum. Dar probabil că încă dorm cu toții; întotdeauna se odihnesc la mijlocul zilei.

— Dar acum, că sunt iarăși vizibili, ai să-i lași să scape de urâtenie? Ai să-i faci la loc cum erau înainte?

— Ei, cam grea întrebarea, spuse Vrajitorul. Păi, vezi tu, doar ei își închipuiau că erau tare arătoși înainte. Ei zic că au fost urâțiți, dar eu n-aș prea zice că asta s-a întâmplat. Mulți ar zice că a fost, de fapt, o schimbare în bine.

— Sunt chiar atât de înfumurați?

— Da. Sau, oricum, așa e Nătărăul Șef, care i-a învățat și pe ceilalți să fie la fel. Cred orbește tot ce spune el.

— Am remarcat și noi, zise Lucy.

— Da, într-un fel, ne-am descurca mai bine fără el. Desigur, aș putea să-l transform în altceva, sau să-i fac o vrajă ca ceilalți să nu mai creadă o boabă din tot ce spune el. Dar nu-mi place să fac așa ceva. E mai bine pentru ei să-l admire pe el, decât să nu admire pe nimeni.

— Dar pe tine nu te admiră? Întrebă Lucy.

— Oh, pe mine, nu, răspunse Vrajitorul. Pe mine nu m-ar admira nici în ruptul capului.

— De ce i-ai urâtit – adică, „urâtit” după opinia lor?

— Păi, nu voiau să facă ce li se spunea. Treaba lor e să se îngrijească de grădină și să crească animale pentru hrană – nu pentru mine, cum își închipuie ei, ci pentru ei. Or, dacă nu-i împingeam eu de la spate, nici vorbă să facă așa ceva. Și, firește, o grădină trebuie udată, așa că ai nevoie de apă. Cam la jumătate de kilometru, sus pe deal, există un izvor tare bun. Iar din acel izvor pornește un râu care curge exact pe lângă grădină. Tot ce le-am cerut eu să facă a fost să ia apă din râu, în loc să se cocoate cu greu sus la izvor, cu gălețile după ei, de două-trei ori pe zi, de veneau frânți de oboseală și cu apa vărsată pe jumătate. Numai că nu voiau să priceapă. Iar în cele din urmă au refuzat categoric.

— Sunt chiar atât de proști? Întrebă Lucy.

Vrajitorul oftă.

— Nici nu-ți poți închipui câte necazuri am avut cu ei. Acum câteva luni, le intrase în cap să spele farfuriile și cuțitele înainte de masă: ziceau că economisesc timp după aceea. I-am prins plantând cartofi fierți, ca să nu mai trebuiască să-i gătească atunci când îi scot din pământ. Într-o bună zi, pisica a intrat în lăptărie și vreo douăzeci de indivizi s-au apucat să scoată laptele afară; dar nimeni nu s-a gândit să scoată mai bine pisica de acolo. Văd, însă, că ai terminat. Hai să mergem să ne uităm la Nătărăi, acum când pot fi iarăși văzuți.

Intrară într-o altă cameră, plină de instrumente lustruite, tare complicate – ca de pildă Astrolabi, Planetarii, Cronoscoape, Poesimetre, Coriambuse și Theodolinde – iar aici, când ajunseră la fereastră, Vrajitorul spuse:

— Uite. Uite-i pe Nătărăii tăi.

— Nu văd pe nimeni, zise Lucy. Dar ce sunt cheștiile alea ca niște ciuperci?

Cheștiile acelea spre care arăta cu degetul erau împrăștiate ca niște punctișoare, pe tot gazonul. Semănau, într-adevăr, foarte mult cu niște ciuperci, dar erau mult mai mari – piciorul cam de un metru înălțime, ia pălăria cam la fel de lungă, dintr-o margine în cealaltă. Privind mai atent, observă că piciorușul nu se îmbina cu pălăria pe mijloc, ci lateral, ceea ce îți lăsa impresia de dezechilibru. Și mai era ceva – ca un fel de legăturică – pusă pe iarbă lângă fiecare picioruș. De fapt, pe măsură ce le studia mai bine, nu i se mai părea că seamănă atât de mult cu niște ciuperci. Pălăria nu era, de fapt, rotundă, cum avusese ea senzația la început. Era mai mult lungă decât lată, lărgindu-se la un capăt. Erau foarte multe chești din astea, poate peste cincizeci la număr.

Orologiul bătu ora trei.

De îndată se întâmplă ceva nemaipomenit. Toate „ciupercile” se răsturnară brusc cu susul în jos. Legăturicile de lângă tulpine erau capete și trupuri. Iar tulpinele erau de fapt picioare. Dar nu câte două picioare la fiecare trup. Fiecare trup avea un singur picior gros exact dedesubt (nu într-o parte, ca la oamenii cu un singur picior), iar la capăt o singura labă enormă – cu degete late, răsucite un pic în sus, încât laba piciorului semăna cu o canoe mititică. Lucy își dădu seama într-o clipă de ce i se păruse că semănau cu niște ciuperci. Până atunci, stătuseră lungiți pe spate, cu piciorul întins drept în sus și cu laba aceea enormă lățită deasupra. A aflat după aceea că acesta era modul lor obișnuit de a se odihni; căci laba piciorului îi ferea de ploaie și de

soare, așa că, pentru un Monopod, a sta lungit sub propria labă a piciorului era ca și cum s-ar fi aflat sub un cort.

— Oh, ce caraghioși sunt, strigă Lucy izbuncnind în râs. Tu i-ai făcut așa?

— Da, da i-am transformat pe Nătărăi în Monopози, zise Vrăjitorul. Râdea și el în hohote, de-i șiroiau lacrimile pe obraji. Dar, ia te uită, mai adaugă el.

Și, într-adevăr, avea ce vedea. Firește, acești omuleți cu un singur picior nu puteau merge sau alerga, la fel ca noi. Înaintau sărind, ca puricii și ca broaștele. Și ce sărituri făceau!

— De parcă fiecare picior ar fi fost un ghem de arcuri. Și cu ce ricoșeu aterizau; de aici venea bubitul acela care o nedumerise atât de mult pe Lucy, în urmă cu o zi. Iar acum țopăiau în toate direcțiile, strigându-și unii altora:

— Hei, băieți! Suntem iarăși vizibili.

— Chiar așa, ce vizibili suntem, zise unul cu o căciuliță cu moț, care se vedea limpede că era Monopodul Șef. Și, ascultați-mă pe mine ce vă spun, când niște tipi sunt vizibili, păi, sigur, se pot vedea unul pe altul.

— Ah, întocmai, Șefule, întocmai, strigară ceilalți. Foarte adevărat. Nimeni n-are minte mai limpede decât tine. Nici că s-ar fi putut să ne explici mai clar.

— Fetița aia l-a surprins pe bătrân moțăind, zise Monopodul Șef. L-am bătut de data asta.

— Exact asta voiam să spunem și noi, îngână corul. Ești tot mai tare, Șefule. Ține-o așa, ține-o așa.

— Dar cum de îndrăznesc să vorbească despre tine în halul ăsta? Întrebă Lucy. Ieri mi s-a părut că erau tare speriați. Nu-și dau seama că poate îi auzi?

— Asta-i una dintre chestiile caraghioase la Nătărăi, zise Vrăjitorul. Când vorbesc despre mine de parcă eu cârmuiesc totul, aud orice și sunt extrem de periculos; când își închipuie că mă pot duce de nas cu poante de care s-ar prinde și un ține – noroc bun, treaba lor!

— Va trebui să fie preschimbați la loc în forma lor inițială? Se interesă Lucy. Oh, nu văd răul dacă ar rămâne așa cum sunt. Chiar îi deranjează atât de mult? Par destul de fericiți. Zău așa – uite cum țopăie. Dar cum arătau înainte?

— Ca niște pitici obișnuiți, îi răspunse el. Dar nu atât de drăguți ca aceia pe care îi aveți voi în Namia.

— Ce păcat ar fi să-i transformi la loc, spuse Lucy. Sunt tare nostimi și destul de drăguți. Crezi că ar conta dacă le-aș spune asta?

— Sunt convins că da – dacă izbutești să le bagi ideea asta în cap.

— Vrei să vii cu mine să încercăm?

— Nu, nu. Te poți descurca mult mai bine fără mine.

— Îți mulțumesc din suflet pentru prânz, spuse Lucy și, întorcându-se, plecă repede. Coborî în fugă scările pe care urcase atât de agitată în acea dimineață, iar când ajunse jos se ciocni cu Edmund. Erau și ceilalți acolo, așteptând-o, așa că pe Lucy o mustră conștiința când le văzu chipurile îngrijorate și își dădu seama că uitase pur și simplu de ei atâta vreme.

— E în regulă, le strigă ea. Totul e în regulă. Vrajitorul e un băiat de zahăr – și l-am văzut și pe El – pe Aslan.

Zbură apoi ca vântul de lângă ei, drept în grădină. Aici, Monopozii săreau de se zgâlțâia pământul și zbierau de răsună văzduhul. Topăielile și țipetele se întetiră când o văzură pe Lucy.

— Uite-o, uite-o, strigară ei. De trei ori „ura” pentru fetiță. Ah! Ce l-a mai fraierit pe moșneag, zău așa.

— Și regretăm nespus, zise Monopodul Șef, că nu-ți putem oferi plăcerea de a ne vedea așa cum eram înainte de a fi urâțiți, căci nici nu ți-ar veni să crezi, efectiv, pentru că fără tăgadă suntem îngrozitor de urâți acum, de ce să te mințim?!

— Ehe, Șefule, așa suntem, așa suntem, repetară ceilalți ca o flașnetă, topăind ca niște baloane de jucărie. Că bine mai zici, că bine mai zici, pe cuvânt.

— Dar mie nu mi se pare că sunteți urâți, zbieră Lucy, ca să se facă auzită. Eu consider că sunteți tare drăguți.

— I-auzi, i-auzi, ziseră Monopozii. Mare adevăr ai zis, domnișorico. Foarte drăguți suntem, să știi. Nici că există fapte mai chipeșe.

Rostiră aceste cuvinte fără nici un fel de mirare, ca și cum nici nu și-ar fi dat seama că își schimbaseră părerea.

— Păi, a vrut să zică, interveni Monopodul Șef, că eram tare drăguți înainte de a fi urâțiți.

— Așa-i, Șefule, așa-i, îngânară ceilalți. Chiar asta a zis. Am auzit cu urechile noastre.

— Ba nu, răcni Lucy. Am zis că sunteți tare drăguți acum.

— Întocmai, așa a zis, spuse Monopodul Șef, că eram tare drăguți atunci.

— Auzi-i pe amândoi, auzi-i pe amândoi, ziseră Monopozii. Mai rar doi ca ei. Întotdeauna au dreptate. Nici că ar fi putut grăi mai bine.

— Dar spunem exact contrariul fiecare, zise Lucy, bătând din picior, iritată.

— Chiar așa, sigur că da, chiar așa, ziseră Monopozii. Ce poate fi mai grozav decât să spui contrariul. Țineți-o tot așa, amândoi.

— Voi scoateți omul din minți, zise Lucy, renunțând.

Însă Monopozii păreau absolut încântați, așa că ajunse la concluzia că, pe ansamblu, conversația fusese o reușită.

Și, înainte ca toată lumea să se ducă la culcare în acea seară, se petrecu o întâmplare care-i făcu și mai mulțumiți de starea lor de făpturi cu un singur picior. Caspian și toți namieii s-au întors cât mai repede posibil pe țărm, ca să le povestească noutățile lui Rhince și celorlalți aflați la bordul corabiei „Zori de zi”, care erau acum destul de îngrijorați. Și, firește, Monopozii i-au însoțit, săltând ca niște mingi de fotbal și aprobându-se unii pe alții în gura mare, până ce Eustace a zis:

— Ce bine ar fi dacă Vrajitorul i-ar face de neauzit, în loc de invizibili.

A regretat curând că îl luase gura pe dinainte, fiindcă a trebuit să le explice că a fi „de neauzit” înseamnă că nu poți fi auzit, și, cu toate că s-a căznit mult, n-a rămas cu impresia că Monopozii au priceput, iar ceea ce l-a deranjat mai mult a fost ce i-au spus ei la sfârșit:

— Ehe, nu știi să explici ca Șeful nostru. Dar vei învăța, tinere, vei învăța. La el să iei aminte, îți arată el cum să vorbești. Mare orator mai e!

Când ajunseră la golf, Pișpirici avu o idee genială. Puse să i se coboare bărcuța de nuiel și se apucă să vâslească singur, fâțându-se încolo și încoace, până ce le stârni interesul Monopozilor. Pe urmă, se ridică în picioare și zise:

— Stimați și inteligenți Monopozi, vouă nu vă trebuie bărci, căci aveți laba piciorului cu care puteți pluti pe apă. Așa că, zdup ușurel în mare și o să vedeți voi ce bine e.

Monopodul Șef se împotrivi, prevenindu-i pe ceilalți că apa era udă, însă doi-trei tinerei se încumetară numaidecât să sară în mare; după aceea, le urmară și alții exemplul, iar în final toată șleahta. Mergea de minune. Laba aceea uriașă a Monopozilor funcționa ca o plută sau ca o barcă, iar când Pișpirici i-a învățat cum să-și croiască vâsle și lopeți, au început să se foiască prin golf și în jurul corabiei „Zori de zi”, aidoma unei flote de mici canoe, cu câte un piticuț gras stând în picioare la pupa fiecărei bărcuțe. Și s-au luat la întrecere, făcând curse de viteză, iar de pe corabie li s-au coborât drept premii sticle de vin și marinarii stăteau aplecați peste parapet și râdeau de mama focului, ținându-se cu mâinile de burtă.

Nătărăii erau, de asemenea, foarte încântați de noul lor nume de Monopozi, care li se părea un cuvânt cu rezonanțe magnifice, cu toate că nu prea pricepeau ei ce înseamnă.

— Asta suntem noi, zbierau ei ca apucații, Banipuzi, Pomonozi, Mânzimonși.

Exact cum le venea pe limbă să-și spună. Curând, însă, făcură o combinație, pornind de la vechiul lor nume și ajunseră în final să se boteze singuri „Lăbuțe-de-pluș”; și așa, probabil, îi va chema în veacuri de acum înainte.

În seara aceea, toți namienii au cinat sus cu Vrajitorul, iar Lucy a remarcat cât de diferit i se părea acum acest palier, când nu-i mai era deloc frică. Semnele misterioase de pe uși erau în continuare misterioase, dar acum aveau parcă înțelesuri vesele și inofensive și până și oglinda bărboasă părea mai degrabă nostimă decât înspăimântătoare. La masă, fiecare a primit, prin magie, mâncarea și băutura preferată, iar după cină Vrajitorul a făcut o vrăjitorie foarte folositoare și frumoasă. A așternut pe masă două foi de pergament și l-a rugat pe Drinian să le facă o relatare la zi a călătoriei lor pe mare: și, pe măsură ce Drinian povestea, tot ce zugrăvea el în cuvinte apărea desenat pe pergament cu linii fine și clare, până ce, în cele din urmă, fiecare

foaie s-a preschimbat într-o splendidă hartă a Oceanului de Răsărit, pe care puteai vedea țărmuri ca Terebinthia, Gâlma, Cele Șapte Insule, Insulele Părăsite, Insula Balaurului, Insula Arsă, Apa Morții și Țara Nătărăilor, toate în mărimea și poziția potrivită. Au fost cele mai bune hărți ale acelor mări, mai bune decât toate celelalte făcute ulterior, fără vrăjitorie. Căci pe hărțile acelea, deși orașele și munții arătau la început exact ca pe orice hartă obișnuită, când Vrăjitorul le-a dat o lupă au putut vedea că era vorba de imagini ale lucrurilor reale, încât contemplai în voie până și castelul, târgul de sclavi și străzile din Narrowhaven, toate foarte clare, deși văzute de la distanță, ca lucrurile pe care le privești cu telescopul, prin capătul nepotrivit. Singurul inconvenient era faptul că linia de coastă a majorității insulelor era incompletă, căci harta nu înfățișa decât ceea ce văzuse Drinian cu ochii lui. Când isprăviră, Vrăjitorul își păstră pentru el o hartă și o dădu pe cealaltă lui Caspian: și acum mai e atârnată pe perete în Camera Instrumentelor din ținutul Cair Paravel. Vrăjitorul, însă, nu le-a putut spune nimic despre mărire și ținuturile aflate în continuare spre răsărit. Le-a povestit, totuși, că în urma cam cu șapte ani o corabie namiană acostase în apele lui, avându-i la bord pe lorzii Revilian, Argoz, Mavramom și Rhoop: așa că ajunseră la concluzia că omul de aur pe care îl văzuseră zăcând în Apa Morții era pesemne Lordul Restimar.

A doua zi, Vrăjitorul a reparat prin vrăji pupa cărăbiei „Zori de zi”, acolo unde fusese stricată de Șarpele de mare și le-a umplut cala de daruri și bunătăți. S-au despărțit buni prieteni, iar când corabia a întins pânzele, la ora două după-amiaza, toate Lăbuțele-de-pluș au pornit după ea și au vâslit de zor până la gura portului, strigând și ovaționând până ce uralele lor nu s-au mai auzit deloc.

Capitolul 12

INSULA ÎNTUNECOASĂ.

După această aventură, au navigat spre sud și un pic spre răsărit timp de douăsprezece zile, cu un vânt blând, cerul fiind mai tot timpul senin, iar vremea caldă și n-au văzut nici păsări, nici pești, doar că o singură dată au fost niște balene care s-au ținut după ei la pupa, împrôșcând cu stropi. În tot acest răstimp, Lucy și Pișpirici au jucat foarte mult șah. Pe urmă, în a treisprezecea zi, Edmund a zărit de pe turela catargului ceva ce semăna cu un munte uriaș și negru, care se ridica din mare înspre babord.

Au schimbat direcția de mers și au pornit-o spre această bucată de uscat, folosindu-se în special de vâsle, căci vântul nu era prielnic navigării spre nord-est.

Când s-a întunecat, mai aveau încă mult de mers, așa că au fost nevoiți să vâslească toată noaptea. A doua zi, vremea era frumoasă, dar fără pic de adiere. Masa aceea negricioasă se afla în fața lor, mult mai aproape și mai mare, dar tot foarte voalată, încât unii au crezut că mai aveau mult de mers, iar alții au avut impresia că intră într-o zonă cețoasă.

Cam pe la ora nouă în acea dimineață, absolut dintr-o dată, s-au apropiat atât de mult, încât au putut observa că nu era vorba nicidecum de pământ și nici, în sensul folosit îndeobște, de ceață. Era o întunecime. E destul de greu de descris, însă vă puteți da seama cam cum era dacă vă imaginați senzația pe care ați avea-o privind de la gura unui tunel în adâncul lui – un tunel, băgați de seamă, atât de lung sau, în fine, atât de întortocheat, încât nu poți vedea lumina din celălalt capăt. Și știi perfect cam cum ar fi. Pe o lungime de câțiva metri, vezi șinele, traversele și pietrișul la lumina zilei; pe urmă, ceva mai încolo, le vezi ca la amurg; și apoi, destul de brusc, dar firește fără o linie clară de demarcație, toate se topesc complet într-o beznă lină și solidă. Exact așa era și acolo. Pe câțiva metri în fața, vedeau cum se umflau valurile înspumate, verzi-albăstrui. Ceva mai încolo de această porțiune, apa se vedea mai pală și mai cenușie, cum e seara târziu. Și mai încolo încă, urma o beznă desăvârșită, ca și cum s-ar fi lăsat o noapte întunecoasă, fără lună și fără stele.

Caspian îi strigă nostromului să țină corabia pe loc și toată lumea, cu excepția vâslașilor, se năpusti să privească de la proră. Nu vedeai însă nimic; te holbai doar în gol. În spatele lor erau marea și soarele, în fața lor – întunecimea.

— Să intrăm în chestia asta? Întrebă Caspian, într-un târziu.

— Eu n-aș fi de părere, zise Drinian.

— Căpitanul are dreptate, opinară câțiva marinari.

— Cam așa zic și eu, interveni Edmund.

Lucy și Eustace nu spuseră nimic, însă în sinea lor se bucurau tare mult de ceea ce părea că avea să se întâmple. Numai că dintr-o dată, vocea clară a lui Pișpirici rupse tăcerea:

— Și, de ce nu, mă rog? Întrebă el. Poate cineva să-mi explice de ce?!

Cum nimeni nu se înghesuia să-i răspundă, Pișpirici continuă:

— Dacă aş fi avut de-a face cu nişte țărani sau cu nişte sclavi, aş fi putut presupune că această propunere izvorăște din lașitate. Sper, însă, să nu se povestească niciodată în Namia că o companie aleasă de nobili și vâlstare regești, toți în floarea vârstei, au spălat putina fiindcă le-a fost frică de întuneric.

— Dar la ce-ar servi să spintecăm apele prin beznă? Întrebă Drinian.

— Cum „la ce-ar servi”?! Replică Pișpirici. La ce-ar servi, căpitane? Dacă prin a servi înțelegi să ne umplem burțile și pungile, recunosc că n-ar servi la nimic. Din câte știu eu, n-am pornit în această călătorie pe mare pentru a căuta lucruri utile, ci pentru a dobândi onoare și a avea parte de aventuri. Și, iată-ne în fața unei aventuri mărețe, căreia, dacă îi vom întoarce spatele, ne vom alege cu onoarea pătată rău.

Câțiva marinari bombăniră în barbă ceva de genul „S-o ia naiba de onoare”, însă Caspian spuse:

— Oh, fir-ai tu să fii, Pișpirici! Mai bine te lăsam acasă. Bine, fie! Dacă tot e pe-așa, cred că o să trebuiască să mergem mai departe. Doar dacă Lucy n-are ceva împotriva.

Lucy nu prea avea chef de așa ceva, însă rosti cu glas tare:

— Eu, una, sunt gata.

— Maiestatea ta va porunci, măcar, să avem lumini? Întrebă Drinian.

— Absolut, îi răspunse Caspian. Ocupă-te de asta, căpitane.

Prin urmare, au fost aprinse cele trei felinare – la pupa, la proră și în vârful catargului – iar Drinian a poruncit să se pună două făclii la mijlocul corabiei. Cât de pale și lăncede păreau sub razele soarelui. După aceea, tuturor bărbaților, cu excepția câtorva rămași jos la vâsle, li s-a poruncit să stea pe punte, înarmați complet, la punctele lor de luptă, cu săbiile trase. Lucy și doi arcași au fost plasați pe turela catargului, cu săgețile proptite în arc. Rynelf era la proră, pregătit să sondeze fundul mării cu firul cu plumb; împreună cu el, sclipind în zale, se aflau Pișpirici, Edmund, Eustace și Caspian. Drinian a preluat fusul cârmei.

— Și acum, în numele lui Aslan, tot înainte! Strigă Caspian. Vâsliți lent și constant. Toată lumea să tacă și să caște bine urechile ca să audă poruncile.

Trosnind și scârțâind, „Zori de zi” se urni din loc, când oamenii începură să vâslească. Aflată sus, în turela catargului, Lucy avu posibilitatea să vadă priveliștea exact din momentul când pătrunseră în beznă.

Prora dispăruse deja, în timp ce soarele mai lumina încă pupa. Văzu cum corabia se scufunda în întuneric. Cu o clipă înainte, pupa aurie, marea albastră și cerul se aflau sub razele soarelui, ca în clipa următoare marea și cerul să dispară, felinarul de la pupa – care aproape nici nu se vedea până atunci – fiind singurul reper după care puteai ști unde se termină corabia. În fața felinarului, se zărea silueta întunecată a lui Drinian, aplecat peste fusul cârmei. Dedesubt, cele două făclii dezvăluiau privirii două petice micuțe de punte, făcând să sclipească săbiile și coifurile, iar în față, pe teugă, mai era încă o insuliță de lumină. Separat de toate astea, turela, luminată de felinarul din vârful catargului care se afla exact deasupra lui Lucy, părea o mică lume luminată, plutind stingheră în pustietatea neagră. Iar luminile acelea, așa cum se întâmplă întotdeauna cu lumina când trebuie să o aprinzi la un moment nepotrivit al zilei, păreau sumbre și nefirești. Lucy băgă de seamă, totodată, că i se făcuse foarte frig.

Cât de mult a durat această călătorie pe mare în plin întuneric, nimeni nu știe. În afară de scârțâitul furcheților și de pleoscăitul vâslelor, nimic nu arăta că se aflau în mișcare. Privind atent la proră, Edmund nu vedea nimic în fața lui, decât felinarul reflectat în apă. Acolo unde se oglindea lumina, apa părea oarecum uleioasă, marea spintecată de proră făcând valuri mici, grele și amortite. Pe măsură ce trecea timpul, toată lumea, cu excepția vâslașilor, începu să dârdâie de frig.

Dintr-o dată, de undeva – toți își cam pierduseră acum simțul de orientare – se auzi un răcnet; era un glas neomenesc sau poate glasul cuiva atât de îngrozit, încât nu mai avea nimic uman în el.

Caspian se căznea să vorbească – i se uscasc gura de tot – când, brusc, se auzi vocea stridentă a lui Pișpirici, care în tăcerea aceea desăvârșită răsună mai tare decât de obicei.

— Cine strigă? Se pițigăie el. Dacă ne ești dușman, nu ne temem de tine, iar dacă ne ești prieten vom băga spaima în dușmanii tăi.

— Îndurare! Strigă glasul acela, îndurare! Dacă nu sunteți decât tot un vis, aveți milă. Luați-mă la bord. Luați-mă cu voi, fie și dacă mă ucideți. Dar, în numele tuturor milosteniilor, nu plecați și nu mă lăsați de izbeliște în acest ținut înspăimântător.

— Unde ești? Strigă Caspian. Fii binevenit la bordul corabiei noastre.

Se mai auzi un țipăt, nu se știe dacă de bucurie sau de groază, după care înțelesesă că cineva venea înot spre ei.

— Stați pe-aproape, să-l săltați din apă, zise Caspian.

— Da, da, Maiestatea ta, răspunseră marinarii.

Câțiva oameni se îngrămădiră cu frânghii la parapetul de la babord, în timp ce altul, ceva mai departe, ținea o făclie. Din întunericul apei, se ivi o față albă și sălbatică, iar apoi, căznindu-se și trăgând din răputeri, douăsprezece mâini prietenoase îl traseră pe străin, sus, pe punte.

Edmund se gândi că în viața lui nu văzuse un om cu o înfățișare mai sălbatică. Deși nu părea prea bătrân, avea părul alb și încâlcit ghemotoace, era slab și tras la față, iar în loc de haine atârnavă pe el niște zdrențe ude. Ce remarcai, însă, cu deosebire la el, erau ochii, atât de mari, încât parcă nici nu aveau pleoape, holbați și căscați de agonia unei frici nemărginite. În clipa în care puse piciorul pe punte, spuse:

— Fugiți! Fugiți! Întoarceți corabia și fugiți! Vâsliți, vâsliți, vâsliți, dacă vreți să nu vă putrezească oasele pe acest țărm blestemat.

— Revino-ți în fire, îi spuse Pișpirici și explică-ne care este primejdia ce ne paște. Noi nu suntem învățați cu fuga.

Străinul tresări cumplit auzind vocea Șoarecelui, pe care nu-l remarcase până atunci.

— Oricum veți fugi de aici, spuse el, gâfâind. Aceasta este Insula unde Visele se adevăresc.

— De când caut eu o asemenea insulă, zise unul dintre marinari. Pun pariu că dacă am acosta aici, aș descoperi că sunt însurat cu Nancy.

— Iar eu aș afla că Tom trăiește, zise un altul.

— Proștilor! Zise omul, bătând furios din picior. Aiureli de genul ăsta m-au adus și pe mine aici, că mai bine mă înecam naibii sau nu mă nășteam deloc. Nu pricepeți o dată ce vă spun eu?! Aici, visele – ați înțeles, visele – capătă viață, devin reale. Nu visele cu ochii deschiși, ci visele.

După o tăcere de vreo jumătate de minut, zdrăgănind zgomotos din armuri, întregul echipaj se năpusti, împiedicându-se, spre trapa principală, coborând de-a valma și repezindu-se să vâslească așa cum nu vâsliseră niciodată până atunci; și Drinian se legăna în jurul fusului cârmei, iar nostromul puncta un ritm cum nu se mai auzise nicicând pe mare. Căci, fiecăruia nu-i trebuise mai mult decât jumătatea aceea de minut pentru a-și aminti de anumite vise pe care le avusese – vise care te fac să-ți fie teamă să mai adormi la loc – și pentru a-și da seama ce ar fi însemnat să debarce într-o țară unde visele se adevăresc.

Numai Pișpirici rămânea impasibil.

— Maiestatea ta, Maiestatea ta, zise el, ai de gând să îngădui această răskoală, această poltronerie?! Asta înseamnă panică și debandadă.

— Vâsliți, vâsliți, zbiera Caspian. Trageți din răspuțeri. Direcția e bună, Drinian? Zi ce vrei, Pișpirici. Sunt lucruri pe care nici un om nu se poate încumeta să le înfrunte.

— Norocul meu, atunci, că nu sunt om, replică Pișpirici făcând o plecăciune țeapănă.

Lucy, aflată deasupra, auzise toate astea. Într-o clipă, visul acela pe care se căznise enorm să-l uite îi reveni în minte atât de puternic, încât avea senzația că abia se trezise din somn. Prin urmare, asta era în urma lor, pe insulă, în bezna aceea! O clipă, își dori să coboare pe punte și să stea cu Edmund și Caspian. Dar la ce bun? Dacă visele începeau să se adevărească, era posibil ca Edmund și Caspian să se transforme în ceva oribil, exact când ajungea la ei. Își încheștă mâna pe balustrada turelei, încercând să se calmeze. Vâsleau cu toate forțele înapoi spre lumină: totul avea să fie în regulă în câteva secunde. Oh, dar de ce nu se putea să fie cu totul în regulă chiar acum?!

Deși vâslele făceau destul zgomot, aceasta nu putea anula liniștea desăvârșită care înconjura corabia. Toată lumea știa că era mai bine să nu ciulească urechile, încercând să audă vreun sunet venit din întunecime. Numai că nimeni nu se putea abține să facă așa ceva. Și, curând, toată lumea auzea ceva, dar fiecare altceva.

— Nu auzi un zgomot ca... Un fel de foarfecă uriașă, ce se deschide și se închide... Acolo? Îl întrebă Eustace pe Rynelf.

— Ssst! Zise Rynelf. Eu îi aud cum se cațără târâș pe laturile corabiei.

— Chestia aia o să se instaleze drept pe catarg, zise Caspian.

— Ptiu! Făcu un marinar. Iară încep gongurile. Eram sigur!

Încercând să nu se uite la nimic (mai ales să nu se uite în spate), Caspian se duse lângă Drinian.

— Drinian, îi zise el, în șoaptă. Cât timp a trecut de când tot vâslim – adică, de când l-am luat la bord pe străin?

— Cinci minute, poate, șopti Drinian. De ce?

— Fiindcă văd că ne-am căznit degeaba să ieșim din beznă.

Lui Drinian îi tremura mâna pe fusul cârmei, iar pe față i se prelingea o dâră de sudoare rece. Toată lumea se gândea la același lucru.

— N-o să mai ieșim niciodată de-aici, niciodată, se văicăreau marinarii. Ne cârmuiește greșit. Ne tot învârtim în cerc. N-o să mai ieșim niciodată de-aici.

Străinul, care zăcuse ca o cârpă pe punte, se ridică în capul oaselor și izbucni într-un hohot de râs, ca un urlet oribil.

— N-o să mai ieșiți niciodată! Zbiera el. Exact. Sigur că da. N-o să mai ieșim niciodată de aici. Ce prost am fost crezând că or să mă lase să plec atât de ușor. Nu, nu, niciodată n-o să mai ieșim de-aici!

Rezemându-se cu capul de marginea turelei, Lucy șopti:

— Aslan, Aslan, dacă vreodată ne-ai iubit, trimite-ne acum ajutor.

Bezna rămânea la fel de deasă, însă Lucy începea măcar să se simtă – un pic, foarte puțin mai bine.

„În fond n-am pățit deocamdată nimic”, se gândi ea.

— Priviți! Strigă de la proră vocea răgușită a lui Rynelf.

În fața lor, se vedea o mică fărâmă de lumină, din care pornea o rază lată învăluind corabia; întunecimea din jur rămase la fel, numai că întreaga navă părea cumva luminată de un proiector. Clipind din ochi, Caspian privi lung în jur la fețele camarazilor lui, toți cu niște expresii fixe și înnebunite. Toată lumea se holba în aceeași direcție: în spatele fiecăruia, se lungea o umbră neagră și ascuțită.

Lucy privi în lungul mănunchiului de raze și curând văzu acolo ceva. La început i se păru că e o cruce, pe urmă începu să semene cu un avion, după aceea cu un zmeu, ca în final, cu un fâlfâit de aripi, să ajungă drept deasupra lor: un albatros. Se roti de trei ori în jurul catargului, după care se cocoță câteva clipe pe creasta balaurului de aur de la proră. Striga cu un glas puternic și suav un fel de cuvinte pe care însă nu le înțelegea nimeni. După aceea, își întinse aripile, se ridică și începu să zboare agale înainte, luând-o ușor spre tribord. Drinian cârmă după pasăre, neîndoindu-se nici o clipă că nu le-ar fi fost o bună călăuză. Nimeni însă în afară de Lucy nu știa că atunci când se rotise în jurul catargului, albatrosul îi șoptise: „Curaj, scumpa mea” și glasul, știa ea sigur, era al lui Aslan, iar o dată cu vocea simți pe față o răsuflare cu un miros delicios.

În câteva momente, întunericul din fața lor se făcu cenușiu, după care, când nici nu mai îndrăzneau să spere, se treziră brusc sub razele soarelui, unde era cald și bine, în lumea în care albastrul era de culoarea cerului și a mării. Și numaidecât își dădură seama cu toții că nu exista și nici nu existase

vreodată nici un motiv de teamă. Clipind din ochi, priviră în jurul lor. Rămaseră uluiți văzând cât de strălucitoare era corabia: de parcă s-ar fi așteptat ca întunericul să se lipească de albul, verdele și auriul vasului ca un fel de funingine sau de mazăgă. Și rînd pe rînd începură să rîdă.

— Tare proști am mai fost, zise Rynfeld.

Fără să mai zăbovească, Lucy coborî pe punte, unde îi găsi pe toți strânși în jurul noului venit. Multă vreme, de fericire bietul om nici nu era în stare să vorbească, mulțumindu-se să contemple marea, soarele, să pipăie parapetul și frânghiile, de parcă ar fi vrut să se convingă că era treaz cu adevărat; iar lacrimile îi șiroiau neconținut pe obraji.

— Vă mulțumesc, spuse el în cele din urmă. M-ați salvat de la... Dar n-am să vorbesc despre asta. Și, acum, aș vrea să aflu cine sunteți. Eu sunt un Telmarinian din Namia, iar când era ceva de capul meu lumea îmi zicea Lordul Rhoop.

— Iar eu, zise Caspian, sunt Caspian, Regele Namiei. Și am pornit pe mări să te găesc pe tine și pe tovarășii tăi, care ați fost prietenii tatii.

Lordul Rhoop căzu în genunchi, sărutând mâna Regelui.

— Sire, zise el, din toată lumea asta ești omul pe care îmi doream cel mai mult să-l văd. Împlinește-mi o rugămintă.

— Ce anume? Întrebă Caspian.

— Să nu mă mai aduci niciodată înapoi acolo, făcu el, arătând undeva, în spate.

Întoarseră cu toții privirea. Dar nu văzură decât marea albastră și strălucitoare, sub cerul albastru și strălucitor. Insula întunecoasă și bezna dispăruseră pe veci.

— Extraordinar! Strigă Lordul Rhoop. Ați distrus acel tărâm!

— Nu cred că noi, spuse Lucy.

— Sire, zise Drinian, avem vânt prielnic pentru sud-est. Să-i aduc sus pe bieții oameni și să întindem mai bine pânzele? După care, cine nu are treabă, să se odihnească în hamac.

— Da, zise Caspian și împarte niște rachiu la toată lumea. Of, cred că aș putea dormi o zi întreagă.

Așa că, după-amiază, în cuhnea fericirii, au pornit cu toate pânzele sus spre sud-est. Nimeni nu băgase, însă, de seamă când dispăruse albatrosul.

Capitolul 13

CEI TREI ADORMIȚI.

Vântul n-a lipsit nici o clipă cu desăvârșire, numai că a devenit din ce în ce mai moale pe zi ce trecea, până când valurile au ajuns simple unduiri, corabia plutind agale ca și cum ar fi fost pe un lac. Și, în fiecare noapte, vedeau răsărind spre est noi constelații pe care nimeni nu le zărise în Namia și posibil, se gândea Lucy cu un amestec de bucurie și teamă, ca nici un chip omenesc să nu le fi văzut vreodată. Stelele acelea noi erau mari și strălucitoare, iar nopțile calde. Majoritatea dormea pe punte, sporovăind până noaptea târziu sau, aplecați peste parapet, oamenii priveau dansul luminos al spumei împrăștiate de proră.

Într-o seară de o neasemuită frumusețe, când crepusculul din spatele lor era atât de roșu, de purpuriu și de întins, încât cerul parcă se mărise și el, zăriră uscat înspre tribord. Se apropiau încet, iar lumina din spatele lor dădea impresia că promontoriile și capurile acestui ținut necunoscut luaseră foc. Curând, însă, ajunseră să navigheze de-a lungul coastei, capul vestic al uscatului profilându-se acum sus în spatele corabiei, negru în contrast cu cerul roșu și ascuțit de parcă ar fi fost decupat din carton; pe urmă, ajunseră să vadă mai bine cum era țara aceea. Nu avea munți, dar, în schimb, se vedeau nenumărate coline dulci, cu niște pante moi ca pernele. Venea dintr-acolo un miros atrăgător – ceea ce Lucy numea „un fel de mireasmă difuză și purpurie”, despre care Edmund zicea (iar Rhince se gândea în sinea lui) că parcă era putregai, iar Caspian spunea: „înțeleg ce vreți să spuneți”.

Își găsiseră un culoar bun de navigat și sperau să dea peste un port strașnic, însă până la urmă au fost nevoiți să se mulțumească doar cu un golf lat și adânc. Deși în larg marea le păruse liniștită, la mal valurile se rostogoleau pe nisip, așa că n-au putut aduce corabia suficient de aproape, cum și-ar fi dorit. Aruncară ancora la o distanță bună de plajă și se udară bine când coborâră din barcă. Lordul Rhoop rămase la bordul navei „Zori de zi”. Nu mai avea chef de insule. Cât timp au poposit în acest ținut, le-a tot răsunat în urechi vuietul brizanților lungi.

Nici nu se îndepărtaseră bine de țărm, când Drinian spuse:

- Ia uitați-vă! Ce mai sunt și cheștiile astea? Și toată lumea se opri.
- Copaci gigantici? Încercă să ghicească Regele Caspian.
- Cred că turnuri, își dădu cu părerea Eustace.
- Poate că sunt niște uriași, zise Edmund, mai în șoaptă.
- Dacă vrem să ne lămurim, n-avem decât să ne apropiem mai bine, zise Pișpirici, trăgându-și sabia și luând-o cu pași mărunți înaintea tuturor.

— Cred că sunt niște ruine, opină Lucy când se mai apropiară, iar presupunerea ei era cea mai bună deocamdată.

În fața lor se vedea un spațiu larg și prelung, pavat cu niște pietre netede și înconjurat de niște stâlpi cenușii, dar fără nici un fel de acoperiș. Iar dintr-un capăt în celălalt se întindea o masă lungă, acoperită cu pânză roșie ca focul, care atârna până în pământ. De o parte și de alta a mesei, se aflau multe scaune din piatră bogat sculptată, cu perne de mătase pentru șezut. Iar pe masa asta erau pregătite pentru ospaț bucate cum nu mai văzuseră vreodată, nici măcar de când Marele Rege Peter își avea curtea în Cair Paravel. Vedeai acolo curcani, găște, fazani, capete de porci și ciosvârte de vânat, plăcinte în formă de corabie cu toate pânzele sus, sau în formă de balauri și elefanți; și mai erau puse pe masă torturi de înghețată, languste lucioase și somon strălucitor, nuci și struguri, ananas și piersici, rodii, pepeni galbeni și roșii, carafe și sticle din aur și argint, precum și pahare cu lucrătură ciudată; iar mirosul fructelor și al vinului îi învăluia îmbietor, adoma promisiunii unei imense fericiri.

— Extraordinar! Exclamă Lucy.

Se apropiară din ce în ce mai mult, fără să facă nici un zgomot.

— Dar unde sunt oaspeții? Întrebă Eustace.

— Problema asta o putem rezolva noi, zise Rhince.

— Ia uitați-vă! Rosti Edmund, pe neașteptate.

Ajunseseră acum în spațiul din interiorul brâului de stâlpi și stăteau pe pavaj. Toată lumea întoarse privirea în direcția spre care arătase Edmund. Nu toate scaunele erau goale. În capul mesei și pe cele două locuri de alături era ceva – sau în fine se vedeau trei chestii.

— Alea ce mai sunt? Întrebă Lucy, în șoaptă. Parcă ar fi castori care stau la masă.

— Sau un cuib uriaș de păsări, zise Edmund.

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu o căpiță, își dădu cu părerea Caspian.

Luând-o la fugă, Pișpirici sări pe un scaun și de acolo sus pe masă, începând să alerge în lungul ei, croindu-și drum cu o agilitate de dansator printre potire bătute în nestemate, piramide de fructe și solnițe de fildeș. Și alergă așa drept până la grămada aceea cenușie și misterioasă din capătul mesei: miji ochii bine, pipăi, după care strigă:

— Țștia n-or să sară la bătaie, zic eu.

Se apropiară apoi cu toții și văzură că arăturile care stăteau acolo pe scaune erau de fapt trei oameni, deși n-ai fi zis dacă priveai de-aproape. Părul cărunț le crescuse peste ochi acoperindu-le fața, iar bărbile le crescuseră peste masă, întinzându-se, încolăcindu-se și înfășurându-se în jurul farfuriilor și al pocalelor aidoma murilor pe gard, iar apoi, tot părul acesta ca o păslă imensă se revărsa valuri până în podea. Iar din cap, părul le atârna peste speteaza scaunului, încât erau complet ascunși. De fapt, cei trei bărbați erau aproape numai păr.

— Sunt morți? Întrebă Caspian.

— Nu cred, Sire, spuse Pișpirici, apucând între labe, din încâlcitura de păr, una dintre mâini. Țsta e cald și are puls.

— Și ăsta le fel și ăsta, interveni Drinian.

— Păi, înseamnă că doar dorm, spuse Eustace.

— Dar ce somn lung, totuși, dacă le-a crescut părul în halul ăsta, remarcă Edmund.

— Pesemne că e un somn vrăjit, zise Lucy. De când am pășit pe insula asta am senzația că e plină de ceva magic. Oh, credeți că am venit aici ca să rupem poate vraja?

— Putem încerca, spuse Caspian, apucându-se să-l zgâlțâie pe unul dintre cei adormiți. Pentru o clipă, toată lumea crezu că avea să reușească, fiindcă omul respira adânc și mormăi: „Nu mai merg spre est. Vâsliți spre Namia”. Dar se cufundă aproape numaidecât într-un somn și mai adânc: capul îi pică pe masă, iar toate eforturile de a-l trezi se dovediră zadarnice. Cu cel de-al doilea a fost cam la fel. „Nu suntem făcuți să trăim ca animalele. S-ajungem spre est cât mai putem – uscatul în spatele soarelui”, după care se prăbuși la loc. Iar cel de-al treilea spuse doar: „Niște muștar, vă rog”, adormind adânc.

— Vâsliți spre Namia, nu? Se miră Drinian.

— Da, zise Caspian, ai dreptate, Drinian. Cred că am ajuns la capătul căutărilor noastre. Hai să le vedem inelele. Da, iată blazoanele lor. Acesta este Lordul Revilian. Acesta este Lordul Argoz; iar acesta Lordul Mavromom.

— Dar nu reușim să-i trezim, spuse Lucy. Ce ne facem?

— Cer iertare Maiestăților voastre, zise Rhince, dar ce-ar fi să înfulecăm ceva până mai discutăm un pic?! Nu te întâlnești în fiecare zi cu un ospăț ca ăsta.

— Nu care cumva să faci așa ceva! Strigă Caspian.

— Întocmai, întocmai, spuseră câțiva marinari. Prea multă vrăjitorie pe-aici. Cu cât ajungem mai repede înapoi pe corabie, cu atât mai bine.

— Fiți siguri că lorzii aceștia au ajuns să doarmă șapte ani tocmai fiindcă au mâncat din aceste bucate, remarcă Pișpirici.

— Nu m-aș atinge de mâncarea asta pentru nimic în lume, spuse Drinian.

— Se întunecă nefiresc de repede, spuse Rynelf.

— Înapoi la corabie, înapoi la corabie, bâiguiră oamenii.

— Cred că au dreptate, zise Edmund. Putem hotărî și mâine ce vom face cu cei trei adormiți. De mâncare nu ne încumetăm să ne atingem, iar de rămas aici peste noapte n-are nici un rost. Tot locul ăsta miroase a vrăjitorie și a primejdie.

— Sunt într-un tot de părerea Regelui Edmund, spuse Pișpirici. În ceea ce privește lumea de pe corabie, în general, însă, eu, unul, voi sta la masa asta până în zori.

— Dar de ce naiba? Zise Eustace.

— Fiindcă, îi explică Șoarecele, avem parte de o aventură măreață, or nici o primejdie nu mi se pare mai gravă decât ideea de a ști, când mă întorc în Namia, că din cauza fricii am lăsat nedelegat un mister.

— Stau și eu cu tine, Pișp, zise Edmund.

— Și eu la fel, făcu Caspian.

— Și eu, spuse Lucy. După care se oferă și Eustace. A fost o dovadă de mare curaj din partea lui, căci necitind niciodată asemenea lucruri și nici neauzind vreodată de ele până nu ajunsese pe „Zori de zi”, pentru el era mai greu decât pentru ceilalți.

— Te implor, Maiestate – începu Drinian.

— Nu, lordule, zise Caspian. Locul tău este pe corabie, iar în plus ai avut o zi plină, în timp ce noi am trândăvit.

Discutară mult pe această temă, însă în cele din urmă Caspian avu câștig de cauză. În timp ce echipajul se îndrepta spre țărm pe înserate, niciunul dintre cei rămași acolo de veghe, în afară doar de Pișpirici, nu putea să scape de acea senzație de răceală cumplită din stomac.

Le-a trebuit ceva timp până să-și aleagă locurile la masa periculoasă. Probabil că fiecare avea același motiv, deși niciunul nu-l rostea cu glas tare. Căci era o alegere destul de păcătoasă. Greu de suportat să stai o noapte întreagă lângă obiectele acelea păroase și îngrozitoare care, deși nu erau moarte, nu se putea spune totuși că ar fi fost vii în sensul obișnuit al

cuvântului. Pe de altă parte, dacă te așezai în celălalt capăt, riscai să-i vezi din ce în ce mai puțin, pe măsură ce se înnopta, fără să poți ști dacă nu se mișcau cumva, iar poate că pe la două noaptea nici nu-i mai vedeai deloc – nu, așa ceva era exclus. Așa că se tot foiau în jurul mesei, spunând: „Ce-ar fi să stau aici?” și: „Sau poate un pic mai departe”, ori: „De ce nu pe partea asta?” până când, în cele din urmă, se așezară undeva pe la mijloc, dar mai aproape de cei trei adormiți decât de celălalt capăt al mesei. Constelațiile acelea noi și ciudate străluceau spre răsărit.

Lucy ar fi preferat ca în locul lor să vadă Leopardul, Corabia și alți vechi prieteni de pe cerul namian.

Înfășurați bine în mantalele groase, se puseră pe așteptat. Inițial, încercară să mai stea de vorbă, dar nu le prea reuși. Așa că au stat și au tot stat. Și tot timpul se auzea zgomotul valurilor care se spărgeau de plajă.

După câteva ceasuri care li se părură parcă un secol, veni un moment când se treziră brusc, conștienți că ațipiseră. Toate stelele erau în alte poziții decât cele pe care le văzuseră înainte. Cerul era foarte negru, cu excepția unei nuanțe mai cenușii spre răsărit. Le era frig, li se făcuse sete și înțepeniseră de tot. Și niciunul nu scotea o vorbă, fiindcă acum, în sfârșit, se întâmpla ceva.

În fața lor, dincolo de stâlpi, se afla panta unei coline joase. Și acum, în coasta dealului, se deschisese o ușă, iar în lumina ce venea dinăuntru se ivise o siluetă, după care ușa se închisese la loc. Făptura aceea avea în mână o făclie, singurul lucru pe care îl vedeau clar. Se apropie agale până ce ajunse în fața lor, de cealaltă parte a mesei. Văzură acum că era vorba de o fată înaltă, îmbrăcată cu un veșmânt bleu lung, care îi lăsa brațele dezgolite. Era cu capul descoperit, iar părul bălai îi atârna lung pe spate. Și, privind-o, se gândiră că nu știuseră până atunci ce înseamnă adevărata frumusețe.

Ceea ce li se păruse la început o făclie era o lumânare înaltă într-un sfeșnic de argint, pe care acum fata îl puse pe masă. Orice adiere va fi suflat dinspre mare ceva mai devreme, încetase complet, căci flacăra lumânării ardea drept, de parcă ar fi fost într-o odaie cu ferestrele închise și perdelele trase. Aurul și argintul de pe masă sclipeau la lumina lumânării.

Lucy remarcă acum un obiect pus pe masă, pe care nu-l observase până atunci. Era un cuțit făcut din piatră, ascuțit ca oțelul; părea tare vechi și arăta sinistru.

Nimeni nu rostise nici un cuvânt deocamdată. Pe urmă – întâi Pișpirici, după aceea Caspian – se ridicară cu toții în picioare, căci simțeau că se aflau în fața unei doamne.

— Călători ce ați venit de departe la masa lui Aslan, zise fata. De ce nu mâncați și nu beți?

— Doamnă, zise Caspian, ne-am ferit de mâncare fiindcă am crezut că din cauza ei s-au cufundat prietenii noștri în acest somn vrăjit.

— Nici nu s-au atins de bucate, spuse ea.

— Te rog, interveni Lucy, ce-au pățit atunci?

— Acum șapte ani, zise fata, au venit aici cu o corabie care avea pânzele zdrențuite și lemnăria gata să se desfacă. Mai erau și alții cu ei, niște marinari, iar când au ajuns la masa asta, unul dintre ei a spus: Aici este locul ideal. Hai să întindem pânzele, să strângem terțarolele la vele și să nu mai vâslim, ci să ne așezăm aici, unde să ne sfârșim zilele în pace!” Iar al doilea a zis: „Nu, hai să ne îmbarcăm iarăși și să pornim spre vest, către Namia; poate că Miraz a murit”, însă al treilea, care părea foarte categoric, a sărit ca ars, exclamând: „Nu, ce naiba. Suntem oameni și Telmarinieni, nu brute. De ce să nu umblăm după aventuri și peripeții? Oricum, nu mai avem mult de trăit. Hai să ne petrecem ce ne-a mai rămas din viață în căutarea lumii nepopulate, din spatele răsăritului de soare.” Și, certându-se cu ei așa, a pus mâna pe Cuțitul de Piatră care e acolo pe masă, gata să se lupte cu camarazii lui. Numai că nu trebuia să pună mâna pe acest obiect. Când a apucat cu degetele plăselele cuțitului, un somn greu i-a cuprins pe toți trei. Și până ce nu se desface vraja, nu se vor mai trezi.

— Dar ce este acest Cuțit de Piatră? Întrebă Eustace.

— Nu știe nimeni dintre voi? Zise fata.

— Eu – eu cred, începu Lucy, că am mai văzut așa ceva. Cu un cuțit ca ăsta l-a ucis Vrăjitoarea Albă pe Aslan, la Masa de Piatră, demult de tot.

— Este același, zise fata și a fost adus aici pentru a fi ținut la loc de cinste cât timp lumea va dăinui.

Edmund, care de câteva minute era tot mai jenat, se încumetă să vorbească:

— Uite ce e, zise el, n-aș vrea să par laș – mă refer la propunerea de a mânca aceste bucate – și nici nu aș dori să fiu necioplit. Numai că în călătoria asta pe mare am avut tot soiul de peripeții ciudate și am constatat că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Când mă uit la chipul tău nu

pot să cred tot ce spui; dar același lucru s-ar întâmpla și dacă ai fi vrăjitoare. De unde știm noi că ne ești prietenă?

— N-aveți de unde ști, zise fata. Puteți doar crede – sau nu.

După câteva momente, se auzi glăsciorul lui Pișpirici:

— Sire, îi zise el lui Caspian, umple-mi, rogu-te, pocalul cu vin din acest clondir: e prea mare pentru mine ca să-l pot ridica. Voi bea în cinstea acestei doamne.

Caspian îi dădu ascultare, iar Șoarecele, stând în picioare pe masă, cu un potir de aur între lăbuțe, zise:

— Domniță, umilul tău supus.

După care, începu să mănânce din fazanul rece, iar în scurt timp toată lumea îi urmă exemplul. Le era tuturor foame, iar bucatele, deși nu erau tocmai ce ți-ai fi dorit să mănânci la micul dejun, erau totuși foarte potrivite pentru o cină târzie.

— De ce i se spune masa lui Aslan? Întrebă Lucy, nu după mult timp.

— E pusă aici din porunca lui, îi explică fata, pentru cei care se încumetă să ajungă atât de departe. Unii numesc această insulă Capătul Lumii, căci, deși se poate naviga în continuare, aici este începutul capătului.

— Dar cum de se păstrează mâncarea? Întrebă Eustace, care avea mult simț practic.

— Este mâncată și reînnoită zilnic, spuse fata. Veți vedea.

— Și ce-o să facem cu cei Trei Adormiți? Întreba Caspian. În lumea din care vin prietenii mei (aici arată din cap spre Eustace și frații Pevensie) există un basm cu un prinț sau un împărat care ajunge la un castel, unde toată lumea dormea un somn vrăjit. În basmul acesta, vraja nu se putea destrăma decât dacă tânărul o săruta pe Prințesă.

— Aici, însă, e altfel, zise fata. Aici nu poate săruta Prințesa, decât dacă a rupt vraja.

— Păi, făcu Caspian, pentru numele lui Aslan, spune-mi atunci cum să fac, ca să mă apuc de treabă numaidecât.

— O să-ți arate tatăl meu, spuse fata.

— Tatăl tău! Exclamară toții. Cine e? Și unde?

— Priviți, zise fata răsucindu-se pe călcâie și arătând spre ușa din coasta dealului. Se vedea acum mai bine, fiindcă în timp ce tot vorbiseră ei așa, stelele păliseră iar în cenușiul cerului apăruseră spărturi mari de lumină albă.

Capitolul 14

ÎNCEPUTUL CAPĂTULUI LUMII.

Ușa se deschise iarăși încet și dinăuntru ieși o făptură înaltă și dreaptă ca fata, dar nu și la fel de suplă. Nu avea în mână nici o făclie, însă lumina emana parcă din ea. Când se mai apropie, Lucy văzu că silueta aceea semăna cu un bătrân. Barba argintie îi atârna în față până la picioarele goale, iar părul argintiu îi ajungea în spate până la călcâie; mantia argintie cu care era înveșmântat părea țesută din lâna unor oi argintii și ele. Avea un aer atât de blajin și de solemn, încât și de astă dată călătorii, amuțiți, se ridicară în picioare.

Bătrânul însă veni spre călători fără să vorbească și se postă în picioare pe latura mesei opusă celei unde stătea fiica lui. Pe urmă, amândoi întinseră mâinile în față și se întoarseră spre răsărit; în poziția aceasta, începură să cânte. Ce mult aș fi vrut să vă pot scrie aici cântecul acela, numai că nimeni dintre cei de față atunci nu și l-a mai putut aminti. Lucy a zis după aceea că era ceva strident, aproape țipător, însă foarte frumos. „Un fel de cântec rece, un cântec de zori de zi”. Și pe măsură ce cântau ei așa, norii cenușii se ridicară pe cerul dinspre răsărit, iar peticele albe se făcură din ce în ce mai mari, până ce totul deveni alb, iar marea începu să strălucească aidoma argintului. Și, la nu mult timp după aceea, (cei doi însă cântau mereu) răsăritul începu să se înroșească, iar în cele din urmă, într-un senin desăvârșit, soarele se ridică din mare, iar razele lui lungi luminară toată masa, revărsându-se peste obiectele din aur și argint și peste Cuțitul de Piatră.

De vreo două ori înainte, namienii se întrebaseră dacă soarele, când răsărea, nu părea cumva mai mare aici, decât acasă la ei. De data asta au fost siguri că așa era. Nu încăpea nici o îndoială. Iar strălucirea razelor lui pe rouă și pe masă era cu mult mai puternică decât orice strălucire de acest fel văzută de ei dimineața. Și, așa cum spunea Edmund după aceea: „Deși în călătoria asta ni s-au întâmplat nenumărate lucruri care par extraordinare, momentul acela a fost cu adevărat nemaipomenit”. Căci acum știau că ajunseseră într-a-devăr acolo unde începe Capătul Lumii.

Pe urmă, ceva a zburat parcă spre ei chiar din centrul soarelui care răsărea: dar, firește, cum nimeni nu putea privi fix în acea direcție, n-aveau de unde ști cu certitudine că așa era. Numaidecât, însă, văzduhul se umplu de voci – voci care începură să intoneze aceeași melodie pe care o cântau Domnița și

Tatăl ei, însă pe niște tonalități mult mai exotice și pe o limbă necunoscută lor. Și, curând, deținătorii acelor voci se făcură văzuți. Erau niște păsări mari și albe; veneau cu sutele și cu miile, coborând din zbor peste tot; pe iarbă, pe pavaj, pe masă, pe umerii oamenilor, pe mâinile lor, pe cap, până ce totul arăta de parcă ar fi nins abundent. Căci, ca și zăpada, păsările acelea înveșmântau totul în alb, îndulcind și estompând formele lucrurilor. Privind printre aripile păsărilor care o acopereau, Lucy văzu o pasăre zburând spre Bătrân, având în cioc ceva ce semăna cu un fruct mic, dar, fiind prea strălucitor, nu-ți puteai da seama exact despre ce era vorba. Iar pasărea lăsă obiectul acela în gura Bătrânului.

Pe urmă, păsările se opriră din cântat, îmbulzindu-se aferate în jurul mesei. Și când se ridicară din nou de acolo, tot ce fusese de mâncat și de băut pe masă dispăruse cu desăvârșire. Păsările acestea se ridicară de la ospăț cu miile și cu sutele, ducând cu ele tot ce nu se putea mânca sau bea, ca de pildă oase, coji și cochilii, pornind în zbor înapoi spre soarele ce răsărea. Acum însă, cum nu mai cântau, fâlfâitul aripilor lor făcea parcă să vibreze întregul văzduh. Și ciuguliseră totul de pe masă, lăsând-o curată și goală; iar cei trei Lorzi din Namia, tare bătrâni acum, dormeau în continuare adânc.

Acum, în fine, Bătrânul se întoarse spre călători și le ură bun venit.

— Domnule, zise Caspian, vreți să ne spuneți, vă rog, cum să destrămăm vraja care îi ține adormiți pe acești trei Lorzi namieni?

— Cum să nu, fiule, o fac bucuros, zise Bătrânul. Pentru a rupe această vrajă, trebuie să navigați până la Capătul Lumii sau cât mai aproape cu putință de acest punct, iar de acolo trebuie să vă întoarceți după ce ați lăsat pe acele tărâmurii pe unul dintre tovarășii voștri.

— Iar acela ce va păți? Întrebă Pișpirici.

— Acela va trebui să meargă până la răsăritul îndepărtat și să nu se mai întoarcă niciodată în lume.

— Îmi doresc asta din toată inima, spuse Pișpirici.

— Și, acum, suntem aproape de Capătul Lumii, domnule? Întrebă Caspian. Aveți idee cam câte mări și uscaturi vom întâlni în continuare spre est?

— Le-am văzut și eu cândva, demult, îi răspunse Bătrânul, dar de la mare înălțime. Nu vă pot da, așadar, detaliile de care au nevoie îndeobște marinarii.

— Asta înseamnă că ați zburat prin văzduh? Îi scăpă lui Eustace, aproape fără să vrea.

— Am fost mult mai sus decât văzduhul, fiule, îi răspunse Bătrânul. Eu sunt Ramandu. Dar văd că vă uitați uimiți unul la altul, fiindcă n-ați auzit niciodată numele ăsta. Și nici nu-i de mirare, căci zilele când eu eram o stea au apus cu mult timp înainte ca voi să cunoașteți această lume, iar toate constelațiile s-au schimbat.

— Ei, drace, mormăi Edmund în barbă. Asta-i o stea la pensie.

— Și acum nu mai ești stea? Întrebă Lucy.

— Sunt o stea care se odihnește, fiica mea, îi răspunse Ramandu. Când am fost pe cer pentru ultima oară, neputincios și îmbătrânit cum nici nu v-ați putea închipui am fost adus pe această insulă. Nu mai sunt atât de bătrân acum, cum eram atunci. În fiecare dimineață, o pasăre îmi aduce un bob de foc din văile de pe Soare și fiecare bob de foc de acest fel îmi scade un pic din vârstă. Iar când am să ajung tânăr ca pruncul născut ieri, voi răsări din nou (căci ne aflăm la marginea de est a pământului) și voi păși iarăși în mărețul dans al astrelor.

— În lumea noastră, spuse Eustace, stelele sunt niște mingi uriașe de gaz foarte luminos.

— Chiar și în lumea voastră, fiule, nu asta sunt stelele, ci doar materia din care sunt făcute. Iar în lumea aceasta ați întâlnit deja o stea: căci cred că ați stat deja de vorbă cu Coriakin.

— Și el e o stea la pensie? Întrebă Lucy.

— Mda, nu tocmai, zise Ramandu. A fost pus să-i cârmuiască pe Nătărăi nu neapărat ca să se odihnească. Ci, mai degrabă, ca un fel de pedeapsă. Dacă totul ar fi mers bine, putea să strălucească mii de ani în iarna cerului din sud.

— Dar ce-a făcut, domnule? Se interesă Caspian.

— Fiule, începu Ramandu, nu se cade ca tu, fiu al lui Adam, să știi ce greșeli poate săvârși o stea. Dar haideți să nu mai pierdem vremea vorbind. V-ați hotărât? Aveți de gând să navigați în continuare spre est și să vă întoarceți pe urmă, lăsând acolo pe veci pe unul dintre voi, pentru a rupe astfel vraja? Sau preferați să navigați spre vest?

— Sigur că da, Sire, zise Pișpirici, de ce ne mai întrebați?! Misiunea noastră de căutare este și de a-i salva pe acești trei lorzi din mrejele vrăjii care îi ține adormiți.

— Și eu sunt de aceeași părere, Pișpirici, ripostă Caspian. Și, chiar dacă n-ar fi așa, mi s-ar frânge inima dacă n-am merge cât mai aproape posibil de

Capătul Lumii, până acolo unde ne poate duce „Zori de zi”. Dar mă gândesc și la echipaj. S-au angajat să meargă în căutarea celor șapte lorzi, nu să ajungă până la marginea Pământului. Dacă navigăm de aici spre est o facem pentru a ajunge în cel mai îndepărtat punct al răsăritului. Și nimeni nu știe cât e de departe. Sunt băieți de treabă, însă văd că unii dau semne de oboseală și că tânjesc să întoarcem prora din nou spre Namia. Nu cred că-i bine să-i duc mai departe, fără ca ei să știe încotro ne îndreptăm și fără să-și dea consimțământul în acest sens. Și, pe urmă, mai e și bietul Lord Rhoop. E un om complet distrus.

— Fiule, spuse steaua, n-ar avea nici un rost, chiar dacă ai vrea s-o faci, să navighezi spre Capătul Lumii cu niște oameni pe care i-ai duce într-acolo cu forța sau păcălindu-i. Nu așa se realizează destrămările spectaculoase de vrăji. Oamenii trebuie să știe încotro merg și de ce. Dar cine e omul acesta distrus, despre care ai pomenit?

Caspian îi spuse lui Ramandu povestea Lordului Rhoop.

— Eu îi pot oferi ceea ce îi trebuie cel mai mult, zise Ramandu. Pe insula asta, există somn fără limită sau măsură, somn în care nu s-a pomenit vreodată nici urmă de vis. Lasă-l să stea lângă ăștia trei și să-și soarbă uitarea până la întoarcerea voastră.

— Oh, Caspian, hai să facem așa, spuse Lucy. Sunt convinsă ca exact asta i-ar plăcea și lui.

În acel moment, fură întrerupți de zgomotul multor pași și voci: venea Drinian, cu restul echipajului. Se opriă uimiți, văzându-l pe Ramandu cu fiica lui. După care, luându-și seama că era vorba de persoane cu vază, își descoperiră creștetul, politicoși. Câțiva marinari priviră cu regret farfuriile goale și sticlele de pe masă.

— Lordul meu, îi zise Regele lui Drinian, trimite, rogu-te, doi oameni înapoi la „Zori de zi” cu un mesaj pentru Lordul Rhoop. Spune-i că ultimii trei foști camarazi de-ai lui sunt aici, adormiți – cufundați într-un somn fără de vise – și că poate împărtăși și el soarta lor.

Acestea fiind zise, Caspian le spuse celorlalți să se așeze, după care le expuse pe îndelete toată situația. Când termină de vorbit, se lăsă o tăcere adâncă, din care răzbeau doar niște șoapte stinse, până ce nostromul se ridică în picioare și zise:

— De multă vreme tot vrem să întrebăm, Maiestatea ta, cum vom mai ajunge vreodată acasă atunci când vom schimba direcția, indiferent dacă o

facem aici sau în altă parte. Tot drumul, am avut vânt dinspre vest și nordvest, iar din când în când doar adieri slabe. Or, dacă situația nu se schimbă, aș vrea să știu ce speranțe avem să mai vedem vreodată Namia. Proviziile n-au cum să ne ajungă, având în vedere că vă trebui să vâslim tot timpul.

— Așa ar vorbi niște oameni neobișnuiți cu marea și corăbiile, zise Drinian. Prin mărilor acestea, până vara târziu vântul bate mereu dinspre vest, schimbându-și însă întotdeauna direcția după Anul Nou. Vom avea vânt din plin ca să navigam spre vest, mai mult chiar decât ne-ar plăcea nouă, dacă e să ținem seama de ce povestesc alții.

— Asta cam așa e, șefule, zise un marinar bătrân, galmian din naștere. Prin ianuarie și februarie, vine o vreme tare urâtă dinspre est. Și, dacă îmi e îngăduit, Sire, să fiu eu la comanda acestei corăbii aș prefera să iernăm aici și să pornim spre casă în martie.

— Și ce-am mânca, mă rog, dacă am ierna aici? Întrebă Eustace.

— Masa aceasta, interveni Ramandu, va fi plină cu bucate împărătești în fiecare zi, la asfințit.

— Nemaipomenit, ce baftă! Ziseră câțiva marinari.

— Maiestatele voastre, domnilor și doamnelor, spuse Rynelf, aș vrea doar un lucru să vă spun. Niciunul dintre noi n-a fost luat cu forța în această călătorie. Suntem cu toții voluntari. Iar unii dintre cei aflați aici se uită foarte lung la masa aceasta și se gândesc la ospetele împărătești, tot ei fiind cei care, în ziua când am pornit spre mare din Cair Paravel, se băteau cu pumnii în piept că sunt gata de mari aventuri, jurând să nu se întoarcă acasă până ce nu găsim capătul lumii. Și mai erau unii, care stăteau în picioare pe chei și care ar fi dat tot ce aveau ei numai să vină cu noi. Pe vremea aceea părea mai ispititor să ai un culcuș pe „Zori de zi”, decât să porți o cingătoare de cavaler. Nu știu dacă reușesc să mă fac înțeleș. Dar vreau să spun că niște tipi care s-au pornit la drum pe mare, așa ca noi, ar părea la fel de proști ca Lăbuțelede-pluș, dacă ne-am întoarce acasă și le-am povesti alor noștri că am ajuns acolo unde începe capătul lumii, dar n-am avut tăria să mergem mai departe.

Unii marinari au aclamat încântați, în timp ce alții au declarat că pe ei nu i-ar deranja să se întoarcă acasă.

— Nu va fi prea distractiv, îi șopti Edmund lui Caspian. Ce ne facem dacă jumătate din ei n-au chef să meargă mai departe?

— Stai un pic, îi zise Caspian. Mai am un as în mânecă.

— Pișpa, tu nu spui nimic? Îi șopti Lucy.

— Nu. De ce crede Maiestatea ta că ar trebui s-o fac? Îi răspunse Pișpirici cu glas tare, încât îl auziră aproape toți. Eu unul mi-am făcut planurile. Cât pot, merg spre răsărit cu „Zori de zi”. Dacă vasul nu mă mai poate duce, plec cu bărcuța mea. Când se scufundă și asta, înot spre est cu toate patru labele. Și când n-am să mai pot nici înota, dacă tot n-am ajuns în țara lui Aslan, sau n-am trecut peste marginea lumii în cine știe ce cataractă imensă, am să mă duc la fund cu nasul spre soare-răsare, iar căpetenia șoarecilor vorbitori din Namia va deveni Ripipici.

— Exact, exact, zise un marinar. Și eu zic la fel, în afară de partea cu bărcuța, care pe mine nu m-ar ține. După care, a mai adăugat cu glas scăzut: Nu mă las eu întrecut de un șoarece.

La care Caspian sări în picioare:

— Prieteni, începu el, cred că n-ați prea înțeles scopul nostru. Vorbiți de parcă am fi venit la voi cu pălăria în mână ca niște cerșetori, rugându-vă să nu părăsiți corabia. Dar nu-i așa deloc. Noi, fratele nostru regal, sora noastră, regina, rudele lor și Sir Pișpirici, bunul cavaler, precum și Lordul Drinian, avem cu toții misiunea de a ajunge la marginea lumii. Este plăcerea noastră de a alege dintre unii ca voi, dornici să ne însoțiți, pe cei pe care îi socotim demni de o faptă atât de măreață. N-am spus că ați avea posibilitatea să solicitați voi acest lucru. De aceea, le vom porunci acum Lordului Drinian și jupânului Rhince să analizeze cu atenție care dintre voi sunteți cei mai aprigi în luptă, cei mai îndemânatici marinari, cei mai nobili la suflet și cei mai credincioși persoanei noastre, cei mai neprihăniți ca mod de trai și fel de a fi; și să ne dea numele lor pe un tabel. Se opri, după care reluă ceva mai alert: Pe coama lui Aslan! Exclamă el. Vă închipuiți că privilegiul de a vedea lucrurile de la urmă poate fi cumpărat cu un cântec? Ei bine, fiecare om care va veni cu noi va putea lăsa moștenire tuturor urmașilor săi dreptul de a se înrola marinari pe „Zori de zi”, iar când vom debarca acasă la Cair Paravel va primi atâta aur sau pământ, cât să-l facă bogat pe viață. Și acum – împrăștiati-vă cu toții pe insulă; într-o jumătate de ceas voi primi de la Lordul Drinian lista cu numele propuse.

Tăcură cu toții, cam spășiți, după care membrii echipajului făcură câte o plecăciune și plecară, ba într-o direcție, ba în alta, dar majoritatea sporovăind, grupuri-grupuri.

— Și acum să vedem ce facem cu Lordul Rhoop, zise Caspian.

Întorcându-se spre capul mesei, văzu că Rhoop era deja acolo. Sosise, tăcut și nebăgat în seamă, în timp ce discuția era în toi și se așezase lângă Lordul Argoz. Fiica lui Ramandu stătea în picioare lângă el, ca și cum tocmai îl ajutase să se așeze pe scaun; Ramandu stătea în spatele lui, cu amândouă mâinile puse pe creștetul încărunțit al lui Rhoop. Până și la lumina zilei, niște raze argintii palide veneau din mâinile stelei. Pe fața prăpădită și sălbătică a lui Rhoop se ivise un zâmbet. Lordul întinse o mână spre Lucy și pe cealaltă spre Caspian. S-ar fi zis că avea de gând să spună ceva. Pe urmă, zâmbetul acela se făcu tot mai extatic, ca și cum ar fi avut niște senzații delicioase, un suspin de adâncă satisfacție îi ieși de pe buze, capul îi căzu în față și Lordul adormi.

— Bietul Rhoop, spuse Lucy. Ce bine îmi pare. Cred că a trăit clipe cumplite.

— Mai bine să nici nu ne gândim, spuse Eustace.

Între timp, discursul lui Caspian, la care contribuise pesemne și ceva din magia insulei, își făcea exact efectul scontat. Mulți dintre cei care ardeau de nerăbdare să isprăvească mai repede cu călătoria asta, nici nu voiau să mai conceapă acum că ar fi putut fi lăsați acolo. Și, desigur, ori de câte ori vreun marinar anunța că se hotărâse să ceară permisiunea de a naviga mai departe, cei de altă părere se simțeau dezamăgiți că numărul lor se tot împuțina. Așa că în acea jumătate de oră, câțiva indivizi le făceau pur și simplu „curte” lui Drinian și lui Rhince (cel puțin așa se zicea la mine la școală), vrând să se dea bine pe lângă ei, ca să fie trecuți pe listă. În scurt timp, doar trei nu voiau să meargă, iar aceștia se străduiau din răputeri să-i convingă pe ceilalți să rămână cu ei. Dar n-a trecut mult timp și a rămas doar unul. Iar acesta, în cele din urmă, a început să se gândească speriat la perspectiva de a rămâne de unul singur, așa că s-a răzgândit și el. După jumătatea de oră stabilită, veni ră cu toții grămadă la Masa lui Aslan, postându-se în picioare la un capăt, în timp ce Drinian și Rhince se așezară jos împreună cu Caspian, pentru a-i raporta acestuia ce deciserseră; și Caspian îi acceptă pe toți, cu excepția celui care se răzgândise în ultimul moment; îl chema Pittencream și a rămas pe Insula Stelei tot timpul cât ceilalți au fost plecați să caute Capătul Lumii; și mult a mai regretat că nu a mers și el cu ei. Nu era genul de om căruia să-i facă plăcere să stea de vorbă cu Ramandu și cu fiica acestuia (și nici lor nu le prea plăcea, de altfel, să stea de vorbă cu el).

Și a plouat mult pe-acolo și, cu toate că în fiecare seară Masa se umplea de bucate minunate, el tot nu se prea bucura. Zicea că i se făcea pielea ca de găină și îl lua cu fiori stând acolo de unul singur (mai ales când ploua), cu cei patru Lorzi dormind în capul mesei. Iar când s-au întors ceilalți, o luase atât de rău razna, încât în drum spre casă a dezertat pe Insulele Părăsite și s-a dus să locuiască în Calormen, unde a tot născocit povești minunate despre aventurile lui la Capătul Lumii, până a ajuns să le creadă și el. Așa că, într-un fel, se poate spune că a trăit fericit până la sfârșitul zilelor. Dar n-a putut suporta niciodată șoarecii.

Seara, au mâncat și au băut cu toții la Masa măreață dintre stâlpi, unde bucatele fuseseră magic reînnoite; iar a doua zi, „Zori de zi” s-a pus iarăși în mișcare, exact după ce au plecat splendidele păsări.

— Domniță, zise Caspian, sper să pot sta de vorbă iarăși cu tine când voi fi destrămat vrăjile.

Iar fiica lui Ramandu l-a privit și i-a zâmbit.

Capitolul 15

MINUNILE MĂRII-DE-PE-URMĂ.

Foarte curând după ce au plecat din țara lui Ramandu au început să simtă că navigaseră dincolo de lume. Totul era altfel. În primul rând, au constatat cu toții că aveau nevoie de mai puțin somn. Nu aveau chef să meargă la culcare, nici să mănânce prea mult, ba chiar nici măcar să vorbească, decât poate doar cu voce joasă. Mai era apoi și lumina. Prea multă lumină. Când răsărea, în fiecare dimineață, soarele părea de două, dacă nu chiar de trei ori mai mare decât dimensiunea lor obișnuită. Și tot în fiecare dimineață (lucru care îi stârnea lui Lucy o senzație nespus de stranie), uriașele păsări albe, cântându-și cântecul cu glasuri omeneste într-o limbă necunoscută, fâlfâiau din aripi deasupra lor, dispărând apoi dincolo de pupa navei în drum spre micul dejun de la Masa lui Aslan. Ceva mai târziu veneau în zbor înapoi, pierzându-se undeva spre est.

„Cât de limpede și de frumoasă e apa!” își zicea Lucy în sinea ei, stând rezemată de balustrada de la babord, în după-amiaza celei de-a doua zi.

Și, într-adevăr, chiar așa era. Primul lucru pe care l-a remarcat a fost un mic obiect negru, cam de mărimea unui pantof, care înainta cu aceeași viteză ca și corabia. Inițial, se gândi că era vorba de ceva care plutea la suprafață. Pe urmă, însă, trecu plutind pe apă o bucată de pâine veche, pe care bucătarul tocmai o aruncase din cambuză. Și i se păru că bucata aceea

de pâine avea să se ciocnească de obiectul negru, numai că nu se întâmplă așa. Pâinea trecu peste obiect, iar Lucy observă astfel că obiectul negru nu era, de fapt, la suprafață. După aceea, brusc, obiectul negru se făcu mult mai mare, pentru ca în clipa următoare să revină la mărimea normală.

Lucy își dădu seama acum că ce văzuse semăna, de fapt, cu ceea ce se întâmplă de obicei în altă parte – măcar de și-ar aminti unde. Își duse mâna la cap, strâmbându-se cu vârful limbii printre buze, în efortul de a-și aminti. Sigur că da! Semăna cu ceea ce vezi din tren pe o zi foarte însorită. Vezi umbra neagră a vagonului în care ești alergând peste câmpuri, cu aceeași viteză ca trenul. Apoi intri într-un debleu; și imediat aceeași umbră țâșnește lângă tine și se face mare, gonind pe iarba de lângă rambleu. După care, ieși din debleu și – pac!

— Umbra a revenit la mărimea ei normală și aleargă peste câmpuri.

— E umbra noastră! Umbra corabiei „Zori de zi”, zise Lucy. Umbra noastră aleargă pe fundul mării. Atunci când s-a făcut mai mare înseamnă că a trecut peste o movilă. Dar în cazul ăsta, înseamnă că apa e mai cristalină decât am crezut eu! Doamne Sfinte, pesemne că văd fundul mării; la cine știe câți stânjeni marini adâncime.

De îndată ce spuse asta, își dădu seama că imensa întindere argintie pe care o vedea (fără să o remarce) de câtva timp era, de fapt, nisipul de pe fundul mării și că toate peticele acelea mai întunecate sau mai luminoase nu erau lumini sau umbre de la suprafață, ci lucruri reale de pe fundul apei. Acum, bunăoară, treceau peste o masă de ceva verde-roșcat, care avea în mijloc o fâșie lată și șerpuită, de un gri pal. Știind, însă, că era ceva de pe fundul mării, deslușea mai bine despre ce era vorba. Vedea că unele bucăți negricioase erau mai înalte decât altele și că se legănau ușor. „Exact ca niște copaci în bătaia vântului, zise Lucy. Și cred că asta și sunt. E o pădure submarină.”

Treceau în continuare peste ea, iar în scurt timp lângă dunga pală mai apărură una la fel. „Dacă aș fi acolo jos, se gândea Lucy, dunga aia ar fi exact ca un drum prin pădure. Iar locul unde intră în contact cu cealaltă dungă e pesemne o răspântie. Oh, ce mult mi-aș dori să fiu acolo. Hei! Se termină pădurea. Sunt convinsă că dunga aceea era un drum! O văd continuând și pe nisip. Are altă culoare. Și e marcată cu ceva pe margini – niște linii punctate. Poate că sunt pietre. Iar acum, uite, se lățește”.

Numai că, de fapt, nu se lățea, ci se apropia; își dădu seama că așa era după felul în care umbra corabiei se năpustea în sus spre ea. Iar drumul – acum știa cert că era un drum – începu să meargă în zig-zag. Era limpede că urca pe o colină. Iar când întoarse capul și privi în spate, ce văzu semăna foarte mult cu ceea ce vezi din vârful unui deal când privești în jos, spre un drum șerpuit. Vedea până și razele de soare care străpungeau apa adâncă până în valea împădurită – și, undeva foarte departe, totul se topea într-un verde difuz, însă unele porțiuni – cele înșorite, credea ea —e rau de un albastru-ultramarin.

Nu putea pierde, totuși, vremea privind în urmă; ce apărea acum din față era mult prea captivant. Drumul ajunsese, se pare, în vârful dealului și continua drept înainte. Mici fărâme se mișcau pe el încolo și înapoi. Și ceva nespus de minunat, din fericire în plin soare – sau, în fine, atât cât ar putea fi la o asemenea adâncime a apei – se ivi sclipind puternic. Lucy era aproape deasupra acelui lucru, încât inițial nu-și prea dădu seama despre ce era vorba, însă totul deveni limpede, când văzu umbra. Razele soarelui cădeau peste umerii lui Lucy, astfel încât umbra lucrului aceuia se întindea pe nisip, în spate. Și, după forma pe care o avea, văzu clar că era umbra unor turnuri, foișoare, minarete și domuri.

„Extraordinar! O cetate sau un castel uriaș, își zise Lucy. Dar de ce oare l-or fi construit în vârful unui munte înalt?”

Mult mai târziu după aceea, când era în Anglia și discuta despre aceste peripeții cu Edmund, au găsit amândoi o explicație și sunt convins că este bună. În ocean, cu cât mergi la o adâncime mai mare, cu atât se face mai întuneric și mai frig; or, tocmai acolo jos de tot, în beznă și frig, trăiesc lighioanele periculoase – calmarul, Șarpele de Mare și monstrul Kraken. Văile sunt niște locuri sălbătice și neprimitoare. Pentru oamenii care trăiesc în mare, văile sunt cum sunt munții pentru noi, iar munții – cum sunt văile pentru noi. Doar sus pe înălțimi (sau cum am spune noi „la apă mică”) e cald și pace. Vânătorii temerari și cavalerii neînfricați din mare coboară în adâncuri în căutare de aventuri, însă se întorc acasă pe înălțimi, să se odihnească și să se bucure în tihnă de plăcerile curteniei, ținând sfat, făcând sport, dansând și cântând.

Trecuseră de cetate, iar fundul mării se ridica în continuare. Acum era doar la câteva sute de metri sub corabie. Drumul dispăruse. Navigau deasupra unui ținut deschis, aidoma unui parc, presărat cu mici crânguri de vegetație

bogat colorată. Și atunci – lui Lucy îi venea să urle de entuziasm – văzu Oamenii.

Erau vreo cincisprezece-douăzeci, toți călărind pe cai de mare – nu micuții căluți de mare pe care i-am văzut cu toții prin muzee, ci niște cai mai mari decât omul. Pesemne că sunt persoane de viță nobilă, se gândea Lucy, fiindcă zărea sclipind diademe de aur pe unele frunți și șiraguri de smarald la gât – ori niște chestii de culoare portocalie fluturându-le de pe umeri în curenții apei. Pe urmă:

— Oh, lua-i-ar naiba de pești! Zise Lucy, căci un întreg banc de peștișori grași, înotând foarte aproape de suprafață, se interpuseseră între ea și Oamenii-din-Mare. Dar, deși din cauza asta nu mai putea vedea prea bine în jos, fenomenul era totuși extrem de interesant. Brusc, un peștișor feroce, cum nu mai văzuse până atunci, țâșni în sus de dedesubt, înșfăcând și înhățând în bot pe unul dintre peștii grași, pentru ca rapid să dispară în jos cu el. Și toți Oamenii-din-Mare stăteau pe cai holbându-se în sus la ce se întâmpla. Se părea că vorbeau și râdeau. Dar nici nu apucă peștele de vânătoare să coboare la ei cu prada în bot, că un altul, de același soi, porni în sus dinspre Oamenii-din-Mare. Lucy era aproape convinsă că peștele răpitor fusese trimis de Omul-din-Mare cel mai masiv, care stătea pe calul de mare în mijlocul grupului; ca și cum până atunci ar fi ținut peștele în palmă sau pe încheietura mâinii.

— Păi, ăștia sunt la vânătoare, zise Lucy. Sau mai degrabă la o partidă de vânat cu pești de pradă. Da, chiar asta e. Călăresc cu peștișorii ăștia răpitori pe încheietura mâinii, exact cum făceam noi cu șoimii, pe când eram Regi și Regine în Cair Paravel, demult de tot. Și pe urmă le dau drumul să zboare – sau mai degrabă să înoate – spre ceilalți pești. Cum...

Se opri brusc, întrucât scena se schimba. Oamenii-din-Mare remarcaseră corabia „Zori de zi”. Bancul de pești se împrăștiase în toate direcțiile: Oamenii se ridicau unul câte unul să afle ce înseamnă chestia aceea mare și neagră care se interpusesese între ei și soare. Iar acum ajunseseră atât de aproape de suprafață încât, dacă ar fi fost în aer și nu în apă, Lucy ar fi putut vorbi cu ei. Erau atât femei, cât și bărbați. Toți purtau coroane și diademe, iar mulți aveau șiraguri de perle. Alte haine nu aveau. Trupurile lor erau de culoarea fildeșului vechi, iar părul de un roșu-închis. Regele, aflat în mijloc (n-aveai cum să-l confunzi), se uită mândru și crâncen la Lucy, agitând în mână o sulită. Cavalerii lui făcură la fel. Pe fața doamnelor se citea uimirea.

Lucy era convinsă că făpturile acelea nu mai văzuseră niciodată o corabie sau o ființă omenească – și de unde să fi văzut, la o adică, aici în mările aflate dincolo de capătul lumii, unde nu pătrunde nicicând vreun vas?!

— La ce te zgâiești așa, Lu? Rosti o voce de foarte aproape.

Lucy era atât de absorbită de ce vedea, încât tresări speriată, iar când se răsuși constată că îi amortise complet brațul rezemat de atâta vreme pe balustradă. Lângă ea, se aflau Drinian și Edmund.

— Uitați-vă și voi, zise ea.

Se uitară amândoi, însă aproape numaidecât Drinian spuse cu voce joasă:

— Întoarceți-vă imediat, Maiestățile voastre – așa, perfect, cu spatele la mare. Și prefaceți-vă că discutăm despre ceva fără importanță.

— Dar de ce, ce s-a întâmplat? Întrebă Lucy, făcând însă ce i se cerea.

— Nu se cade ca marinarii să vadă toate astea, spuse Drinian. Ne putem trezi că oamenii se îndrăgostesc de vreo Femeie-din-Mare, sau că le cade cu tronc țara aceea de pe fundul apei și le vine să sară peste bord. Am mai auzit eu de asemenea întâmplări prin mările necunoscute. E ghinion întotdeauna să-i vezi pe oamenii ăștia.

— Dar pe vremuri îi cunoșteam, zise Lucy. Atunci, demult, la Cair Paravel, când fratele meu Peter era Mare Rege. Au ieșit la suprafață și au cântat la încoronare.

— Eu cred că era vorba de alt neam, Lu, spuse Edmund. Aceia puteau trăi atât în aer, cât și în apă. Pe când cu ăștia presupun că lucrurile stau altfel. După cum arată, dacă puteau, ieșeau de mult la suprafață și ne atacau. Par tare fioroși.

— Categorie, zise Drinian, dar în acea clipă se auziră două zgomote. Bâldâbâc! Și apoi un glas de pe turela catargului zbierând „Om la apă!” Pe urmă toată lumea se puse în mișcare. Câțiva marinari se cățărară repede să strângă pânza; alții se repeziră jos la vâsle; iar Rhince, care era de cart pe puntea de la pupa trase tare de cârmă, pentru a întoarce în loc și a îndrepta vasul în spate, acolo unde omul căzuse peste bord. Însă acum toată lumea știa deja că nu era vorba propriu-zis de un om. Era vorba de Pișpirici.

— Să-l ia naiba pe șoarecele ăsta! Zise Drinian. Ne dă de furcă mai mult decât toți ceilalți la un loc. Nu e bucluc în care să nu se vâre! Ar trebui pus în lanțuri – ferecat în chilă – părăsit pe vreo insulă pustie – și pe deasupra să i se mai taie și mustățile. Vede careva pacostea aia mică?

Asta nu însemna, însă, că Drinian nu-l putea suferi pe Pișpirici. Dimpotrivă, ținea mult la el și era, de aceea, tare speriat din cauza lui, iar spaima asta îl făcea să fie prost dispus – exact cum, atunci când ieși în fugă pe drum în fața unei mașini, mămica ta se supără mult mai rău pe tine decât ar face-o un străin. Nimănui, firește, nu-i era teamă că Pișpirici se putea îneca, deoarece știa că era un înotător desăvârșit; însă cei trei care văzuseră ce se petrecea sub apă se temeau de sulile lungi și tăioase din mâinile Oamenilor-din-Mare.

În câteva minute, „Zori de zi” cârmise înapoi, iar acum toată lumea vedea acea mogâldeată neagră din apă, care era Pișpirici. Sporovăia foarte încântat, însă cum gura i se tot umplea de apă, nimeni nu înțelegea ce îndrugă.

— Parcă văd că divulgă toată trășenia dacă nu-i închidem clonțul, strigă Drinian. Pentru a împiedica acest lucru, se năpusti spre parapet și lăsă jos o frânghie, zbierând la marinari: E în regulă, e în regulă! Treceți la locurile voastre! Doar pot și eu să ridic de unul singur un șoarece! Și, când Pișpirici începu să se cațere pe frânghie – nu prea sprinten, căci blănița udă îl făcea să atârne mai greu – Drinian se aplecă peste parapet și îi șopti:

— Să nu suflă o vorbă!

Însă când Șoarecele ajunsese pe punte, șiroind de apă, se dovedi că nici nu se sinchisea de Oamenii-din-Mare.

— E dulce! Chițcăia el. Dulce de tot!

— Ce îndrugi acolo? Întrebă Drinian, furios. Și nu te mai scutura așa pe mine!

— Apa e dulce, zise Șoarecele. Dulce și proaspătă. Nu-i deloc sărată.

Timp de câteva clipe, nimeni nu sesiză importanța acestei descoperiri, însă Pișpirici le repetă încă o dată vechea profeție:

Acolo unde valurile nu mai sunt ca sarea, Pișpirici, dulceața mea, scrutează zarea

Și-n depărtările mărețe vei afla cărarea.

Și, în fine, atunci toată lumea înțelese.

— Dă-mi o găleată, Rynelf, spuse Drinian.

Luând-o, o coborî peste vas și apoi o ridică la loc.

Apa din ea strălucea că sticla.

— Poate Maiestatea ta dorește să guste întâi, îi zise Drinian lui Caspian.

Regele apucă găleata cu amândouă mâinile, o săltă la buze, sorbi, după care bău cu nesăț și ridică în cele din urmă capul. Era schimbat la față. Nu numai ochii, ci totul la el strălucea parcă mai mult.

— Da, spuse el, e dulce. E apă de-adevăratelea. Nu știu dacă n-o să mor fiindcă am băut din ea. Însă așa o moarte mi-aș fi dorit să am – dacă aș fi știu că există.

— Cum adică? Întrebă Edmund.

— Seamănă cu lumina mai mult decât orice altceva, spuse Caspian.

— Întocmai, confirmă Pișpirici. Lumină băubilă. Pesemne că suntem acum foarte aproape de capătul lumii.

Urmă un moment de tăcere, după care Lucy îngenunche pe punte și bău din găleată.

— În viața mea n-am simțit un gust mai plăcut, zise ea, cu răsuflarea întretăiată. Dar, oh – ce tare e. Acum n-ar trebui să mai mâncăm nimic.

Și, unul câte unul, toți oamenii de la bord băură din apa aceea. Multă vreme, amuțiră cu toții. Aproape că nu puteau suporta senzația aceea de bine și de forță, pe care o aveau; și, în scurt timp, începură să mai remarce încă un efect. Așa cum am mai spus, de când plecaseră de pe insula lui Ramandu fusese prea multă lumină – soarele era prea mare (dar nu și prea fierbinte), marea prea strălucitoare, văzduhul prea sclipitor. Acum, lumina era la fel de intensă, ba poate chiar mai puternică, însă o puteau suporta. Puteau privi drept spre soare, fără să clipească orbiți. Vedeau mai multă lumină decât văzuseră vreodată până atunci. Puntea, pânza, fețele lor, trupurile tuturor erau din ce în ce mai strălucitoare, până și frânghiile străluceau. Și a doua zi dimineată, când a răsărit soarele, acum de cinci sau șase ori mai mare decât de obicei, s-au uitat fix la el și au văzut până și penele păsărilor care veneau dintr-acolo în zbor.

Toată ziua, la bordul corabiei nu se vorbi aproape deloc, până aproape de ora cinei (nimeni n-avea chef de mâncare, căci apa le fusese de ajuns), când Drinian spuse:

— Nu pot să pricep. Nu suflă adiere de vânt. Pânza atârnă ca o cârpă. Marea e lină ca un lac. Și, totuși, înaintăm ca mânați de furtună.

— Și eu m-am gândit la asta, zise Caspian. Pesemne că am intrat într-un curent foarte puternic.

— Hm, făcu Edmund. Nu-i prea grozav dacă Lumea are într-adevăr o margine și noi ne apropiem de ea.

— Vrei să spui, întrebă Caspian, că s-ar putea să fim „vărsați” peste marginea asta?

— Da, da, strigă Pișpirici, bătând din lăbuțe. Așa mi-am închipuit eu întotdeauna – Lumea e ca un fel de masă rotundă și imensă, iar apele tuturor oceanelor se revarsă neconținut peste marginea ei. Corabia va bascula în spațiu – rezemată pe un capăt – și timp de câteva momente vom putea vedea peste margine, după care, buf în jos, de-a dura, cu mare viteză...

— Și cam ce crezi, mă rog, că ne așteaptă când o să dăm de fund, ei? Întrebă Drinian.

— Țara lui Aslan, poate, zise Șoarecele, cu ochii lucind. Sau poate că nu există nici un fund, acolo jos. Poate că tot cobori la nesfârșit. Orice ar fi, însă, nici nu contează, de vreme ce ai avut privilegiul de a privi câteva clipe dincolo de marginea lumii.

— Ia mai încetați cu prostiile, interveni Eustace. Lumea e rotundă – adică, rotundă ca o minge, nu ca o masă.

— Așa e lumea noastră, spuse Edmund. Dar asta?

— Vreți să spuneți că voi trei veniți dintr-o lume rotundă (ca o minge) și că mie nu mi-ați povestit asta niciodată?! Exclamă Caspian. Fiindcă și noi avem basme cu lumi rotunde, iar mie unul mi-au plăcut întotdeauna enorm. N-am crezut niciodată că așa ceva poate exista cu adevărat însă mi-am dorit întotdeauna să existe aieva și să pot trăi și eu într-o asemenea lume. Oh, aș da orice – oare de ce voi puteți intra în lumea noastră, iar noi niciodată în a voastră? De ce n-am eu norocul ăsta?! Ce palpitant trebuie să fie să trăiești pe o chestie ca o minge. Ați fost vreodată prin locurile unde oamenii umblă cu capul în jos?

Edmund clătină din cap.

— Și nu-i deloc așa, mai adăugă el. O lume rotundă nu ți se mai pare palpitantă atunci când trăiești în ea.

Capitolul 16

TOCMAI LA CAPĂTUL LUMII.

Pișpirici era singura persoană de la bordul corabiei, în afară de Drinian și de frații Pevensie, care îi văzuse pe Oamenii-din-Mare. Se scufundase în mare imediat ce-l zărise pe Regele-din-Mare agitând sulita, căci socotea acest gest ca pe un fel de amenințare sau de provocare și voia să lămurească lucrurile pe loc. Emoția descoperirii faptului că apa era proaspătă și bună îi distrăsese atenția, iar după aceea Lucy și Drinian nici nu-i lăsaseră răgazul

să-și reamintească de Oamenii-din-Mare, luându-l imediat deoparte și prevenindu-l să nu pomenească nimic despre ei.

După cum s-a dovedit însă ulterior, nici n-ar fi trebuit să-și bată capul cu așa ceva, căci în scurt timp „Zori de zi” i-a purtat pe o mare ce părea nelocuită. Nimeni în afară de Lucy nu i-a mai văzut pe Oamenii aceia și chiar și ea i-a zărit doar în treacăt. A doua zi, au navigat toată dimineața în ape foarte puțin adânci, unde fundul mării era plin de alge și de ierburi. Exact înainte de amiază, Lucy văzu un mare banc de pești care pășteau din ierburile marine. Mâncau zdravăn și se mișcau cu toții în aceeași direcție. „Exact ca o turmă de oi”, se gândi Lucy. Dintr-o dată zări în mijlocul lor o Fetiță-din-Mare, cam de vârsta ei – o fetiță cuminte și singuratică, având în mână un fel de bâță. Lucy avea convingerea că fata era o păstoriță – sau poate o „peștoriță” – și că bancul de pești era cu adevărat o turmă la păscut. Atât peștii, cât și fata erau foarte aproape de suprafață. La un moment dat, fetița, alunecând prin apa puțin adâncă și Lucy, aplecată peste parapet, ajunseră față în față, iar fetița ridică privirea, uitându-se fix la chipul lui Lucy. N-aveau cum să-și vorbească, iar într-o clipă Fetița-din-Mare dispăru undeva în spate, spre pupa. Dar Lucy n-avea să uite niciodată chipul ei. Nu i se păruse deloc speriată sau supărată, ca ceilalți Oameni-din-Mare. Lui Lucy îi plăcuse de fetiță și era sigură că și fetiței îi plăcuse de ea. În acea clipă trecătoare, într-un fel parcă se împrieteniseră. Nu prea aveau șanse să se reîntâlnească în lumea aceea sau în alta. Dar dacă totuși aveau să se mai vadă vreodată, știa că vor alerga una spre cealaltă cu brațele larg deschise.

După aceea, multe zile de-a rândul, „Zori de zi” a plutit lin spre est, pe o mare fără valuri, unde vântul nu mișca hobanele, iar prora spinteca apa fără a o învolbura. Zi de zi, ceas de ceas, lumina devenea și mai strălucitoare, totuși suportabilă. Nimeni nu mânca și nu dormea, fiindcă de fapt nu simțeau nevoia să o facă, însă scoteau din mare găleți cu apă uluitoare, mai tare decât vinul și într-un fel mai umedă, mai lichidă decât apa obișnuită și în tăcere sorbeau cu nesaț din ea. Iar vreo doi-trei marinari, care la începutul călătoriei erau cam bătrâni, începură să întinerească pe zi ce trecea. Toată lumea de pe corabie era veselă și plină de entuziasm, dar nu genul acela de euforie care te face să vorbești neîntrerupt. Cu cât înaintau spre est, cu atât vorbeau mai puțin, iar când o făceau, vorba era mai mult șoaptă. Calmul mării de pe urmă își pusese pecetea asupra lor.

— Lordule, îi zise Caspian lui Drinian într-o bună zi, ce se vede în față?

— Sire, îi răspunse Drinian, eu văd un alb nesfârșit. Cât văd eu cu ochii în zare, de la nord la sud, numai alb și iarăși alb.

— Asta văd și eu, zise Caspian și nu-mi dau seama de ce.

— Dacă am fi la o latitudine mai mare, Maiestatea ta, îi spuse Drinian, aş zice că e gheață. Dar așa nu se poate, exclus să fie gheață aici. Oricum, n-ar strica să-i punem pe oameni la vâsle și să păstrăm poziția corabiei în fața curenților marini. Nu știu ce-o fi chestia aia, dar n-ar fi deloc bine să ne pocnim de ea în plină viteză.

Au făcut cum a zis Drinian, așa că au continuat să navigheze din ce în ce mai lent. Pe măsură ce se apropiau, albul acela nesfârșit rămânea la fel de misterios. Dacă era cumva uscat însemna că-i vorba de un ținut tare ciudat, căci părea neted ca apa și la același nivel cu ea. Când au ajuns foarte aproape, Drinian a tras de cârmă și a întors corabia „Zori de zi” spre sud, plasând-o transversal pe curenți, după care a poruncit să se vâslească nițel tot spre sud, de-a lungul marginii aceluia alb nesfârșit. Cu acest prilej, au descoperit întâmplător că, de fapt, curentul marin avea doar vreo doisprezece metri lățime și că în rest marea era calmă ca o baltă.

Constatarea aceasta a umplut de bucurie echipajul, care începuse deja să creadă că drumul înapoi spre țara lui Ramandu, vâslind tot timpul împotriva curentului, avea să-i sleiască de puteri. (Tot așa se explica și dispariția bruscă a păstoritei în apă. Nu era în bătaia curentului marin, căci, dacă ar fi fost, s-ar fi deplasat și ea spre est, cu aceeași viteză ca și corabia.)

Dar nici acum nimeni nu-și dădea seama ce putea fi materia aceea albă. Coborâră apoi barca, pentru a porni în recunoaștere. Cei care rămaseră pe „Zori de zi” văzură limpede cum barca intră drept în mijlocul albului nesfârșit. Auziră, pe urmă, glasurile celor din barcă (foarte clar peste apă), iar după tonalitatea lor stridentă deduseră întreaga uimire ce pusese stăpânire pe cei plecați. A urmat apoi o pauză, Rynelf măsurând adâncimea apei cu sonda specială; iar când, după aceea, barca se întoarse, observară că părea plină de materia aceea albă. Se îngrămădiră cu toții la parapet să afle noutățile.

— Crini, Maiestatea ta! Strigă Rynelf, stând în picioare la prora bărcii.

— Ce-ai zis? Întrebă Caspian.

— Crini înfloriți, Maiestatea ta, zise Rynelf. Din aceia care cresc prin văi sau acasă, în grădină.

— Ia uitați! Strigă Lucy, aflată în partea din spate a bărcii. Și ridică brațele ude pline de petale albe și de frunze late și turtite.

— Care e adâncimea, Rynelf? Întrebă Drinian.

— Aici începe ciudățenia, căpitane, îi răspunse Rynelf. Apa e tot adâncă. Trei stânjeni și jumătate.

— Nu se poate să fie crini – în fine, nu ceea ce numim noi crini, zise Eustace.

Pesemne că nici nu erau, dar oricum semănau foarte mult cu crinii. Și când, după ce s-au mai sfătuit un pic, „Zori de zi” a cârmit înapoi în curentul marin și a început să plutească spre est prin Lacul-cu-Crini sau Marea-de-Argint (au încercat ambele denumiri, însă până la urmă a rămas Marea-de-Argint, așa cum figurează și acum pe harta lui Caspian) a început cea mai ciudată etapă a călătoriei lor. În scurt timp, marea întinsă pe care o lăsau în urmă s-a preschimbat într-o margine subțire de albastru, pierdută undeva în zare, spre apus. Albul, presărat cu un fel de auriu pal, se întindea de jur împrejurul lor, cu excepția părții dinspre pupa, unde trecerea corabiei croise un culoar printre crini, lăsând să se vadă apa ce strălucea ca o sticlă verde. După înfățișare, această mare de pe urmă semăna foarte mult cu Oceanul Arctic: iar dacă ochii lor n-ar fi devenit ageri ca de uliu, soarele pe acel alb nesfârșit – mai cu seamă devreme dimineața, când astrul era efectiv uriaș – li s-ar fi părut orbitor și de nesuportat. Și în fiecare seară același alb făcea să dureze mai mult lumina zilei. Oceanul de crini părea nemărginit. Zi după zi, din acele mile și leghe de flori se ridica un miros foarte greu de descris, după părerea lui Lucy; dulce era, ce-i drept, dar nicidecum soporific sau amețitor, o mireasmă proaspătă, răcoroasă, însingurată parcă, care-ți pătrundea în creier, dându-ți senzația că ai fi putut urca un munte în fugă sau că te-ai fi putut lua la trântă cu un elefant. Ea și Caspian își spuseră unul celuilalt: „Simt că nu mai pot suporta multă vreme chestia asta, dar totodată nici n-aș vrea să înceteze”.

Sondau foarte des adâncimea, dar abia după câteva zile apele au început să fie mai puțin adânci. Apoi, adâncimea a tot scăzut progresiv. Într-o bună zi, au fost nevoiți să vâslească pentru a ieși din curentul marin, înaintând în pas de melc și sondând mereu fundul mării. Și, curând, a devenit foarte limpede că „Zori de zi” nu avea cum să-și mai continue călătoria spre est. Și, într-adevăr, doar iscusința cu care a fost manevrată a salvat-o de la eșuare pe vreun banc de nisip.

— Coborâți barca, strigă Caspian și chemați-i pe oameni la pupa. Vreau să le vorbesc.

— Ce are de gând să facă? Îi șopti Eustace lui Edmund. Are o expresie ciudată în ochi.

— Cred că probabil arătăm cu toții la fel, zise Edmund.

Se duseră lângă Caspian pe puntea de la pupa și curând toți oamenii se adunară la picioarele scării să audă discursul Regelui.

— Prieteni, zise Caspian, acum ne-am îndeplinit misiunea de căutare pentru care ne-am imbarcat pe „Zori de zi”. I-am găsit pe toți cei șapte lorzi și, cum Pișpirici a jurat să nu se mai întoarcă niciodată, când veți ajunge în țara lui Ramandu veți constata negreșit că Lorzii Revilian, Argoz și Mavramom s-au trezit din somnul cel adânc. Ție, Lordule Drinian, îți încredințez această corabie, rugându-te să pornești spre Namia cu toate pânzele sus, navigând cât se poate de iute și mai ales să nu te oprești nici în ruptul capului pe Insula Apa Morții. Și instruiește-l pe regentul meu, Piticul Bunilă, să le dea marinarilor acestora răsplata pe care le-am făgăduit-o. Au meritat-o din plin. Iar dacă eu nu mă voi mai întoarce, dorința mea este ca Regentul, împreună cu Starostele Cornelius, cu Bursucul Mâncă-Trufe și cu Lordul Drinian să aleagă un Rege al Namiei cu consimțământul...

— Sire, îl întrerupse Drinian, asta înseamnă că abdicăți?

— Mă duc cu Pișpirici să văd Capătul Lumii.

Un murmur de consternare străbătu grupul de marinari.

— Noi vom lua barca, zise Caspian. În aceste ape blânde și calde nu veți avea nevoie de ea, iar pe insula lui Ramandu vă veți construi una nouă. Și acum...

— Caspian, interveni Edmund cu fermitate, nu se poate să faci așa ceva.

— Categorie, nu, zise Pișpirici, Maiestatea sa nu poate face așa ceva.

— Nu, într-adevăr, zise Drinian.

— Nu se poate?! Rosti Caspian tăios, semănând câteva clipe cu unchiul său Miraz.

— Cer iertare Maiestății tale, zise Rynelf de pe puntea de dedesubt, dar dacă unul dintre noi ar proceda așa, fapta lui s-ar numi dezertare.

— Te bizui prea mult pe stima pe care ți-o port, Rynelf și de aceea îți permiți să spui așa ceva, zise Caspian.

— Nu, Sire! Are perfectă dreptate, spuse Drinian.

— Pe Coama lui Aslan, zise Caspian, credeam că îmi sunteți toți supuși devotați și nu dascăli pisălogi.

— Eu unul nu sunt supusul tău, zise Edmund, dar tot spun că nu se poate să faci așa ceva.

— Iarăși „nu se poate”, zise Caspian. Cum adică?

— Rogu-te, Maiestatea ta, noi voiam să spunem că nu se cade să procedezi așa, zise Pișpirici cu o plecăciune adâncă. Ești Regele Namiei. Îți calci cuvântul față de toți supușii și mai ales față de Bunilă, dacă nu te întorci. Nu ai dreptul să pornești în aventură, ca orice persoană privată. Iar dacă Maiestatea ta nu vrea să priceapă logica acestor cuvinte, toți oamenii de la bordul acestui vas vor avea datoria ca, din loialitate, să-mi urmeze exemplul, ajutându-mă să te dezarmez și să te leg, până ți-o veni mintea la cap.

— Întocmai, spuse Edmund. Cum au făcut cu Ulise când voia să se ducă la Sirene.

Caspian duse mâna la mânerul săbiei, când Lucy spuse:

— Și nu uita că i-ai promis fetei lui Ramandu că te vei întoarce.

Caspian încremeni.

— Păi, bine, asta e, zise el, după o scurtă pauză.

Rămase nehotărât câteva clipe, după care strigă spre toți cei de pe corabie:

— Bine, fie cum vreți voi. Misiunea noastră de căutare a luat sfârșit. Ne vom întoarce. Ridicați barca la loc.

— Sire, spuse Pișpirici, nu ne vom întoarce toți. Eu, cum am mai explicat...

— Liniște! Tună Caspian. Am acceptat să fiu dascălit, dar dus de nas n-am să mă las. Nu-i închide nimeni gura Șoarecelui ăluia?

— Maiestatea sa a făgăduit, zise Pișpirici, că va fi drept și bun cu Animalele Vorbitoare din Namia.

— Da, într-adevăr, cu Animalele Vorbitoare, zise Caspian. Dar n-am spus nimic în privința animalelor care trăncănesc tot timpul.

Și, nervos, zvârli scara jos și intră în cabină, trântind ușa.

Când, însă, ceilalți se duseră după el ceva mai târziu, îl găsiră tare schimbat; era alb la față și avea lacrimi în ochi.

— Degeaba, zise el. Mai bine mă purtam frumos, decât să-mi dau în petic cu nervi și lăudăroșenii. Aslan mi-a vorbit. Nu – n-a fost de fapt aici. Nici n-ar încăpea în cabină, de fapt. Însă capul acela de leu auriu s-a însuflețit și mi-a vorbit. A fost teribil – ce ochi avea. N-a fost dur cu mine – doar un pic

cam aspru la început. Dar a fost oricum cumplit. Și mi-a zis – mi-a zis – oh, nu pot îndura așa ceva. Nici că s-ar fi putut să-mi spună ceva mai rău. Voi va trebui să mergeți mai departe.

— Pișpa, Edmund, Lucy și Eustace; iar eu trebuie să mă întorc. Singur. Numaidecât. Ah, la ce bun toate astea?

— Caspian dragă, zise Lucy. Știai prea bine că mai devreme sau mai târziu urma să ne întoarcem în lumea noastră.

— Da, rosti Caspian printre suspine, dar văd că e „mai devreme”.

— Ai să te simți mai bine când vei ajunge înapoi pe Insula lui Ramandu.

S-a mai înveselit el un pic ceva mai târziu, însă despărțirea a fost dureroasă pentru ambele părți și n-am de gând să zăbovesc asupra ei. Pe la ora două după-amiaza, bine aprovizionată cu merinde și apă (deși credeau că nu vor avea chef să mănânce sau să bea) și cu luntrișoara lui Pișpirici la bord, barca se desprinsese vâslind de „Zori de zi”, îndepărtându-se prin nesfârșitul covor de crini. „Zori de zi” arboră toate drapelele, cu scuturile sclipind pe flancuri în cinstea plecării lor. Cât de înaltă, de mare și de primitoare li se părea frumoasa corabie de unde stăteau ei în barca cea joasă, înconjurați de crini. Și, petrecând-o așa cu privirea, o văzură cârmind și pornind în bătaia vâslelor spre vest. Deși Lucy să vărsă câteva lacrimi, recunoscuse însă că, într-un fel, n-avea ce să-și dorească mai mult. Lumina, liniștea, mirosul pișcător al Mării de Argint, până (în mod ciudat) și în pustietatea aceea erau absolut captivante.

Nu era nevoie să vâslească, întrucât curentul îi purta constant spre est. Nimeni n-a dormit și n-a mâncat. Toată noaptea și apoi toată ziua următoare au alunecat lin spre răsărit, iar când s-au revărsat zorile în cea de-a treia zi – cu o strălucire pe care voi sau eu n-am putea-o suporta nici cu ochelari de soare la ochi – au văzut în fața lor o minune. Între ei și cer se înălța parcă un zid verde-cenușiu, tremurător și sclipitor. Pe urmă soarele se ridică sus pe cer; la început, îl zăriră prin zid, iar, pe măsură ce urca, lumina lui se preschimba în minunate culori de curcubeu. Apoi, își dădură seama că zidul era de fapt un val lung și înalt – un val fixat la nesfârșit într-o parte, așa cum se vede adesea la marginea unei cascade. Părea să aibă cam zece metri înălțime, iar curentul îi împingea iute într-acolo. Poate v-ați fi așteptat să le fie teamă. Nu le era. Nu cred că i-ar fi fost cuiva teamă, dacă era în locul lor. Căci acum vedeau ceva nu numai în spatele valului, ci și în spatele soarelui. Dacă nu li s-ar fi întărit vederea de la apa băută din Marea-de-pe-Urmă, n-ar

fi putut vedea nici măcar soarele. Așa, însă, puteau să se uite la soarele care răsărea și să-l vadă limpede, la fel ca și lucrurile de dincolo de el. Ce au văzut ei – spre răsărit, dincolo de soare – a fost un lanț de munți. Era atât de înalt, încât ori n-au izbutit să-i vadă crestele, ori au uitat că le-au văzut. Niciunul nu-și amintește să fi văzut vreun cer în acea direcție. Pesemne că munții erau de fapt în afara lumii. Căci orice munți, fie ei cu mult mai pitici decât erau aceia, la înălțimea aceea ar fi trebuit să fie acoperiți de zăpadă și de gheață. Aceștia însă erau înverziți, plini de păduri unde era cald și de cascade, până sus de tot, cât cuprindeai cu ochii. Și, brusc, a venit o briză dinspre est zguduind creasta valului și preschimbând-o în tot felul de forme înspumate, în jurul cărora apa s-a învolburat. N-a durat mai mult de câteva secunde, însă cei trei copii nu vor uita niciodată ce-au simțit atunci. Clipele acelea le-au adus un miros și un sunet, un sunet muzical. Edmund și Eustace n-aveau să mai pomenească niciodată de asta după aceea. Lucy nu spunea decât: „Ți se rupea inima.

— De ce, am zis eu, era chiar atât de trist?

— Trist! Nu, a spus Lucy.

Nimeni din barcă nu s-a îndoit o clipă că priveau dincolo de Capătul Lumii, în țara lui Aslan.

În acea clipă, cu un pâraie, barca se împotmoli pe uscat. Apa nu era îndeajuns de adâncă.

— De aici, zise Pișpirici, am să merg singur mai departe.

Nici n-au încercat măcar să-l oprească, întrucât aveau senzația acum că totul fusese predestinat sau că se mai întâmplase așa. L-au ajutat să-și coboare luntrișoara. Pe urmă, Pișpirici și-a scos sabia („Nu voi mai avea nevoie de ea”, a zis el) și a azvârlit-o departe pe Marea-cu-Crini. Acolo unde a căzut, a rămas dreaptă în sus, cu mânerul ieșit din apă. Apoi, și-a luat rămas bun de la ei, încercând ca, de dragul lor, să fie trist; însă tremura de fericire. Pentru prima și ultima oară, Lucy a făcut ceea ce-și dorise dintotdeauna: l-a luat în brațe și l-a mângâiat. Pe urmă, grăbit, Pișpirici s-a suit în bărcuță și a luat rama, iar curentul l-a prins purtându-l departe, o pată foarte neagră în contrast cu crinii, însă pe val nu creșteau crini; valul era ca o pantă verde și lină. Luntrișoara mergea din ce în ce mai repede, urcând frumos pe val. O fracțiune de secundă, au mai zărit barca și silueta lui Pișpirici chiar pe creasta valului. După aceea, s-au făcut nevăzuți, iar din acel moment nimeni n-a mai putut susține cu adevărat că l-ar mai fi văzut pe

Pișpirici Șoarecele. Convingerea mea, însă, este că a ajuns teafăr și sănătos în țara lui Aslan, unde trăiește și astăzi.

În timp ce soarele răsărea, imaginea acelor munți din afara lumii s-a estompat tot mai mult, până ce a dispărut complet. Valul a rămas, însă în spatele lui nu mai era decât cerul albastru.

Copiii s-au dat jos din barcă, pornind cu picioarele prin apă – nu spre val, ci spre sud, având în stânga zidul de apă. N-ar fi putut spune de ce au făcut așa; asta le era soarta. Și, deși se simțiseră – și fuseseră – foarte maturi pe „Zori de zi”, acum se simțeau complet invers, ținându-se de mâini și bălăcindu-se prin apă, printre crini. Nu oboseau defel. Apa era caldă și devenea tot mai puțin adâncă. În cele din urmă, au ajuns pe nisip uscat, apoi pe iarbă – o câmpie uriașă cu iarbă foarte fină și scurtă, aproape la același nivel cu Marea-de-Argint și care se întindea în toate direcțiile, altfel decât un mușuroi de cârțiță.

Și, desigur, așa cum se întâmplă întotdeauna pe un teren perfect neted și fără copaci, aveau senzația că cerul cobora parcă pentru a se contopi cu iarba din fața lor. Însă, continuând să meargă, au căpătat strania impresie că aici, cel puțin, cerul cobora efectiv pentru a se lipi de pământ – un zid albastru, foarte strălucitor, însă real și solid: parcă ar fi fost de sticlă. Și curând au fost foarte siguri de acest lucru. Se apropiaseră foarte mult de locul unde cerul se îmbină cu pământul.

Numai că între ei și poalele cerului era pe iarba verde ceva atât de alb, încât până și cu ochii lor de vultur abia dacă puteau privi într-acolo. Se apropiară și constatară că era un Miel.

— Haideți să mâncați de dimineață, le spuse Mielul, cu glasul lui dulce ca laptele.

Pe urmă, abia ce-au băgat de seamă că pe iarbă era aprins un foc, la care se prăjea niște pește. Se așezară și mâncară pește, fiindu-le foame pentru prima oară de atâtea zile. Și în viața lor nu gustaseră ceva mai delicios.

— Te rog, Mielule, zise Lucy, pe-aici e drumul spre țara lui Aslan?

— Nu pentru voi, îi răspunse Mielul. Pentru voi ușa pe care se intră în țara lui Aslan se află în lumea voastră.

— Cum?! Exclamă Edmund. Există posibilitatea de a pătrunde în țara lui Aslan și din lumea noastră?

— În țara mea se poate intra din toate lumile, zise Mielul; dar, în timp ce rostea aceste cuvinte, blănița albă ca zăpada s-a înroșit, preschimbându-se

într-un auriu-închis, trupul i s-a mărit, iar în fața lor stătea acum însuși Aslan, privindu-i de la înălțime și împrăștiind lumină din coamă.

— Oh, Aslan, zise Lucy. Vrei să ne spui, te rog, cum să intrăm în țara ta, venind din lumea noastră?

— Am să vă tot spun asta mereu, zise Aslan. Însă n-am să pomenesc nimic despre cât de lung sau cât de scurt va fi drumul; doar că va trebui să treceți peste un râu. Nu vă fie însă teamă, căci eu sunt marele Constructor de Poduri. Acuma, haideți; voi deschide ușa din cer și vă voi trimite în țara voastră.

— Aslan, te rog, zise Lucy. Înainte să plecăm, vrei să ne spui când ne vom mai întoarce în Namia? Te rog frumos. Oh și fă să fie cât mai repede!

— Iubita mea, îi spuse Aslan cu multă blândețe, tu și fratele tău nu veți mai veni niciodată în Namia.

— Oh, Aslan! Rostiră în cor Edmund și Lucy, absolut disperați.

— Sunteți prea mari acum, copii, zise Aslan și trebuie să vă apropiați mai mult acum de lumea voastră.

— Nu de Namia îmi pare rău, să știi, spuse Lucy printre suspine. Ci de tine. N-o să te mai vedem niciodată. Și cum să putem trăi, fără să te mai întâlnim?

— Ba o să mă mai întâlnești, draga mea, zise Aslan.

— Ești și tu acolo, domnule? Întrebă Edmund.

— Da, sunt, spuse Aslan. Însă acolo am alt nume. Trebuie să vă obișnuiți să mă cunoașteți după acel nume. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care ați fost aduși în Namia, ca, ajungând să mă cunoașteți un pic aici, să aveți posibilitatea să mă cunoașteți mai bine acolo.

— Și nici Eustace nu se va mai întoarce vreodată? Se interesă Lucy.

— Copila mea, zise Aslan, de ce ții tu neapărat să știi toate astea?! Haideți, deschid ușa din cer.

Apoi, într-o clipă zidul albastru se spintecă, așa cum sfâșâi o perdea și de dincolo de cer năvăli o lumină cumplit de albă; simțiră atingerea coamei lui Aslan și sărutul Leului pe frunte, după care – se treziră în dormitorul dosnic din casa mătușii Alberta, la Cambridge.

Nu mai rămân de spus decât două lucruri. În primul rând, trebuie amintit că Regele Caspian și oamenii lui s-au întors cu bine pe Insula lui Ramandu. Și că cei trei lorzi s-au trezit din somn. Caspian s-a însurat cu fiica lui Ramandu și, până la urmă, au ajuns cu toții înapoi în Namia, iar ea a devenit

o mare regină, fiind mama și bunica unor mari regi. În al doilea rând, se cuvine spus că, în lumea noastră, toți au început curând să remarce cât de mult se schimbase Eustace în bine, „de parcă ar fi alt băiat”: toți, în afară de mătușa Alberta, care zicea că Eustace a devenit tare banal și plictisitor, pesemne sub influența fraților Pevensie.

SFÂRȘIT

{ 1 } scrubby = rău, răutăcios; mic de stat, pipernicit